

24 აუგ ქართველ
 ხელგაზრდებში
 «ქრიტიკული აზროვნების»
 განვითარებას ანიმაციის
 დახმარებით შეეხდება

2
**რატომ ვერ უბედავს
 ვირი პატრონს ნიხლს**

უბატავს ფხეზა ჰაილია, ვის ვეძებთ, ვის
 მივუსჯით. ამერიკელები ყველან, ვინ უნდა
 იქნას ხიხეუი და ვინ იყოს თავისუფალი

3 რა ვალდებულებების
 სანახვლოდ
 აქვს
 საზრუნავთის
 განვითარების
 სააგენტო
 გზარდი
 საგარეო ვალის
 ექონე საქართველო 483
 მილიონი ევროს «დახმარებას»?

გივი იუკურიაძე:
 არც
 საქართველო
 და არც
 უკრაინა დღეს
 ამერიკისა და
 რუსეთისთვის
4 სტრატეგიული
 ამოხანა არ არის

5
**უნდა განვხარბოთ თუ არა
 საუბრები დიდ სამხედრო ომზე?**

6-7
**შეადარეთ, რათა აღმოაჩინოთ...
 ბელარუსი და საქართველო**

8
**ჰაინრიხ
 ბიოლის
 ფონდიდან
 «თბილისი
 პრაიდსადა»**
9
გაიანალები არ უნდა დავუშვათ!

ლიდერების
 ქედგაღ-
 ლობა და
 ნარხისიზმი
 — აუგ-ის
 პოლიტიკის
 არსი
14

**განსვრილი
 ამერიკა**
 ამერიკელ
 ხელს არ
 აქვს სართო
 მიზნები
 და ფასეუ-
 ლობები
15

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

საქართველოს საშინაო თუ საგარეო პოლიტიკის ბედი ამერიკაში რომ წყდება, ყველა მივეჩვიეთ. თუმცა, რაღა საშინაო და საგარეო პოლიტიკის, ამერიკა იმასაც გვითითებს, მოსამართლეები როდის უნდა დავენიშნოთ, რა კანონი მივიღოთ, არჩევნებზე რამდენპროცენტია ბარიერი გადალახოს მმართველმა ძალამ და როგორ უნდა მოქცეს ოპოზიცია. მოკლედ, ყველაფერს შტატები წყვეტს და რა გასაკვირია, პოლიტიკოსები კონსულტაციებისთვის ოკეანის გაღმა რომ დაფრინდებიან. არ აქვს მნიშვნელობა, ოპოზიცია თუ ხელისუფლება, ყველა ამერიკაში მიდის, იქ იღებს მითითებებს და შემდეგ იქ შედგენილი დღის წესრიგის მორგებას საქართველოზე ცდილობს.

ამერიკულმა კანონებმა და სამართალმა როგორც გააძლიერა, კი ვხედავთ და რატომ ჰგონია ვინმეს, რომ გასული 30 წლის მსგავსი არ იქნება მომდევნო 30 წელიც, ვერ გეტყვი. ვირს ჯოხით ცხვირთან ბალახს რომ დაუკიდებენ, ზურგზე შეაჯვადებინ და ამ ბალახს გამოკიდებული ვირიც რომ თავდაუზოგავად გარბის, სწორედ ასეთ მდგომარეობაში ვართ. ჯოხზე დაკიდებული ბალახი ნატო და ევროკავშირია, ზურგზე კი გვაზის ყველა, ვისაც არ ეზარება, და, რაც უნდა გავრჯე და მუყაითი იყოს ვირი, ბალახს ვერასდროს ვერ მისწვდება.

დაკავების უფლება სახელწიფო სამსახურსა და ადგილობრივი თვითმმართველობის ორგანოში ჩამოერთვა 2 წლითა და 3 თვით, — ეს არის ქართული სასამართლოს ერთ-ერთი გადანყვეტილება, რომლის მიხედვით მიხეილ სააკაშვილი დამნაშავედ არის ცნობილი და მისჯილი აქვს პატიმრობა. ამ განაჩენის გარდა, კიდევ არაერთი განაჩენია, რომელთა მიხედვით, სააკაშვილის ქართული ციხის კედლების ხეხვა დიდი ხნის განმავლობაში მოუწევს. ლოგიკურია, რომ სასჯელის გამოცხადების შემდეგ სააკაშვილზე საერთაშორისო ძეგნა გამოცხადდა, მაგრამ ამას ხელი არ შეუშლია უკრაინისთვის, საქართველოს ყოფილი პრეზიდენტი ჯერ გუბერნატორად დაინიშნა, შემდეგ კი ახალი თანამდებობა ებოძებინა. ეს ის უკრაინაა, რომლის მალაჩინოსნებთან საქართველოს ხელისუფლების წარმომადგენლები ოფიციალური ვიზიტით დადიან, ოფიციალურ შეხვედრებს მართავენ და უხერხულობას არ უქმნიან ის ფაქტი, რომ ქართული სასამართლოს მიერ ციხეში გაშვებული და ქართული პროკურატურის მიერ ძებნილი სააკაშვილი თანამდებობაზე უბო.

შევეცდებით, დასაბუთებულად აგინსნათ, რატომ თვლის ამერიკა და ევროპა საქართველოს ვირად და რატომ ვერ უბედავს ვირი პატრონს ნიხლს. გასულ კვირაში, ქართველი პოლიტიკოსების მთავარი სასაუბრო თემა იყო, შეხება თუ არა გიორგი ბახარაძე ამერიკაში მისილ სააკაშვილის. როგორც გარკვევა, ექსპრემიერი და ექსპრეზიდენტი ერთსა და იმავე სასტუმროში იყვნენ გაჩერებული და მმართველი გუნდის ლიდერთათვის ეს საკმარისი აღმოჩნდა იმისთვის, რომ შეტყულების თეორია აეგო. ოპოზიცია კი ამბობდა, ეს ყველაფერი შემთხვევითია, შეხვედრის სურვილი რომ ჰქონოდათ, სხვა ადგილსაც ნახავდნენო. ისე, მრავალმილიონიან ქალაქში ერთსა და იმავე სასტუმროში რომ აღმოჩნდები, ან შემთხვევითობაა, ან „ქართულ ჯიგურულ პონტში მოსულა“, ან კიდევ ყველაზე საუკეთესო — კარგად გათვლილი პროეკაციაა. თუმცა, ჩვენთვის მთავარი ის კი არ არის, გადაიკვეთა თუ არა გახარისა და სააკაშვილის გზები ამერიკაში, არამედ ის, რომ საქართველოს მესამე პრეზიდენტი შტატებშია.

2018 წლის 28 ივნისს თბილისის საქალაქო სასამართლომ ვალერი გელაშვილის ცემის ფაქტზე ბრალდებული მიხეილ სააკაშვილის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენი დაადგინა და მას სასჯელის სახედ და ზომად 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა განუსაზღვრა. მასვე 3 წლის ვადით ჩამოერთვა დანიშნებით თანამდებობის დაკავების უფლება სახელწიფო სამსახურში და ადგილობრივი თვითმმართველობის ორგანოში. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გამოყენებით, დანიშნული სასჯელი შემცირდა 1/4-ით და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, სასჯელის სახედ და ზომად ბრალდებულს 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა განესაზღვრა, ხოლო თანამდებობის

სასჯელის გამოცხადების შემდეგ სააკაშვილზე საერთაშორისო ძეგნა გამოცხადდა, მაგრამ ამას ხელი არ შეუშლია უკრაინისთვის, საქართველოს ყოფილი პრეზიდენტი ჯერ გუბერნატორად დაინიშნა, შემდეგ კი ახალი თანამდებობა ებოძებინა. ეს ის უკრაინაა, რომლის მალაჩინოსნებთან საქართველოს ხელისუფლების წარმომადგენლები ოფიციალური ვიზიტით დადიან, ოფიციალურ შეხვედრებს მართავენ და უხერხულობას არ უქმნიან ის ფაქტი, რომ ქართული სასამართლოს მიერ ციხეში გაშვებული და ქართული პროკურატურის მიერ ძებნილი სააკაშვილი თანამდებობაზე უბო.

რატომ თვლიან ამერიკა და ევროპა საქართველოს ვირად და რატომ ვერ უბედავს ვირი პატრონს ნიხლს

შტატებს ფხეზეა ჰკიდია, ვის ვეძებთ, ვის მივუსჯით. ამერიკელები წყვეტენ, ვინ უნდა იჯდეს ციხეში და ვინ იყოს თავისუფალი

ამერიკელები უფრო მეტად გვიმოკლავან, რომ საქართველო გავინ ბანკოტავდებ, როცა კანონი იქნება უზენაესი და ყველასთვის ერთი. მათი მტკიცებით, ერი და ბერი ერთნაირად უნდა განსაზღვრდეს, თუ დანაშაულს ჩაიდინს და, რაღა თქმა უნდა, ამ მიჯნოებაზე ჩვენს ვითარებაში, მაგრამ რა ვუყოთ მისილ სააკაშვილს, რომელსაც მისჯილი აქვს, როგორც ადამიანი, ისე, როგორც პოლიტიკოსი (ევროპის გავლენით) კალიან მშვიდად ბრძოლს თავს?!

ქართველოში მისი ექსტრადირება მოუხდინა. მეტსაც გეტყვით, რამდენიც უნდა ამტკიცოს მს ყოფილმა მინისტრმა გიორგი მღებრიშვილმა, როცა პარლამენტი შარლ მიხელის დოკუმენტს მიიღებს. ამ განცხადებით დეგანნი, პირდაპირ თუ ირიბად, უნდა დადგინდეს უცხადებს როგორც მოსამართლეთა შერჩევის პროცესს, ისე ქართული საკანონმდებლო ორგანოს ობიექტურობას. თუმცა, მოგონებთ ესეც არ არის.

სენატორები... საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტრო რომ იწონებს თავს, რატომ არ გზავნის საპროტესტო ნოტას ამერიკაში, რატომ არ აფარებს სახეზე იმავე ნოტას ქალბატონ დეგანს, ჩვენ მიერ ძებნილი პირს რატომ არ აკავებთ? თავმოყვარე სახელმწიფო, წესით, ასე უნდა იქცეოდეს, მაგრამ სადღა თავმოყვარეობა, როცა რომელიღაც ქვეყნის ელჩი ან ელჩების დღის წესრიგს გინესენენ?! რა გამოდის? სახელმწიფო, რომელიც უპირველესად სტრატეგიულ პარტნიორად და მოკავშირედ გვყავს, რომელსაც მთავარ მემოზობად ვთვლით, არ აქავეებს არაბთუ ქიზნილს, არამედ პირს, რომელსაც მისჯილი აქვს.

მოდით, მოვლენებს მეორე მხრიდან შევხედოთ — საქართველოში რომ ჩამოვიდეს ამერიკის მიერ ძებნილი პიროვნება (ვინც არ უნდა იყოს) და ამერიკელმა საქართველოს ხელისუფლებას მისი დაკავება მოსთხოვონ, რა მოხდება? ჩატარდება საქართველოს ისტორიაში ყველაზე მასშტაბური სპეცოპერაცია, გაშუქდება ყველა არსზე, დაკავებულს ზარ-ზეიმით და შუბლი მინაზე ცემით გადსცემენ ამერიკელებს და თავსაც მოიხიზნებენ. და რატომ არ ხდება იგივე ჩვენ შემთხვევაში? შტატებს ფხეზეა ჰკიდია, ვის ვეძებთ, ვის ვუსჯით, ისინი წყვეტენ, ვინ უნდა იჯდეს ციხეში და ვინ იყოს თავისუფალი. ნიკა მელიას ისტორია გაიხსენეთ, რომელიც ხე-

ლების გადაგრეხვით გამოამყვინეს გარეთ და შემდეგ უმასპინძლეს კიდევ. არადა, მელის ბრაილი „საპონის მოპარვაში“ კი არა, სახელმწიფო გადატრიალების მცდელობაში ედებოდა, მაგრამ ეს ბრალდება არაფერია ამერიკის სურვილთან შედარებით.

ისე არ გვეგონო, მხოლოდ ამერიკას ვერჩოდით. სააკაშვილი მოგზაურობს ევროპაში, ცხოვრობს უკრაინაში, იმ უკრაინაში, რომლის ეროვნულ ნაკრებსაც ევროპის ჩემპიონატზე გულმემატიკრობს ბევრი ქართველი და მათი 1/8 ფინალში გასვლა მხოლოდ იმიტომ უზარიათ, რომ ამ ეტაპამდე ვერ მივიდა რუსეთის ნაკრები. არადა, დედამისის ზურგზე სწორედ რუსეთია ერთადერთი ქვეყანა, რომელშიც საქართველოს მიერ ძებნილი სააკაშვილი ვერ ჩადის, რადგან ზუსტად იცის, დააკავებენ და საქართველოს გადმოსცემენ. ჰო, ამ მოცემულობის მიუხედავად, რუსეთი უპირველესი მტარია და ამერიკა და უკრაინა — მოკავშირეები. სასაცილოც ადარ არის ეს ყველაფერი, არც სატირალი. ამ მამალითა ნათლად ჩანს, რომ ამერიკას, ევროპას — ყველას სულ არ აინტერესებს, ვის ან რას ეძებს საქართველო. თუნდაც იმ მაგალითზე, რომელიც ზემოთ მოგიყვანეთ, იმავე „ციფლიზებული“ სამყაროსთვის ადამიანის უფლებები უბრალო სიტყვებია, თორემ როგორ შეიძლება გააძლიერო ადამიანი, რომლის ბრძანებით მალაჩინოსნები ხელისუფლებას მისი დაკავება მოსთხოვონ, რა მოხდება? ჩატარდება საქართველოს ისტორიაში ყველაზე მასშტაბური სპეცოპერაცია, გაშუქდება ყველა არსზე, დაკავებულს ზარ-ზეიმით და შუბლი მინაზე ცემით გადსცემენ ამერიკელებს და თავსაც მოიხიზნებენ. და რატომ არ ხდება იგივე ჩვენ შემთხვევაში? შტატებს ფხეზეა ჰკიდია, ვის ვეძებთ, ვის ვუსჯით, ისინი წყვეტენ, ვინ უნდა იჯდეს ციხეში და ვინ იყოს თავისუფალი. ნიკა მელიას ისტორია გაიხსენეთ, რომელიც ხე-

გარიონებებს თეატრი რეჟო გავრიაქვ დააარსო და ოფიციალურად ეს პარტილას ასა, მაგრამ ვი წელია, სწორად გარიონებებს თეატრის ნაკრებებზე ვუყურებთ და ახლა ის არის საინტერესო, ამ მარიონეტების სამართავი ძაფები დასავლელ პოლიტიკოსებს თითებზე ჰკიდიათ თუ სხვაგან

ამიტომ არის, რომ საქართველოში პოლიტიკური აღდეგები საკუთარ თავს ყველაფრის უფლებას აძლევს. მათ ზუსტად იცინა, რომ საჭირო რომლის ბრძანებით მალაჩინოსნები ხელისუფლებას მისი დაკავება მოსთხოვონ, რა მოხდება? ჩატარდება საქართველოს ისტორიაში ყველაზე მასშტაბური სპეცოპერაცია, გაშუქდება ყველა არსზე, დაკავებულს ზარ-ზეიმით და შუბლი მინაზე ცემით გადსცემენ ამერიკელებს და თავსაც მოიხიზნებენ. და რატომ არ ხდება იგივე ჩვენ შემთხვევაში? შტატებს ფხეზეა ჰკიდია, ვის ვეძებთ, ვის ვუსჯით, ისინი წყვეტენ, ვინ უნდა იჯდეს ციხეში და ვინ იყოს თავისუფალი. ნიკა მელიას ისტორია გაიხსენეთ, რომელიც ხე-

მარიონეტების თეატრი რეჟო გავრიაქვ დააარსო და ოფიციალურად ეს პარტილაც ასა, მაგრამ ვი წელია, სწორედ მარიონეტების თეატრის ნაკრებებზე ვუყურებთ და ახლა ის არის საინტერესო, ამ მარიონეტების სამართავი ძაფები დასავლელ პოლიტიკოსებს თითებზე ჰკიდიათ თუ სხვაგან...

„უკვე 34 მლრდ ლარს სცდება ქვეყნის საბარეო ვალი და ეკონომიკა, ფაქტობრივად, ჩამოშლის პირასაა — ვალი მშპ-ს 62%-ზე მეტია და ეს მაჩვენებელი, რაც დრო გადის, უფრო იზრდება. ეს ყველაფერი ძალიან სერიოზულ კრიზისზე მიუთითებს, რაც იმას ნიშნავს, რომ ახლო მომავალში სახელმწიფოს მძიმე სოციალური რეფორმების გატარება შეუძლებელი იქნება. არ გამოვირიცხავ, რომ ეს ე.წ. დახმარებები და ვალთან დაკავშირებული თანხები სწორედ ამ პროცესის წინაპირობა იყოს“.

რა ვალდებულებების სანაცვლოდ აქვს სფრანგების განვითარების საბანკო მხარე საბარეო ვალის ამონა საპროცენტო 483 მილიონი ევროს «დახმარებას»?

დიმიტრი ლორთქიფანიძე:

ეს ყველაფერი მიგვიყვანს იქამდე, რომ ქვეყანა აღარ გვეჩვენებოდა ფორმალურად კი

პრემიერმინისტრმა ირაკლი ლარიაშვილმა საქართველოსა და საფრანგეთის განვითარების სააგენტოს შორის თანამშრომლობის შესახებ შეთანხმებაზე ხელმოწერის შემდეგ საზოგადოებას ამაყად აუწყა, რომ ქვეყანა მომდევნო ორი წლის განმავლობაში საფრანგეთისგან 483 მილიონი ევროს დახმარებას მიიღებს. მისი თქმით, ამ თანხიდან 33 მილიონ ევროზე მეტი გრანტი იქნება, მთლიანობაში კი აღნიშნული თანხა ეკონომიკური გამოწვევების ფონზე პრიორიტეტული მიმართულებების მოხმარდება.

რამ საკითხავია, სინამდვილეში არის თუ არა ეს დახმარება და რა ინტერესია რეალურად ამ ყველაფრის მიღმა? — რა ვალდებულებებს შეიძლება გულისხმობდეს ეს «დახმარებები» ჩვენთვის? — ძალიან ბევრს, მათ შორის, ამ «დახმარებებს» შეიძლება დავუკავშიროთ ისიც, რომ ჩვენი დახმარება...

ეს აქვს... — ჩანაცვლება ახსენებ და გარკვეულ პოლიტიკურ კულუარებში უკვე იმაზეც საუბრობენ, რომ უახლოეს ნახევარ წელიწადში სააკაშვილის საქართველოში ჩამოყვანა იგეგმება. და თუ ეს რეალურია, იქნება ხელისუფლება მზად კანონის აღსასრულად დატოვებს?

«საქართველომ უნდა შეხვალს პოლიტიკური კურსი და უნდა აირჩიოს განვითარების გზები, რომლებიც, პირველ რიგში, საზოგადოებრივ პოლიტიკის ფარგლებში შექმნის კალთა ბალანსის უნარჩუნებას. ჩვენ ვერ ვვითარდებით დღეს და ვერ ვვითარდებით იმით, რომ არ გვყავს არც ერთი რეალური პარტნიორი. 21-ე საუკუნეში ჩვენ ვართ კოლონია, რომელსაც, ფაქტობრივად, ნარტყული აქვს სახელმწიფოებრივ ფუნდამენტური ნიშნები»

ლარიაშვილის განმარტებით, აღნიშნული დახმარება კიდევ ერთი დასტურია იმისა, რომ საქართველოს მხარში უდგანან პარტნიორები, თუმცა არც მას და არც ხელისუფლების სხვა წარმომადგენლებს, რომლებმაც ხელმოწერის შემდეგ მედიასთან ვრცელი კომენტარები გააკეთეს, დოკუმენტის მიხედვით, საქართველოს ნაკისრ ვალდებულებებზე ყურადღება არ გაუთმავებიათ.

ეს ძალიან მნიშვნელოვანი თემაა და, ვფიქრობ, საზოგადოება ამაზე დეტალურად უნდა იყოს ინფორმირებული. დავინწყით იმით, რომ უკვე 34 მილიონ ლარს სცდება ქვეყნის საბარეო ვალი და ეკონომიკა, ფაქტობრივად, ჩამოშლის პირასაა — ვალი მშპ-ს 62%-ზე მეტია და ეს მაჩვენებელი, რაც დრო გადის, უფრო იზრდება. ეს ყველაფერი ძალიან სერიოზულ კრიზისზე მიუთითებს, რაც იმას ნიშნავს, რომ ახლო მომავალში სახელმწიფოს მძიმე სოციალური რეფორმების გატარება შეუძლებელი იქნება.

— მიხეილ სააკაშვილის ფაქტობრივი როლის გამოკვეთის საკითხი ნამდვილად დგას პოლიტიკურ დღის წესრიგში და ეს განსაკუთრებით შესამჩნევი გახდა მას შემდეგ, რაც კრახით დასრულდა ოპოზიციის მცდელობა, შეეცდნენ ახალგაზრდა ნელსონ მანდელა შეექმნა. რაც შეეხება სააკაშვილის ჩამოყვანას საქართველოში, როგორც ჩანს, მართლა მიდის კულუარული საუბრები, მასზე ნამდვილად იდება გარკვეული ფსონები და, ალბათ, გარკვეული გათვლებიც კეთდება, მაგრამ არის მეორე მომენტი, რომელიც ასევე გასათვალისწინებელია — სააკაშვილის ჩამოსვლა საქართველოში გიქმნის ივანიშვილისთვის სასიკეთოდ მნიშვნელოვან ფუნდამენტურ ნიშნებს.

შეგახსენებთ, რომ დაახლოებით თვე-ნახევრის წინათ, კერძოდ, 11 მაისს, მთავრობამ ანალოგიურ შეთანხმებას მსოფლიო ბანკთანაც მოაწერა ხელი, რომლის თანახმად, ქვეყანა 85 მილიონი ევროს დახმარებას მიიღებს. პრემიერმა მაშინაც განაცხადა, რომ დოკუმენტი სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია, ხოლო 21 მაისს (ახუ 10 დღის შემდეგ) უკვე ამერიკის შეერთებული შტატების საერთაშორისო განვითარების სააგენტოსთან გაფორმდა ხელშეკრულება, რომელიც 67 მილიონ დოლარამდე გრანტის გამოყოფას ითვალისწინებს (330 მლნ დოლარამდე მომატების შესაძლებლობით...).

ელი „პარტნიორები“ უკვე დაუფარავად ავლენენ თავიანთ არამომზადებულ, არადადგინებულ მიღებებს ქართული მართლმსაჯულებისადმი. რაღა უნდა იხილოს უკვე აღადგენილი, რომ საბარეო ვალი უნდა ჰქვავდეს და ამოუქიდებელი მართლმსაჯულება. საქართველოს მართლმსაჯულება, მისი შემადგენელი ინსტიტუციებით, უნდა იმართებოდეს დასავლეთის მჭიდრო, მკაფიო კონტროლისა და მონიტორინგის პირობებში, რაც იმას ნიშნავს, რომ ნელ-ნელა ქვეყანა სრულად თმობს სუვერენიტეტს. სხვათა შორის, შარლ მიხელის დოკუმენტი და მანამდე დანიელსონის დოკუმენტი იყო ამის პრელუდია. ახლა კი უკვე მიმდინარეობს პირდაპირი პრაქტიკული მოქმედებები, რათა დასავლეთმა მიიღოს მყარი გარანტიები, იქონიოს არა რომელიმე პოლიტიკური გუნდისგან, რომელიც იყენებს მისი ფინანსური დახმარებები, რამაც, ბუნებრივია, პროცესი გაახანგრძლივა. ვფიქრობ, ამ შემთხვევაშიც საქმე გვაქვს მსგავს პროცესთან, ვინაიდან ქვეყანა შედის მძიმე კრიზისში, რაც, თავის მხრივ, დასავლეთისთვის აქ გარკვეული გაგვიწვევების დაკარგვის წინაპირობებს შეიძლება ქმნიდეს. აი, სწორედ ამ გაგვიწვევების ხელისუფლების მიზნით გასცემენ «დახმარებებს», მაგ-

— ვფიქრობ, გამოსავალი ერთადერთია: სპარტოქსი უნდა შეცვალოს პოლიტიკური კურსი და უნდა აირჩიოს განვითარების გზები, რომლებიც, პირველ რიგში, საზოგადოებრივ პოლიტიკის ფარგლებში შექმნის კალთა ბალანსის უნარჩუნებას. ჩვენ ვერ ვვითარდებით დღეს და ვერ ვვითარდებით იმით, რომ არ გვყავს არც ერთი რეალური პარტნიორი. 21-ე საუკუნეში ჩვენ ვართ კოლონია, რომელსაც, ფაქტობრივად, ნარტყული აქვს სახელმწიფოებრივ ფუნდამენტური ნიშნები.

რა ვალდებულებების სანაცვლოდ აქვთ დასავლეთის ქვეყნები საქართველოს მრავალმილიონიან დახმარებებს, რას ხმარდება რეალურად ეს თანხები და როგორ აისახება იგი მომავალში ქვეყნის პოლიტიკურ რეალობაზე — ამ და სხვა მნიშვნელოვან საკითხებზე გვესაუბრება უფლებადამცველი დიმიტრი ლორთქიფანიძე.

პრემიერმინისტრმა ირაკლი ლარიაშვილმა ამაყად გვაუწყა, რომ საფრანგეთის განვითარების სააგენტოსთან ხელი მოეწერა უმნიშვნელოვანეს დოკუმენტს, რომლითაც ქვეყანა 483 მილიონი ევროს ოდენობის დახმარებას მიიღებს. მისი შეფასებით, დოკუმენტი სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია საქართველოსთვის, მაგრამ არ არის — არც პრემიერსა

აი ესაა შესაცვლელი და ქვეყანა თვისობრივად ახალ პოლიტიკურ პლატფორმაზე გადასაყვანი, პლატფორმაზე, რომელიც გარედან კი არ იქნება ნაკარნახევი, არამედ გაუნებრად განაცხადებს ჩვენი ისტორიული განვითარების გზას. სხვანაირად ჩვენი პარტი დასაუბრებელი იქნება დასავლეთის უფსკრულში, რომელიც უფსკრულში იქნება მიქმნება და ძალიან ცოტაა რჩება სრულ განადგურებამდე. ეს არის რეალობა, რომელიც შესახებაც, სხვათა შორის, ჩვენი უწინდესი და უნეტარესი ხშირად შეგახსენებს თავის ქადაგებებში.

გეგე

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

გიორგი უეკურიძე:

არსს საქართველო და არსს უკრაინა დღეს ამერიკისა და რუსეთისთვის სტრატეგიული ამოცანა არ არის

24 ივნისს ბელგიის დედაქალაქ ბრიუსელში გამართულ ევროკავშირის სამიტზე საფრანგეთის პრეზიდენტმა ემანუელ მაკრონმა რუსეთთან სამომავლო ურთიერთობებზე ისაუბრა და განაცხადა, რომ არსებული გამოწვევების ფონზე მოსკოვთან დიალოგი აუცილებელია. მისი თქმით, ეს ევროკავშირის საკუთარი ინტერესების და, უნდა ითქვას, უსაფრთხოების დასაცავად სჭირდება. მისივე შეფასებით, არსებულ ვითარებაში არს არის მოკლევადიანი და, შესაბამისად, გადახედვას საჭიროებს სანქციების პოლიტიკაც, რომელიც მხოლოდ რეაქციულ ლოგიკას გულისხმობს: „რუსეთის მიმართ მხოლოდ რეაქციულ ლოგიკას ვერ შევინარჩუნებთ. ვიმედოვნებ, ევროპული ერთიანობითა და კოოპერაციით შევძლებთ ამ დიალოგს...“

მოგვიანებით ემანუელ მაკრონი ამ განცხადებას დასავლეთის პოლიტიკურ წრეებში კრიტიკა მოჰყვა, თუმცა საფრანგეთის პრეზიდენტი არ ყოფილა ერთადერთი, ვინც სამიტზე რუსეთთან დიალოგისა და ურთიერთობების მოგვარების აუცილებლობას ხაზი გაუსვა. გერმანიის კანცლერმა ანგელა მერკელმა ასევე განაცხადა, რომ ევროკავშირის რუსეთის პირველ პირთან პირდაპირი კონტაქტი უნდა ჰქონდეს.

ცნობისთვის: საფრანგეთმა და გერმანიამ სამიტზე ვლადიმერ პუტინის მიწვევის ნიშნად დედაქალაქ ბრიუსელში იდეას მოინათვეს. მისი მიზანია, რათა ევროკავშირის ყველაზე მეტად დღეს რუსეთთან ურთიერთობების ნორმალიზება სჭირდება, გაერთიანების ნაშრომის სახელმძღვანელოს ხელმძღვანელი იმედი მაინც იზიარებენ.

შეგახსენებთ, რომ მაკრონი რუსეთთან დიალოგის მნიშვნელობაზე პირველად 2019 წელს პარიზში დიპლომატიკური გამართულ ერთ-ერთ შეხვედრაზე ისაუბრა. მან ხაზგასმით აღნიშნა, რომ დადგა დრო, ევროპამ რუსეთის ხელი გაუწოდოს, რათა მხარეები ისევ ცივი ომის რეალიტატი არ დაბრუნდნენ. მეტიც, მისი თქმით, რუსეთთან „უსაფრთხო და სტაბილური ურთიერთობების გარეშე ევროპის კონტინენტზე უსაფრთხოების გარანტია ვერ ექნება...“

რას ნიშნავს საქართველოსთვის, როგორც ევროატლანტიკურ სტრუქტურებზე ორიენტირებული სახელმწიფოსთვის, საფრანგეთისა და გერმანიის პრეზიდენტების პოზიცია და რა გეოპოლიტიკურ მოცემულობას ქმნის ეს რეგიონში, „საქართველო და მსოფლიოს ესაუბრება გენერალური შტაბის ყოფილი უფროსი, გენერალ-მაიორი ბივი იუსპირაძე.“

— ბატონო გივი, საფრანგეთის პრეზიდენტმა ემანუელ მაკრონმა ბრიუსელის სამიტზე პირდაპირ განაცხადა, რომ ევროკავშირის რუსეთთან კონტაქტი უნდა ჰქონდეს...

„მიდგომა, რომ დიალოგს არ არის არ აქვს, რადგან „ის მანაც არ შეასრულებს შეთანხმებას“, ვფიქრობ, არც ერთ შემთხვევაში არ არის რეალური პოლიტიკის ჭრილში განსახილველი. ეს დესტრუქციული რიტორიკაა. სხვათა შორის, საქართველოშიც, ძირითადად, ამ მიდგომის გავლენაა, როცა საუბარობენ, რომ რუსეთთან პირდაპირ დიალოგს საერთაშორისო პარტნიორობის ჩართულობის გარეშე არ არის არ აქვსო. დიალოგს ყოველთვის აქვს აზრი, მაგრამ გარკვეულ ქალებს საერთაშორისო დონეზე ეს, უბრალოდ, არ სჭირდებათ“.

«როგორ დაგვიხმავს რუსეთისგან ის ევროპა, რომელსაც თავისი უსაფრთხოება ვერ წარმოუდგენია რუსეთთან ურთიერთობის მოუხვედრად?»

იაზრა გერმანიის ხელმძღვანელობაც. რა თქმა უნდა, სწორია ეს მიდგომა, იმიტომ, რომ თუნდაც სანქციების პოლიტიკა, რომელსაც ევროკავშირი ატარებდა რუსეთის წინააღმდეგ, უშედეგო აღმოჩნდა. პირველი, ამ სანქციების შემდეგ რუსეთის წინააღმდეგ საერთაშორისო ასპარეზზე უფრო მოიმატა და ის ერთ-ერთი მთავარი აქტორია ერთპოლუსიანი სამყაროს დასრულების პროცესში...

— ევროკავშირში მოინათვეს თუ ვერ შევძლებთ ამ დიალოგს...

— გეტანხმებით, მაგრამ მიდგომა, რომ დიალოგს არ არის არ აქვს, რადგან „ის

ოქმდება შედეგად, მაგრამ დღეს რუსეთი ზესახელმწიფოა უმძლავრესი სამხედრო ინდუსტრიით, შეიარაღებით, ჯარით, ენერჯორესურსებით და ა.შ. აი, ამას აცნობიერებს მაკრონიც და მერკელიც და ეს არის მათი ამოსავალი ნერტილი, როცა ამბობენ, რომ სანქციებისა და ბოიკოტის პოლიტიკა კი არ განვადრძობთ, რომელიც თვით ევროპისთვისაა დამაზიანებელი, არამედ ვიცით ორიენტირებული დიალოგზე, პრობლემების გადაჭრა ამ გზით შეიძლება. ვფიქრობ, საქართველოსთვის ეს პირდაპირი გზავნილია რუსეთთან ურთიერთობის...

ენციფიტით მუშაობა „ჩრდილოეთის ნაკადი-2“-ის პროექტზე, მაგრამ უშედეგოდ. ეს პროექტი წარმოადგენს სტრატეგიულ დასაცავად, დასრულდება. ამით, ფაქტობრივად, მოხდა იმის დამონსტრირება, რომ დასავლეთი რაღაც გეოპოლიტიკური მონოპოლიტიკა კი არ არის, რომლის შემადგენლობაშიც ცალკეულ სახელმწიფოებს თავიანთი ინტერესები უკანა პლანზე აქვთ გადაწეული საერთო ღირებულებებისთვის, არამედ იქ არის აბსოლუტურად განსხვავებული ინტერესები... — თუმცა ვაშინგტონიც მი-

«დიდი ხანია, ევროკავშირის წევრები ქაყნები ამოვან, რომ მათთვის მიუღებელია ე.წ. კოლექტიური ბაიბო, რომელსაც ენიჭება მათი ეკონომიკური (და არა მხოლოდ) ინტერესები, ამიტომ გავიდა ინვლინის ევროკავშირიდან. უსაფრთხოებას რაც შეეხება, ამერიკის ევროკავშირისგან, რომელიც არ არის თვითმისივე მიზანი, რომელიც ნებისმიერ შემთხვევაში უნდა ვანარმოოთ. დიალოგი ობიექტური აუცილებლობაა. ის პროპაგანდაა, რომელიც თქვენ ახსენეთ, გვთავაზობს, მუდმივ კონფრონტაციაში ვიყოთ ზესახელმწიფოსთან; ვიყოთ იმის მიუდგომად, რომ ჯარით ნატო დაგვიცავს, ხოლო ეკონომიკურად — ევროკავშირი. არ მგონია, ეს ზღაპარი მათაც სჯეროდეთ, მაგრამ, თუ ვინმეს სჯერა, ვეკითხები — როგორ დაგვიხმავს რუსეთისგან ის ევროპა, რომელიც თავისი უსაფრთხოება ვერ წარმოუდგენია რუსეთთან ურთიერთობის მოუხვედრად?»

მანაც არ შეასრულა შეთანხმებას,“ ვფიქრობ, არც ერთ შემთხვევაში არ არის რეალური პოლიტიკის ჭრილში განსახილველი. ეს დესტრუქციული რიტორიკაა. სხვათა შორის, საქართველოშიც, ძირითადად, ამ მიდგომის გავლენაა, როცა საუბარობენ, რომ რუსეთთან პირდაპირ დიალოგს საერთაშორისო პარტნიორობის ჩართულობის გარეშე არ არის არ აქვს. დიალოგს ყოველთვის აქვს აზრი, მაგრამ გარკვეულ ქალებს საერთაშორისო დონეზე ეს, უბრალოდ, არ სჭირდებათ. რატომ და რის გამო — ეს სხვა თემაა, მაგრამ, ყველაფრის მიუხედავად, ერთი რამ ფაქტია: რუსეთი უკვე აღარ არის ის ქვეყანა, 20-25 წლის წინათ რომ იყო. 20-25 წლის წინათ მასზე მეტი ზემო-

ვითა დასკვნად, რომ „ჩრდილოეთის ნაკადი-2“-ს ვერ აჩერებს და სანქციები მოუხმონ რუსეთს, თანაც ეს გადაწყვეტილება ისე მიიღეს, რომ უკრაინა საქმის კურსშიც არ ჩაუყვანიათ... — რა თქმა უნდა, ეს ფაქტები მეტყველებს იმაზე, რომ არც უკრაინა და არც საქართველო არ არიან რაღაც ზემონიშნულ დონეზე დასავლეთისთვის, როგორც ამას ჩვენ გვიხატავენ... რაც შეეხება რუსეთს, რომელსაც გარკვეული პროპაგანდა ისე წარმოგვიდგენს, თითქოს დაშლის პირას მყოფი ქვეყანაა, ვისაც ამის სჯერა, შეგახსენებთ, რომ რუსეთი არის სახელმწიფო, რომელმაც ბოლო 5-10 წლის განმავლობაში შეიარაღება 70%-ით განაახლა; ასევე, მოდერნიზება ჩაუტარა სარაკეტო კომპლექსებს, საზღვაო ძალებს, ავიაციას, არტილერიას და ა.შ.

არაფერს ვამბობ იმაზე, რომ ეს არის ქვეყანა, რომელსაც იმაზე მეტი ენერჯორესურსები აქვს, ვიდრე ევროპის ყველა ქვეყანას ერთად აღებული. ახლა ეკონომიკას შევხედოთ: კი, რუსებს აქვთ ეკონომიკური პრობლემები, მაგრამ პრობლემები ყველას აქვს კოვიდ-პანდემიის პირობებში. როცა რუსეთზე უფრო გამართული ეკონომიკის მქონე ქვეყნებსაც ძალიან გაუჭირდათ, მაგალითად, ევროკავშირის წევრი იტალია, რუსეთს უცებ გამოუჩნდა გეგმობითი ეკონომიკის ეფექტიანობა, რომელიც მეტწილად რუსეთის მიერ იქმნება, რომელიც მეტწილად რუსეთის მიერ იქმნება, რომელიც მეტწილად რუსეთის მიერ იქმნება, რომელიც მეტწილად რუსეთის მიერ იქმნება... — რუსეთი, ფაქტობრივად, მზად აღმოჩნდა ყველა გამოწვევისთვის, რომლებიც დაკავშირებული იყო ებიდემიასთან თუ პოლიტიკასთან; რაც მთავარია, მზად აღმოჩნდა იმისთვის, რომ ამ ყველაფრის ფონზე ზუსტად ეპაზუხა ნატოს წევრებისთვის. ვგულისხმობ იმას, რომ ნატოს ყველა წევრის პარალელურად რუსეთსაც ჩაატარეს წვრთნები, მათ შორის შუგ ზღვაშიც, წყნარ ოკეანეშიც და ა.შ.

— ინტერესი დასაწყისში რამდენიმეჯერ ახსენეთ დიალოგის აუცილებლობა, ჩვენს დღევანდელ პოლიტიკურ რეალიტატი რუსეთთან დიალოგზე საუბარიც კი სარისკოა. ნებისმიერი სუბიექტი, პარტია თუ ცალკეული პოლიტიკოსი, რომლებიც ამ საკითხს წამოწევენ, მამინველი ბერალური პროპაგანდის სამიზნეში ხვდებიან. ამ ვითარებაში გამოსავალი რა შეიძლება იყოს?

— დიალოგი არ არის თვითმისივე მიზანი, რომელიც ნებისმიერ შემთხვევაში უნდა ვანარმოოთ. დიალოგი ობიექტური აუცილებლობაა. ის პროპაგანდაა, რომელიც თქვენ ახსენეთ, გვთავაზობს, მუდმივ კონფრონტაციაში ვიყოთ ზესახელმწიფოსთან; ვიყოთ იმის მიუდგომად, რომ ჯარით ნატო დაგვიცავს, ხოლო ეკონომიკურად — ევროკავშირი. არ მგონია, ეს ზღაპარი მათაც სჯეროდეთ, მაგრამ, თუ ვინმეს სჯერა, ვეკითხები — როგორ დაგვიხმავს რუსეთისგან ის ევროპა, რომელიც თავისი უსაფრთხოება ვერ წარმოუდგენია რუსეთთან ურთიერთობის მოუხვედრად?»

ესაუბრა ჯაბა ჟვანიძე

„საქართველოში ომის ვეტირანების შთამომავლებიც კი მონაფლული არიან, ანტისაბჭოთა პროპაგანდის მსხვერპლნი, და არად დაგიდევინ წინაპართა თავდადებას“.

დიდი სამამულო ომის დანებების მე-80 წლისთავზე „საქართველოს უკვდავი ჯარის“ დამფუძნებელმა გულბათ რეხვიანიმ გამართა შეხვედრა-დისკუსია, რომელიც არა მხოლოდ დიდ სამამულო ომს, არამედ ქვეყანაში შექმნილ უმნიშვნელოვანეს პრობლემებსაც მიეძღვნა. შეხვედრას ესწრებოდნენ ჟურნალისტები, ბლოგერები, ისტორიკოსები და ა.შ.

„არს მთავრობას და არს ოპოზიციას არ აინტერესებთ დიდ სამამულო ომთან დაკავშირებული ღირსეულობები. მართალია, ხელისუფლების წარმომადგენლები დროდადრო გადიან „უცნობი ჯარისკაცის“ საფლავზე, მაგრამ იქ მისული, უფრო ხშირად ომსა და გამარჯვებაზე კი არა, საშინაო პრობლემებზე აკეთებენ განცხადებას. ჩვენ, სულ რამდენიმე ადამიანი, ვცდილობთ, პატივი მივაგოთ დიდ სამამულო ომში დაღუპულთა ხსოვნას და არც ერთ მნიშვნელოვან თარიღს არ გვტოვებთ უყურადღებოდ, მაგრამ ჩვენ გვერდით არ არიან ომის მონაწილეთა შთამომავლები... დღეს სადღისოდ გამოიქვეყნა საკითხი — ღირს კი, გავაბრკალოთ სამამულო ომში სწავლები, მინიშნალოვან თარიღებსა შიგნითა? არსებობს ვებგვერდი „დიდი სამამულო“, მაგრამ იქ გამოქვეყნებულ მასალებს ცოტა თუ ვინმე ეცნობა.“

იდესი ფიგურა და უდიდესი მოვლენაა რუსეთის ისტორიაში. საინტერესოა, საქართველოში რომ ჩატარდეს მსგავსი კვლევა, რა შედეგს მივიღებთ.

„ჩვენი ახალგაზრდაები, სწავლავთ, ზუსტად იმას იმეორებენ, რასაც საინფორმაციო საშუალებებით ისწავლებენ; არ სწავლობენ, გააკვირვან ისტორიკოსები, ექსპერტები, უფრო ხშირად ომის მონაწილეთა შთამომავლები... დღეს სადღისოდ გამოიქვეყნა საკითხი — ღირს კი, გავაბრკალოთ სამამულო ომში სწავლები, მინიშნალოვან თარიღებსა შიგნითა? არსებობს ვებგვერდი „დიდი სამამულო“, მაგრამ იქ გამოქვეყნებულ მასალებს ცოტა თუ ვინმე ეცნობა.“

„საქართველოში ომის ვეტირანების შთამომავლებიც კი მონაფლული არიან, ანტისაბჭოთა პროპაგანდის მსხვერპლნი, და არად დაგიდევინ წინაპართა თავდადებას.“

ჩვენი ახალგაზრდები, სამწუხაროდ, ზუსტად იმას იმეორებენ, რასაც საინფორმაციო საშუალებებით ისწავლებენ; არ ცდილობენ, გაერკვნენ ისტორიაში, ეძებონ უფრო ზუსტი წყაროები, შეისწავლონ დეტალები. სწორედ ამიტომ, თუკი სწავლობთ პერიოდზე რამე კვლევა ჩატარდება საქართველოში, კარგ შედეგს არ მოიტანს.

„საქართველოში ომის ვეტირანების შთამომავლებიც კი მონაფლული არიან, ანტისაბჭოთა პროპაგანდის მსხვერპლნი, და არად დაგიდევინ წინაპართა თავდადებას.“

ჩვენი ახალგაზრდები, სამწუხაროდ, ზუსტად იმას იმეორებენ, რასაც საინფორმაციო საშუალებებით ისწავლებენ; არ ცდილობენ, გაერკვნენ ისტორიაში, ეძებონ უფრო ზუსტი წყაროები, შეისწავლონ დეტალები. სწორედ ამიტომ, თუკი სწავლობთ პერიოდზე რამე კვლევა ჩატარდება საქართველოში, კარგ შედეგს არ მოიტანს.

„ჩვენს დიდ სამამულო ომში მინიშნალოვან თარიღებსა შიგნითა? არსებობს ვებგვერდი „დიდი სამამულო“, მაგრამ იქ გამოქვეყნებულ მასალებს ცოტა თუ ვინმე ეცნობა.“

ჩვენი ახალგაზრდები, სამწუხაროდ, ზუსტად იმას იმეორებენ, რასაც საინფორმაციო საშუალებებით ისწავლებენ; არ ცდილობენ, გაერკვნენ ისტორიაში, ეძებონ უფრო ზუსტი წყაროები, შეისწავლონ დეტალები. სწორედ ამიტომ, თუკი სწავლობთ პერიოდზე რამე კვლევა ჩატარდება საქართველოში, კარგ შედეგს არ მოიტანს.

ჩვენი ახალგაზრდები, სამწუხაროდ, ზუსტად იმას იმეორებენ, რასაც საინფორმაციო საშუალებებით ისწავლებენ; არ ცდილობენ, გაერკვნენ ისტორიაში, ეძებონ უფრო ზუსტი წყაროები, შეისწავლონ დეტალები. სწორედ ამიტომ, თუკი სწავლობთ პერიოდზე რამე კვლევა ჩატარდება საქართველოში, კარგ შედეგს არ მოიტანს.

უნდა განვსაზრდეთ თუ არა საუბრები დიდ სამამულო ომზე?

„ისტორიის სასკოლო სახელმძღვანელო უსაჩივრებელი პრობლემაა“

გულბათ რეხვიანი: — უსაჩივრებელი პრობლემაა ისტორიის სასკოლო სახელმძღვანელო, რომელიც აწვდის დამაბნელებელ ინფორმაციას. მთავარი პრობლემაა ისტორიის სასკოლო სახელმძღვანელო, რომელიც აწვდის დამაბნელებელ ინფორმაციას. მთავარი პრობლემაა ისტორიის სასკოლო სახელმძღვანელო, რომელიც აწვდის დამაბნელებელ ინფორმაციას.

ინფორმაცია აქვს და თვლის, რომ დიდგორის ბრძოლა თურქეთთან ერთად უნდა აღინიშნოს.

„ყივჩაღას უპირით, რატომ არ აღვნიშნავთ დიდგორის ბრძოლას“

აკაპი (გამუშა) კარტოზია, ისტორიკოსი, პროფესორი: — ჩვენ, რამდენიმე ადამიანმა, სამი წლის წინათ ჩამოვაყალიბეთ საზოგადოება „დიდგორი“, რათა ჩვენი ქვეყნის ისტორიაში ამ უმნიშვნელოვანეს მოვლენისადმი სათანადო პატივი მივცევო.

ყაზახეთში ყივჩაღების დიდი საერთაშორისო ორგანიზაციაა შექმნილი, რომელიც აწვდის ინფორმაციას ომის შესახებ. მთავარი პრობლემაა ისტორიის სასკოლო სახელმძღვანელო, რომელიც აწვდის დამაბნელებელ ინფორმაციას.

სტუმრად გვყავდა ყივჩაღი, კაცი, რომელიც ამბობს, რომ საერთო მტერი დაამარცხეს საქართველოსთან ერთად — ეს ისტორიულად ცნობილი ფაქტი და დავით აღმაშენებლის გენიალური სტრატეგიის ნაწილია. ყივჩაღები თვლიან, რომ დავით აღმაშენებლის გენიალური სტრატეგიის ნაწილია. ყივჩაღები თვლიან, რომ დავით აღმაშენებლის გენიალური სტრატეგიის ნაწილია.

საჭიროა თუ არა, ვისაუბროთ დიდ სამამულო ომზე? დღეს მსოფლიოში მიმდინარეობს გააფთრებული ომი ზნეობასა და უზნეობას შორის. ამ ომს სხვადასხვა ნახნავი აქვს. გარკვეულ ეტაპზე სწორედ საბჭოთა კავშირი აღმოჩნდა ერთი ნახნავის შემკავებელი, რაც ძალიან კარგად იცინავს ნეოლიბერალურებს, სატანისტებს. ისინი ცდილობენ, გააშარჟონ და არად ჩააგდონ დიდი სამამულო ომიც და ფაშისტების დამარცხებაც.

ჩვენი ორგანიზაციის ძალიან სხმევით მოვახერხეთ პრეზიდენტ სალომე ზურაბიშვილთან შეხვედრა და ის ბევრ რამეს დაგვირგა, ასევე შევხვედით პრემიერმინისტრ ირაკლი ლარიაშვილს და ეს შეხვედრა გაიმართა დიდგორის ბრძოლის მიხედვით. ეს ნარაუშული უარს მივიღეთ. გვითხრეს, თურქეთია უარზე. შემდეგ შეხვედრით ვარლამ თაყაიშვილის და მისი დახმარებით ვარლამ თაყაიშვილი „დიდგორის“ აღნიშვნის შესახებ, გვიწოდებ, ეს დღე დავასწავლოთ დიდგორის ბრძოლას, რომელიც აწვდის ინფორმაციას ომის შესახებ.

„ყველა პარაკობა გაუფიქრებელია, ეს ღუპავს ქართველ საზოგადოებას“

ბარბარე სუსნიავილი, სამოქალაქო აქტივისტი: — ყველაფერი ცუდად დადგება, კარგი — მისაბაძი. კარგს რომ მიბაძო, ძალისხმევასა და სწორებას. ბოლო 30 წლის განმავლობაში ხალხს ტვინი გამოუჩვენებეს. ყველა ეპოქასა და ყველა ერში უმთავრესი საზოგადოება იყო, დღეს ცდილობენ, გააშარჟონ საზოგადოება და წინ გამოიწვიონ ინფორმაცია, ყველა პარაკობა გაუფიქრებელია, ეს ღუპავს ქართველ საზოგადოებას.

გამოსავალს ვერ ვხედავ, როდესაც მესმის, რომ თურქეთის ელჩი წყვეტს საკითხს, რომლის განხორციელებაც პატივი მივაგოთ სამამულო ომში დაღუპულ წინაპრებს და ეს ყველაფერი კანონით იყოს გათვალისწინებული?

„თუ ვისაუბრებთ დიდ სამამულო ომზე, გვირგვინი, საშობლო სთავადავაზა, გვირგვინი იარაღი სატანის წინააღმდეგ“

ზაზა დავითაია, ჟურნალისტი: — დავებუნდები თემას:

საჭიროა თუ არა, ვისაუბროთ დიდ სამამულო ომზე? დღეს მსოფლიოში მიმდინარეობს გააფთრებული ომი ზნეობასა და უზნეობას შორის. ამ ომს სხვადასხვა ნახნავი აქვს. გარკვეულ ეტაპზე სწორედ საბჭოთა კავშირი აღმოჩნდა ერთი ნახნავის შემკავებელი, რაც ძალიან კარგად იცინავს ნეოლიბერალურებს, სატანისტებს. ისინი ცდილობენ, გააშარჟონ და არად ჩააგდონ დიდი სამამულო ომიც და ფაშისტების დამარცხებაც.

ჩვენი ორგანიზაციის ძალიან სხმევით მოვახერხეთ პრეზიდენტ სალომე ზურაბიშვილთან შეხვედრა და ის ბევრ რამეს დაგვირგა, ასევე შევხვედით პრემიერმინისტრ ირაკლი ლარიაშვილს და ეს შეხვედრა გაიმართა დიდგორის ბრძოლის მიხედვით. ეს ნარაუშული უარს მივიღეთ. გვითხრეს, თურქეთია უარზე. შემდეგ შეხვედრით ვარლამ თაყაიშვილის და მისი დახმარებით ვარლამ თაყაიშვილი „დიდგორის“ აღნიშვნის შესახებ, გვიწოდებ, ეს დღე დავასწავლოთ დიდგორის ბრძოლას, რომელიც აწვდის ინფორმაციას ომის შესახებ.

„ყველა პარაკობა გაუფიქრებელია, ეს ღუპავს ქართველ საზოგადოებას“

ბარბარე სუსნიავილი, სამოქალაქო აქტივისტი: — ყველაფერი ცუდად დადგება, კარგი — მისაბაძი. კარგს რომ მიბაძო, ძალისხმევასა და სწორებას. ბოლო 30 წლის განმავლობაში ხალხს ტვინი გამოუჩვენებეს. ყველა ეპოქასა და ყველა ერში უმთავრესი საზოგადოება იყო, დღეს ცდილობენ, გააშარჟონ საზოგადოება და წინ გამოიწვიონ ინფორმაცია, ყველა პარაკობა გაუფიქრებელია, ეს ღუპავს ქართველ საზოგადოებას.

გამოსავალს ვერ ვხედავ, როდესაც მესმის, რომ თურქეთის ელჩი წყვეტს საკითხს, რომლის განხორციელებაც პატივი მივაგოთ სამამულო ომში დაღუპულ წინაპრებს და ეს ყველაფერი კანონით იყოს გათვალისწინებული?

„თუ ვისაუბრებთ დიდ სამამულო ომზე, გვირგვინი, საშობლო სთავადავაზა, გვირგვინი იარაღი სატანის წინააღმდეგ“

ზაზა დავითაია, ჟურნალისტი: — დავებუნდები თემას:

„ისტორიის რევიზიონისტების წინააღმდეგ კონტრზომები გასატარებელია“

ისტორიის რევიზიონისტების წინააღმდეგ კონტრზომები გასატარებელია. რუსეთის სათავადავანო მილიტარიზმს, რომელიც აწვდის დამაბნელებელ ინფორმაციას ომის შესახებ, უსაჩივრებელი პრობლემაა ისტორიის სასკოლო სახელმძღვანელო, რომელიც აწვდის დამაბნელებელ ინფორმაციას.

„ჩვენს დიდ სამამულო ომში მინიშნალოვან თარიღებსა შიგნითა? არსებობს ვებგვერდი „დიდი სამამულო“, მაგრამ იქ გამოქვეყნებულ მასალებს ცოტა თუ ვინმე ეცნობა.“

ჩვენი ახალგაზრდები, სამწუხაროდ, ზუსტად იმას იმეორებენ, რასაც საინფორმაციო საშუალებებით ისწავლებენ; არ ცდილობენ, გაერკვნენ ისტორიაში, ეძებონ უფრო ზუსტი წყაროები, შეისწავლონ დეტალები. სწორედ ამიტომ, თუკი სწავლობთ პერიოდზე რამე კვლევა ჩატარდება საქართველოში, კარგ შედეგს არ მოიტანს.

«მა სიტყვასა
კითხა გქაღრი...»

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

თუ საბჭოთა კავშირის დანარჩენი რესპუბლიკები საერთო სახალხო დოვლათის განიხილვისა და ერთეულუბის მიერ ფაბრიკა-ქარხნების მიტაცების გზით წავიდნენ, ბელარუსი საერთო სახალხო დოვლათის გადასახლება და საბჭოთა პერიოდში აშენებული საწარმოების შენარჩუნების გზა აირჩიეს, რომელიც დასავლეთისთვის მიუღებელი იყო, ვინაიდან ამ გზას ის შედეგი არ მოჰყოლია, რომელი შედეგიც სხვა რესპუბლიკებში ფორსირებულ პრივატიზაციას მოჰყვა — დასავლეთის მიერ რესპუბლიკების სრული კოლონიალიზაცია.

შეადარეთ, რათა აღმოაჩინოთ... ბელარუსი და საქართველო

ვალერი კვარაცხელიას კუბლინისტური წერილები. სავტორო გვარდი

ოსდაეორკა გამოშვება

შედარება მხოლოდ ლიტერატურული ხერხი არ არის, იგი მეცნიერული კატეგორიაცაა. შედარებას ფილოსოფიაც იყენებს და რელიგიაც. საერთოდ, შედარება შესანიშნავი მეთოდია საგნის ან მოვლენის არსში წვდომისა და შეფასებისთვის. სწორ გზას ვადგავართ მას შემდეგ, რაც საბჭოთა კავშირი დაიშალა და საქართველოს დამოუკიდებლობა გაერომ აღიარა?

ამ შეკითხვაზე პასუხის გასაცემად, ვითარების ანალიზის სხვა ფორმებთან ერთად, შედარებაც გამოგვადგება. ყოფილი მოკავშირე რესპუბლიკებიდან შესადარებლად ბელარუსი გამოვიყენოთ, რომელმაც იმთავითვე ჩვენგან განსხვავებული გეზი აიღო...
საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკებს თითქმის ერთნაირი ხვედრი ერგოთ. სოციალისტური სისტემა ყველგან საბაზრო ურთიერთობებშია და ველური კაპიტალიზმის მგლურმა კანონებმა ჩაანაცვლა. ქონებრივი ცენზის თვალსაზრისით ყველგან მოხდა საზოგადოების მკვეთრი დიფერენციაცია (უმცირესობის გამდიდრება და უმრავლესობის გაღატაკება). ერთდერითი გამონაკლისი ბელარუსი იყო, რომელსაც ეს ყოველივე არ შეხებია.

ამის მიერ რესპუბლიკების სრული კოლონიალიზაცია. ბელარუსის პრეზიდენტად 1994 წელს არჩეულმა ალექსანდრე ლუკაშენკომ თავისი ამ გადაწყვეტილებით დასავლეთი თავიდანვე გაანანყენა. მიუხედავად ამისა, აშშ რამდენიმე წლის განმავლობაში ცდილობდა თავისი პოლიტიკის ბელარუსისთვის თავს მოხვევას. პრეზიდენტი ლუკაშენკო სახალხო ინტერესების დაცვის მის მიერვე არჩეული გზიდან გადახვევას არ აპირებდა, თუმცა, ამის მიუხედავად, დასავლეთთან თანამშრომლობაზე უარი არასოდეს განუცხადებია. აშშ ლუკაშენკოს ამ განწყობით, რომელიც პარტნიორობის ფარგლებში თანამშრომლობის სურვილში გამოიხატებოდა, ბოროტად სარგებლობდა. 1996 წელს აშშ-თან მიღწეული შეთანხმების საფუძველზე რესპუბლიკიდან გაიტანეს საკონტინენტთაშორისო რაკეტები ბირთვული ქობინებით — PC-12M, რაც ბელარუსის სამხედრო პოტენციალისთვის საზიანო იყო, მაგრამ, ვინაიდან ბელარუსის უსაფრთხოების გარანტიები ურთიერთობის საფუძველზე იყო ჩანაწერი, საერთაშორისო მშვიდობის განსამტკიცებლად, ბელარუსი ამ თანამშრომლობაზე და მისი მიუხედავად, ურთიერთობები, როგორც მოსალოდნელი იყო, მალე გაფუჭდა. ეს მოსალოდნელი იყო, რადგან აშშ-ს არ სჭირდება ორ სახელმწიფოს შორის ურთიერთობა და

თანამშრომლობა, მას სჭირდება სიუზერენისა და ვასალის დამოკიდებულება, კოლონიზატორისა და კოლონიის დამოკიდებულება, რომელიც, დანარჩენი რესპუბლიკებისგან და თვით ელცინის რუსეთისგან განსხვავებით, პრეზიდენტი ლუკაშენკო არ დათანხმდა.
2004 წლის სექტემბერში აშშ-ში საჯაროდ განაცხადეს, რომ ხელისუფლებიდან პრეზიდენტ ლუკაშენკოს ჩამოცილება შეეცდებოდნენ. ამერიკელთა ეს განზრახვა ავად მოიხერხებინათ სენატორმა ჯონ მაკკინამ გაახმოვანა: „ჩვენ ვიბრძობთ იმისთვის, რომ ბელარუსი გავათავისუფლოთ ტირანიისგან. პრეზიდენტ ლუკაშენკოს რეჟიმის შეცვლას ვეგეგმავთ არა იარაღის გამოყენებით, არამედ საერთაშორისო ზეწოლის გზით“. აშშ-ის კონგრესის წარმომადგენელთა პალატამ ერთხმად დაუჭირა მხარი ბელარუსისა და პირადად პრეზიდენტ ლუკაშენკოს წინააღმდეგ ეკონომიკური სანქციების დაწესებას. ენ. „ბელარუსის დემოკრატიზაციის აქტი“ შეიცავდა მრავალ პუნქტს, დაწყებული პოლიტიკაში

ბის გათავისუფლების დირექტივით და დამთავრებულს ეუთოს სტანდარტებით არჩევნების ჩატარების მოთხოვნით. ეს აქტი აშშ-ის პრეზიდენტისგან მოითხოვდა, რომ დოკუმენტის ძალაში შესვლიდან 90 დღის განმავლობაში კონგრესისთვის წარედგინა სპეციალური მოხსენება ბელარუსის ტერიტორიიდან შეიარაღებისა და სამხედრო ტექნოლოგიების იმ სახელმწიფოებისთვის მიწოდების შესახებ, რომლებიც მხარს უჭერდნენ საერთაშორისო ტერორიზმს. 2004 წლის 21 ოქტომბერს პრეზიდენტმა ბუშმა ხელი მოაწერა ხსენებულ აქტს და იმ დღიდან ბელარუსი კოლექტიური დასავლეთის სამიზნეში მოექცა.
ჩნდება კითხვა — რას ირჩიან ან ბელარუსს ხალხს, ან პრეზიდენტ ლუკაშენკოს? ეს შეკითხვა მხოლოდ ბელარუსს როდი ეხება. ეს შეკითხვა გასაღებია იმ საიდუმლოში შესაღებლად, რა მიზნებს ისახავდა აშშ და კოლექტიური დასავლეთი პოსტსაბჭოთა სახელმწიფოებში. მოდი დავაკვირდეთ, რა არ მოსწონთ ბელარუსში, რა სიტუაცია იქ შექმნილი, რომელიც დასავლეთს პრეზიდენტ ლუ-

ლა: არა მოგება, არამედ — ადამიანების მოთხოვნების დაკმაყოფილება. ესაა ყველაზე დემოკრატიული ფორმულაც, ვინაიდან დემოკრატიის მთავარი მოქმედი გმირი ხალხია და არა მდიდართა კლასი ან ის ცალკეული ჯგუფები, რომლებიც ყველა დროში, იგდებენ რა ხელში სახელმწიფო ძალაუფლებას, პროგრესული ცნებებით მანიპულირებენ და ხალხის სახელით ჟონგლირობენ. მხოლოდ განხორციელებულ სოციალიზმს შეიძლება დემოკრატია ეწოდოს, ვინაიდან დემოკრატია სოციალიზმის გარეშე ყოველთვის პოლიტიკური მიზნები და სახელმწიფოებრივი შუღლირებაა! მიუხედავად ამისა, პრეზიდენტ ლუკაშენკოს ორთოდოქს სოციალისტად და, მიუხედავად ვერ მონათლავ, ვინაიდან მისთვის მთავარი ხალხის კეთილდღეობაა და არა იდეოლოგიური მიმართულებები და სოციალურ-ეკონომიკური სისტემები.

საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ ბელარუსმა განვითარების სხვებისგან განსხვავებული გზა აირჩია. დასავლეთიდან მთელი სახელმწიფო ქონებისა და წარმოების საშუალებათა დაუყოვნებლივი პრივატიზაციის დირექტივა მოდიოდა, რომელიც ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკაში მოსახლეობის უმრავლესობას მოკუნი აგდებდა და გამოუვალ მდგომარეობას უქმნიდა. ხალხის მიერ „პრივატიზაცია“ (ნაწარმოებია რუსული სიტყვისგან — მიტაცება) მონათლული პრივატიზაციის დანაშაულებრივი პროცესი, რომელმაც ყოფილ საბჭოეთის ცუნამივით გადაუარა და მიწასთან გაასწორა, ბელარუსს არ შეხებია. თუ საბჭოთა კავშირის დანარჩენი რესპუბლიკები საერთო სახალხო დოვლათის განიხილვისა და ერთეულუბის მიერ ფაბრიკა-ქარხნების მიტაცების გზით წავიდნენ, ბელარუსი საერთო სახალხო დოვლათის გადასახლება და საბჭოთა პერიოდში აშენებული საწარმოების შენარჩუნების გზა აირჩიეს, რომელიც დასავლეთისთვის მიუღებელი იყო, ვინაიდან ამ გზას ის შედეგი არ მოჰყოლია, რომელი შედეგიც სხვა რესპუბლიკებში ფორსირებულ პრივატიზაციას მოჰყვა — დასავლ-

დასავლეთს არ მოსწონს ის, ვინც საკუთარ ხალხს მონეჩი შრომისა და ექსპლოატაციისთვის არ იძებნის და მის კეთილდღეობაზე ზრუნავს. დასავლეთს არ მოსწონს ის, ვისაც დასავლეთის კარნახით ხსოვრება არ მოსწონს! დასავლეთს არ მოსწონს ის, ვისაც რუსეთთან პარტნიორობის სურვილი გაუჩნდება! დასავლეთს არ მოსწონს ის, ვინც ბაკუნის ზნეობის საფარველზე დგომას აეჯობინებს! ბელარუსის პრეზიდენტი ალექსანდრე ლუკაშენკო დასავლეთის ამ კრიტიკიუბებით ყველაზე საშიშ გეგმავლად გამოიყურება

კაშენკოს მიმართ ასე დაუფარავი სიძულვილითა და აგრესიით განაწყობს?
დასავლეთში ლუკაშენკოს ოთხი პოზიცია აცოფვებთ:
1. ბელარუსში შენარჩუნებული სოციალისტური ტენდენციები;
2. ბელარუსში დასავლეთიდან წამოსული რუსოფობიის სანინააღმდეგო განწყობილებები;
3. ბელარუსის მიერ აშშ-ისა და კოლექტიური დასავლეთის, როგორც სიუზერენისა და უფროსის მიუღებლობა;
4. გარყვნილების დასავლური პროპაგანდის მიუღებლობა.
პრეზიდენტი ლუკაშენკო პირველ საკითხზე ასე მსჯელობს: „Когда инвестор заинтересован в приобретении какого-то предприятия, возникает вопрос, что будет с работниками — новый хозяин планирует уволить многих из них. Я спрашиваю: и что мне делать с этими людьми? Ответа нет. Нам такие предложения не нужны. Главное, это люди!“
Главное, это люди! — ეს წმინდა წყლის სოციალისტური სულისკვეთებაა, სოციალისტური მიდგომა და ფორმუ-

დასავლეთს სურს, რომ ბელარუსიც ისევე დაინფიციროს რუსოფობიით, როგორც ეს ბალტიის რესპუბლიკებში, უკრაინაში, საქართველოში გააკეთა, მაგრამ ბელარუს ხალხსა და პრეზიდენტ ლუკაშენკოს რუსეთთან პარტნიორობაზე ხელი ვერ ააღებინეს, რადგან ბელარუსში იციან, რომ ეს, პოლიტიკური არჩევანი კი არ არის, მათი გუნებრივი მდგომარეობა და სუბსტანციური მოცემულობაა.

Вы знаете, нам надо учиться у Китая. Не надо ломать, не надо крошить, не надо Компартию гробить. Посмотрите, как они приспосабливаются к новому (а у нас же условия были лучше тогда в Советском Союзе — мы опередили бы Китай). Нам надо этим путем идти, не ломая ничего“.

პრეზიდენტი ლუკაშენკო ამ ურთულეს სოციოლოგიურ კატეგორიებზე ზედპირულად კი არ მსჯელობს, საკითხებს მეცნიერული სიღრმით განიხილავს, მიზეზ-შედეგობრიობის თვალსაზრისით ანალიზებს და დიალექტიკურ მთლიანობაში წარმოიდგენს:

„Олигархов мы видим, и знаем, и встречаемся со многими, и предлагаем им проекты. Но у нас есть условия. По приватизации 25 условий. Готовы их соблюдать приходите. Мы видим людей, которые, конечно же, хотят здесь что-то урвать. И мы знаем, где они хотят урвать. Они не идут на те предприятия, которые сегодня изглодались по инвестициям, где надо вложиться, а их интересуют те, которые сегодня хорошо работают, у которых есть сырье и рынки. Так мы и сами там успешно работаем. 170 процентов рентабельность даже в тяжелом прошлом году была у Белорусской калийной компании. Ну, скажите, зачем нам ее продавать? По дешевке мы поставляем калийные удобрения в свое сельское хозяйство. Что, частник это будет делать? Нет. А это государство. Недра государственные, к примеру, и они должны работать на государство.“

ბატონი ლუკაშენკო სოციალისტური და საბაზრო ეკონომიკების ელემენტების შერწყმის პროცესში არსებულ სიძინელებსაც აცნობიერებს და ზოგ შემთხვევაში შეუთავსებლობის ბარიერებსაც ხედავს, მაგრამ, სადაც წინააღმდეგობას აწყდება, საკითხის ხალხის სასარგებლოდ გადაწყვეტის მომხრედ რჩება:

„Говорят: „Лукашенко боится частника и частной собственности, поскольку это угроза власти“. Да будет вам... С частником гораздо проще работать, чем с государственным предприятием. Поэтому ничего я не боюсь. Я хочу только одного чтобы эти предприятия обеспечили мало-мальски нормальную жизнь 10 миллионам человек, которые здесь живут. Вот и всё. Простая арифметика. Если это социалистическая идеология значит, я социалист“.

მეორე საკითხი, რომლის გამოც ბელარუსის პრეზიდენტი დიქტატორად მოხატულია, იყო დასავლეთის წინააღმდეგ მიმართული მორალური და მხატვრული ბელარუსის ხალხისა და პრეზიდენტ ლუკაშენკოს რუსეთთან პარტნიორობაზე ხელი ვერ ააღებინეს, რადგან ბელარუსში იციან, რომ ეს, პოლიტიკური არჩევანი კი არ არის, მათი ბუნებრივი მდგომარეობა და სუბსტანციური მოცემულობაა. რუსეთისა და ბელარუსის ურთიერთობის მთელი ფილოსოფია პრეზიდენტმა ლუკაშენკომ ერთ უაზრესად ემოციურ და მხატვრულად საოცრად დატვირთულ წინადადებაში ჩააგდია:

პრეზიდენტი ალექსანდრე ლუკაშენკო მტკიცედ აღუდგა წინ დასავლეთის „მეზოტე კოლონიას“ ამოქმედებას, რომელსაც ქვეყნები ე.წ. „ფორადი რეკონსტრუქციების“ გზით სახე-

ლმნიფო გადატრიალებებამდე მიჰყავს. ბელარუსის პრეზიდენტს არც დაუმალავს და არც შეულამაზებია მისი დამოკიდებულება ამ საკითხის მიმართ: „Такие люди есть, которым надо взорвать обстановку в стране. Я их называю „пятой колонной“. Никакая это не оппозиция. Я уделяю этому очень серьезное внимание. Настораживает то, что как только у нас зашевелилась „пятая колонна“, появляются желательные устройства нам тут заварушку. Вы должны понимать, что в мире таких людей не сотни тысяч, но тысячи есть, — специалистов, которые совершают провокации. Они, конечно же, управляются спецслужбами определенных государств. Эти провокаторы обычно востребованы там, где горячие точки“.

დასავლეთის „მეხუთე კოლონასთან“ ბელარუსის პრეზიდენტი ისეთი უპროგრამისო და შეუპოვებელი იყო, რომ 2008 წელს მან აშშ-ის საგანგაო და სრულყოფილიანი ელჩი ქვიპენიდან გააძევა. ინფორმაციის დასავლური საშუალებები ამ ფაქტს მათთვის სასურველ შეფერილობას აქლავდნენ და ყველაფერს ლუკაშენკოს ანტიდასავლურ მოტივებით სსნიდნენ, მაგრამ ოდნავ მოგვიანებით პრეზიდენტი ლუკაშენკო ანტიდასავლურ მოტივებთან ინტერპიუვი ყველაფერს მთავის სახელს დაარქმევს:

— Зачем в Беларуси американский посол, если вы не хотите сотрудничать с нашей страной? Чем он будет здесь заниматься? Деньги привозить пятой колонне? Нам это не надо.

დასავლეთის მხრიდან ბელარუსის პრეზიდენტის მიმართ ამ ამკარად მტრული დამოკიდებულების მიუხედავად, თვითონ ლუკაშენკო ყოველთვის ღია იყო სათანამშრომლობის ევროკომისარ **იოჰანეს პანთან** შეხვედრისას იგი პირდაპირ აცხადებდა: „Мы всегда были хорошим транзитным окном для ЕС, никогда не запрещали вашему бизнесу движение ваших товаров, рабочей силы, капитала, но мы этого не видим со стороны ЕС. Я хочу, чтобы вы понимали: мы будем настаивать на том, чтобы Европейский союз точно так же открывался для нас, как мы открыты для вас“.

მესამე საკითხი, რუსეთთან დამოკიდებულებაა. დასავლეთს სურს, რომ ბელარუსიც ისევე დაინფიციროს რუსოფობიით, როგორც ეს ბალტიის რესპუბლიკებში, უკრაინაში, საქართველოში გააკეთა, მაგრამ ბელარუს ხალხსა და პრეზიდენტ ლუკაშენკოს რუსეთთან პარტნიორობაზე ხელი ვერ ააღებინეს, რადგან ბელარუსში იციან, რომ ეს, პოლიტიკური არჩევანი კი არ არის, მათი ბუნებრივი მდგომარეობა და სუბსტანციური მოცემულობაა. რუსეთისა და ბელარუსის ურთიერთობის მთელი ფილოსოფია პრეზიდენტმა ლუკაშენკომ ერთ უაზრესად ემოციურ და მხატვრულად საოცრად დატვირთულ წინადადებაში ჩააგდია:

„Ребята, вопрос, с кем мы, с Западом или Россией, не задавайте, он не стоит. Это не вопрос для нас, Россия — это родное...“

საქართველოს ხელისუფლება ბელარუს ხალხსა და პრეზიდენტ ლუკაშენკოს კი არ უჩერს მხარს, უკრაინის ფაშისტურ ხელისუფლებასთან აქვს კვდი გადასკვნილი. ასეთია განსხვავება ორი ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკის მიდგომებსა და დამოკიდებულებებში. შედეგებიც შესაბამისია: ტერიტორიული, ეკონომიკური, სულიერი, მორალური, დემოგრაფიული თვალსაზრისით იანაქმენილი და განადგურებული საქართველო და ყოველგვარი ანაბეზული და ნაკრებული ბელარუსი

მეოთხე მთავარი მომენტი, რომლის გამოც დასავლეთმა პრეზიდენტი ლუკაშენკო შეიძულა, რომოსეკსუალიზმის პროპაგანდის მიუღებლობაა.

ამ საკითხზე იგი არასოდეს მორიდებია აზრის დაუფარავად გამოთქმას: „Приехали тут великие деятели правильной и неправильной ориентации и меня уже начали упрекать в том, что я, видите ли, осудил голубятню эту... Ну не нравятся мне голубые, я и сказал, что не нравятся. Видите ли, отдельные министры иностранных дел обиделись на меня. Чего на меня обижаться? Мы в демократическом обществе живем, тем более я президент и вправе высказать свою точку зрения и свою позицию. Я ему честно и сказал это в глаза. И за это, видите ли, они обижаются. Нормальный образ жизни надо вести. Мы его не приемлем, и нам не надо его навязывать. В Германии это возможно, в Польше — пожалуйста, пусть они этим и занимаются там, а нам сюда это не надо...“

პრეზიდენტ ლუკაშენკოს დასავლეთთან პარტნიორობის სურს, რომ ბელარუსიც ისევე დაინფიციროს რუსოფობიით, როგორც ეს ბალტიის რესპუბლიკებში, უკრაინაში, საქართველოში გააკეთა, მაგრამ ბელარუს ხალხსა და პრეზიდენტ ლუკაშენკოს რუსეთთან პარტნიორობაზე ხელი ვერ ააღებინეს, რადგან ბელარუსში იციან, რომ ეს, პოლიტიკური არჩევანი კი არ არის, მათი ბუნებრივი მდგომარეობა და სუბსტანციური მოცემულობაა. რუსეთისა და ბელარუსის ურთიერთობის მთელი ფილოსოფია პრეზიდენტმა ლუკაშენკომ ერთ უაზრესად ემოციურ და მხატვრულად საოცრად დატვირთულ წინადადებაში ჩააგდია:

„Ребята, вопрос, с кем мы, с Западом или Россией, не задавайте, он не стоит. Это не вопрос для нас, Россия — это родное...“

აღვლეთის ამ კრიტიკიუმებით ყველაზე საშუალო მმართველად გამოიყურება:

2020 წლის საპრეზიდენტო არჩევნების შემდეგ დასავლეთმა ბელარუსში ნამდვილი ჯოჯოხეთი მოახსო. პრეზიდენტობის კანდიდატი სვეტლანა ტიხანოვსკაია, რომელმაც ხმათა მხოლოდ ათი პროცენტის მოგროვება მოახერხა, დასავლეთმა პრეზიდენტად აღიარა. ეს გაგრძელება იყო იმ უგუნური ხაზისა საგარეო ურთიერთობებში, როდესაც აშშ-ის პრეზიდენტმა დონალდ ტრამპმა ვენესუელაში ლეგიტიმურ და მოქმედ პრეზიდენტ მადუროს ნაცვლად ვინმე თვითმარქვი გუაიდო აღიარა. თმითმარქვია ტიხანოვსკაიას პრეზიდენტად აღიარებით დასავლეთმა ბელარუსში მართვადი ძაოსის შემქნას შეეცადა, საიდანაც მათ მიერ მრავალ ქვეყანაში აპრობირებულ „ფერადი რევოლუციამდე“ ნაბიჯიღარჩებოდა, მაგრამ პრეზიდენტმა ლუკაშენკომ და ბელარუსმა ხალხმა ამ მძიმე გამოცდას გაუძლეს.

მამ ასე, გვაქვს ორი მაგალითი. ერთი მხრივ, **საქართველო**, მეორე მხრივ, **ბელარუსი**, რომელთა პოზიციები და მიდგომები ერთმანეთისგან დიამეტრულად განსხვავდებიან.

საქართველო და მისი ლიდერები პოსტსაბჭოთა ეპოქის ყველა ეტაპზე მიესალმებოდნენ დასავლეთს და უპირისპირდებოდნენ რუსეთს, ლუკაშენკო კი ყველა ეტაპზე პარტნიორობდაცხადებდა რუსეთს და დიდი სიფრთხილით ეკიდებოდა დასავლურ შემოთავაზებებს. საქართველოს პრეზიდენტები დაუნდობლად ანგრევდნენ, ძარცვავდნენ და ჰყიდდნენ ყველაფერს, რაც სოციალისტურმა ეპოქამ შექმნა, ბელარუსის პრეზიდენტი კი თვალისჩინებით

უფრთხილდებოდა ყველაფერს, რაც ბელარუსმა ხალხმა საბჭოთა კავშირისგან მიემკვიდრებით მიიღო — დანკეზული მატერიალური ღირებულებებით, წარმოების საშუალებებით, სანარმოო ძალთა ურთიერთობებით და დამთავრებული სოციალური სამართლიანობის იდეითა და, ზოგადად, სულიერი ღირებულებებით.

საბითაული ნაღისაღია, საქართველოს პრეზიდენტობი დაჩოქილი ეხვეწებიან დასავლეთს, — ძარბითაღია ვარბი, მამასაღამი — ევროპელაღი, მიღბითაღი ევროპაღიღირბი, მიღბითაღი ნაღოღი!

ალექსანდრე ლუკაშენკო კი, დასავლეთის მისამართით, ბელარუსი ხალხის სახელით სხვა რამეს ამბობს: „Хочу, чтобы увидели в Беларуси суверенное, независимое государство, больше ничего от Запада не хочу!“

რამდენიმე დღის წინათ ევროპამ მართლაც გამოაგნებელი ნაბიჯი გადადგა. 2021 წლის 22 ივნისს, ღამით, ბელარუსის მიმართ ახალი, უმკაცრესი სანქციები დაანესა. გასულელებულმა, გაბითურებულმა და გასასტიკებულმა ევროპამ ბელარუსი ხალხის სახელით პრეზიდენტ ლუკაშენკოსგან საკადრისი პასუხი მიიღო. აი, მცირეოდენი ამონარიდი ამ პასუხიდან: „Но от кого не ожидали участия в этом коллективном сговоре, так это от Германии. От тех, чьи предки уничтожили в Великой Отечественной войне не только каждого третьего белоруса, но и миллионы нерожденных детей...Прошло 80 лет, и что? Новая горячая война. Вы посмотрите: это что, символизм? Вчера ввели экономические санкции против наших людей и предприятий. 22 июня, ночью. Вот уж действительно, история так ничему их и не

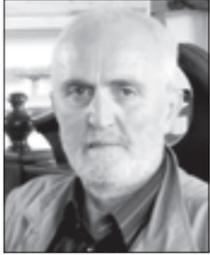
научила. Вы должны не просто каяться. Вы должны еще 100 лет стоять на коленях перед белорусским народом и молиться, что вы смогли родиться после той войны. Вы не душили нас должны. Вы на руках должны нас носить — немцы, поляки, так называемый Европейский союз. Потому что мы спасли вас от коричневой чумы. И не надо нас убаюкивать историями про оборонительные учения и миролюбие НАТО. Мы этого наелись с 41-го года, когда мы вам верили, и не извлекли уроков из истории, после победы подарив вам Восточную Европу (так называемые страны Варшавского договора) в обмен на ваши обещания, что вы никогда не сделаете шага в нашем направлении и не будете, как модно сейчас говорить, расширять НАТО на Восток. Вы как минимум лжесцы, как максимум — подлещы“.

შეადარეთ ეს ყველაფერი იმას, რაც საქართველოში ხდება. შეადარეთ ერთმანეთს დასავლეთის წინაშე მუხლებზე დაცემული ჩვენი პრეზიდენტები და ბელარუსის პრეზიდენტი. დააკვირდით: საქართველოს ხელისუფლებამ ბელარუს ხალხსა და პრეზიდენტ ლუკაშენკოს კი არ უჭერს მხარს, უკრაინის ფაშისტურ ხელისუფლებასთან აქვს კუდი გადასკვნილი. ეს არის განსხვავება ორი ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკის მიდგომებსა და დამოკიდებულებებში. შედეგებიც შესაბამისია: ტერიტორიული, ეკონომიკური, სულიერი, მორალური, დემოგრაფიული თვალსაზრისით იანაქმენილი და განადგურებული საქართველო და ყოველგვარი ანაბეზული და ნაკრებული ბელარუსი, რომელიც ეპოქალურ, ტოტალურ და გლობალურ ნგრევას გადაურჩა და განვითარების ისეთი ოპტიმალური გზა მოძებნა, რომელმაც ხალხს მსოფლიოს რყევებისა და რთული ისტორიული კატაკლიზმების ვითარებაშიც სტაბილურობისა და სიმშვიდის ატმოსფერო შეუნარჩუნა...

ჩვენ არ ვამტკიცებთ, რომ ბელარუსში ყველა მიმართულებით იდეალური პირობები და ვითარებაა. მსოფლიოში ჯერ არ უარსებია და, ალბათ, ვერც მომავალში იარსებებს სახელმწიფო, რომელსაც პრობლემები არ ექნება გადასატარელი, მაგრამ ბელარუსისა და საქართველოს სახით ჩვენ გვაქვს ორი განსხვავებული მდგომარეობა: ბელარუსი, რომელიც უმკაცრედდა პრობლემებს და ვითარდება, და საქართველო, რომელიც იძირება პრობლემებში და ინგრევა...

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ქოცების ხელისუფლებას საჭირო ზომები რომ მიეღო, დღეს „თბილისი პრაიდის“ პრობლემა არ იარსებებდა, მაგრამ ყოველშემდეგ და ყველა უზენოესი „გამარაპებელი“ ე.წ. გამოსატვის თავისუფლების შიშით „ქართულმა ოცნებამ“ ეს ვერ შესძლო და დღეს დასავლეთიდან დაფინანსებული მსგავსი პროფილის ორგანიზაციების რაოდენობა, რომორც მითხრეს, 170-მდეა.

როგორც დაანონსებულია, ა.წ. 4 ივლისს ოპერის წინ უნდა გაიმართოს „საქართველოს პატრიოტთა ალიანსის“ მიერ ორგანიზებული აქცია, რომლის მიზანია საქართველოში ბოლო ხანს განსაკუთრებით მომძლავრებული ცნობილი ანტიეროვნულ-ანტიმართლმადიდებელი ძალების წინააღმდეგ მშვიდობიანი (ჯერჯერობით) პროტესტის გამოსატვისა; ძალების, რომლებიც ე.წ. ადამიანის უფლებების დაცვის ნილაბაფარებულნი აქტიურად ეწევიან ლგბტ პირების „ფასეულობათა თუ ღირებულებათა“ პროპაგანდა-აგიტაციას ქართველ ახალგაზრდებში და, სამწუხაროდ, არცთუ წარუმატებლად.

ამ სატანისტების უპირველესი მიზანი სწორედ იმ ნამდვილი ფასეულობა-ღირებულებების უარყოფაა, რომლებითაც საუკუნეების განმავლობაში ცხოვრობდა და დღემდე მოაღონა პლანეტა დედამიწის კულტურულმა საზოგადოებამ. როგორც **დავით თარხან-მოურავმა** „დალაგა“, ეს არის 4 „არა“: **არა სამშობლოს, არა ეროვნებას, არა რელიგიას, არა სქესს!** ჩემი მხრივ, ამ ლაკონურ ფორმულას, ზემოთ თქმული „არებიდან“ გამომდინარე, რამდენიმე „არას“ კიდევ დავუმატებ: **არა ოჯახის ინსტიტუტს, არა გმირ ნინაპართა ხსოვნას, არა საქართველოს ისტორიის ცოდნას, არა სახელმწიფოებრიობას; არა უფროსის პატივისცემას; არა საზოგადოებრივ მორალს და ა.შ.** მორალურ-ზნეობრივი და უნერელი კანონების ჩამოთვლა უსასრულოდ შეიძლება.

დიდი ხნის ნანატრი, რადგან ლგბტ პირების ალუმის ჩატარების პირველი მცდელობა „წინააღმდეგობის მოძრაობის“ წევრებმა: **სოსო მანჯავიძემ, კოტე ინაშვილმა (ირმა ინაშვილს ძმამ)** და თქვენმა მონა-მორჩილმა ჩავშალეთ და პირველი სისხლიც ჩემი დაიღვარა. მოკლედ, 2012 წლის 17 მაისს მშვენიერ დილას „ზემელის“ კუთხეში ვიდევით და ქვეყნის საჭირობო-საკითხებზე ვმასალაათობდი, რომ უეცრად ვერის უბნიდან მომავალი, დროებითა და პლაკატებით „შეიარაღებული“ ახალგაზრდები დავლანდე. თავდაპირველად ვერ მივხვდი, ვინ იყვნენ და რა უნდოდათ, მაგრამ, როდესაც ლგბტ-ის ჭრელი ბაირალი ვიცანი, მაშინვე კოტესა და სოსოს შევუძახე: არიქა, ბიჭებო, შედეგად რა მოდის და არ გავატაროთ-მეთქი. იქვე გამვლელ-გამომვლელი ბიჭებიც ჩავრთე საქმეში და „პაღუმეკასთან“ შევაჩერეთ.

აბრეშული ერთი განვე-გამოწევა, პატრული და ა.შ. მოკლედ, კარგად გაილახნენ. პატრულმა კი, არ ვიცი, ნაცების ხელისუფლებას წყალი რომ ჰქონდა შემდგარი იმიტომ, თუ არ ვიცი, მათაც ჩვენსავით „უყვართ“ ქათმები (უფრო მეორე, ისინიც ხომ ქართველი კაცები არიან), ჩვენ ხელი არ გვახლეს, ის ლანირაკები კი ჩატენეს მანქანებში და განარიდეს იქაურობას. ზემოთ რომ ვთქვი, ჩემი სისხლი დაიღვარა-მეთქი, ერთმა „ქათამმა“ ბანერი მომიქნია წარწერით „შენც გახდი გეი“, გამოვტაცე ხელიდან, თავზე გადავამტვრიე და ლურსმანი შემერჭო. სოსო მანჯავიძემ კი მამაშვილური ალიყური აჭამა, თუმცა ინციდენტი ამით არ ამოწურულა — „ქათმებმა“ საჩივარი შეიტანეს, ვიდევადრებში სოსო მანჯავიძე ამოიცნეს, რომელიც მეორედ დღეს „დაპატიმრეს“ და 100 ლარით დააჯარიმეს. თქვენმა მონა-მორჩილსაც ანალოგიური რამ მოულოდა, მაგრამ რატომღაც ვერ მოუხვდი ვიდევადრებში. მოკლედ, ჩვენ სამნი — **კოტე, სოსო და მე, ის-**

ჰაინრიხ ბიოლის ფონდიდან «თბილისი პრაიდა»

როგორი იქნება «პატრიოტთა» მიერ დაგეგმილი აქცია, ამას 4 ივლისს ვნახავთ, მაგრამ რად გინდა, მეორე დღეს, 5 ივლისს, «თბილისი პრაიდის» ლგბტ პირების ე.წ. ღირსების მარშია დაგეგმილი და, თუ კოლპოტიან-პოპაძიან-საყურიანმა «ბიჭებმა» დიდი ხნის ნანატრი აისრულეს და ბინძური უკანაღაბის ქნევით 9 აპრილს დაღუპულთა სისხლი და ქაშუეთის წმინდა გიორგის ტაძარი წაბილწეს, მაშინ?

ტორიანი შევიდით, რომ-ორც ლგბტ-ქათმებთან ბრძოლის პიონერები. სერიოზულად კი დროა, წინამდებარე წერილის სათაური გავგიფიქრო — **სად ჰაინრიხ ბიოლი და სად „თბილისი პრაიდი“.**

გერმანელი მწერალი, ნობელის პრემიის ლაურეატი, **ჰაინრიხ ბიოლი**, დაიბადა ქალაქ კელნში 1917 წელს, კათოლიკურ ოჯახში. კელნი გერმანული კათოლიციზმის ცენტრი იყო, სამღვდლოებს კი მოსახლეობაზე დიდი გავლენა ჰქონდა. ჰაინრიხ ბიოლის ფონდი გერმანიის მწვანეთა პარტიასთან ასოცირებული, იურიდიულად დამოუკიდებელი პოლიტიკური ფონდია. ფონდის სამხრეთ კავკასიის რეგიონული ბიურო 2003 წელს გაიხსნა თბილისში. მისი მიზანია, ხელი შეუწყოს სამხრეთ კავკასიის რეგიონში თავისუფალი, სამართლიანი და ტოლერანტული საზოგადოების ჩამოყალიბებას.

აი ასეთი ქოლგის ქვეშ შეიფარეს ზემოხსენებული ალუმის მომწყობნი, რომლებიც (ისე, რომ წინასწარ არავინ გაუფრთხილებიათ) შეიკრიბნენ ფილარმონიასთან, 51-ე სკოლის წინ გარყვნილების მონოდების შემცველი ბანერებითა და ჭრელი დროებით ხელში, სადაც მოსწავლეების დასანავისუფალი, სამართლიანი და ტოლერანტული საზოგადოების ჩამოყალიბებას.

ხავად ორმა ამერიკელმა მამრმა (რომლებიც საპატიო „ქათმებად“ ჰყავდათ მოწვეული) ერთმანეთს, უკაცრავად და, „დაუზასა“ და დაიწყო მოძრაობა რუსთაველის პროსპექტისკენ.

თავდაპირველად გამვლელ-გამომვლელი ვერ მიხვდნენ, რა ხდებოდა და ამიტომაც დაუბრკოლებლად ჩამოვიდნენ ზემელზე, სადაც რა და როგორ მოხდა, ზემოთ მოგახსენეთ.

ქოცების ხელისუფლებას საჭირო ზომები რომ მიეღო, დღეს „თბილისი პრაიდის“ პრობლემა არ იარსებებდა, მაგრამ ყოველშემდეგ და ყველა უზენოესი „გამარაპებელი“ ე.წ. გამოსატვის თავისუფლების შიშით „ქართულმა ოცნებამ“ ეს ვერ შეძლო და დღეს დასავლეთიდან დაფინანსებული მსგავსი პროფილის ორგანიზაციების რაოდენობა, როგორც მითხრეს, 170-მდეა...

რუსეთთან ურთიერთობა შეუძლებელია, იმიტომ, რომ ის ევროპულ, კოლექტიური დასავლეთის ღირებულებებს არ აღიარებს, — ერთმანეთის მიყოლებით აცხადებენ აშშ-ევროპის მაღალჩინოსნები. მივიხედ-მოვიხედოთ, რა ხდება ჩვენ გარშემო.

შავ ზღვაში რუსულ დათვს შევუჩხიკინეთო, — განაცხადა ბრიტანეთის პრემიერმა **ბორის ჯონსონმა**. რუსეთის პრეზიდენტმა კი აღნიშნა: მსგავსი პროვოკაციის განმეორების შემთხვევაში რუსეთი კრეისერს ახლომხლო კი არ აუფეთქებს ბომბებს, არამედ ერთი რაკეტით, უბრალოდ, გაანადგურებს ნატოს ნებისმიერ მცურავ სამხედრო ობიექტს. და ეს ყველაფერი რისთვის? იმისთვის, რომ რუსეთს კაცის კაცზე და ქალის ქალზე გათხოვება ვერ წარმოუდგენია. თეთრი სახლის ოვალურ კაბინეტში შესული **დონალდ ტრამპის** პირველი ბრძანება, რომელსაც ხელი მოაწერა, იყო აშშ-ის არმიამი ლგბტ პირების მსახურების აკრძალვა; ხოლო **ჯო ბაიდასმა** პირიქით — ეს აკრძალვა გააუქმა. აი აშშ-ის ნამდვილი ღირებულებები, რომლებითაც ანგლო-საქსესს სურთ, მთელმა მსოფლიომ იცხოვროს.

დავით მხიპია

დიდი რუსეთი როგორმე თავს უშველის, მაგრამ ამ იდიოტების ხელში რა ქნას პატარა საქართველომ? პროვოკაციის ავტორ ბრიტანულ კრეისერ „დეფენდერ“, რომლის პროვოკაციის გამო ნატო-რუსეთს შორის კინაღამ სერიოზული სამხედრო კონფლიქტი დაიწყო, ბათუმში ტაშფანდურით დახვდნენ. ჩემი მტრის მეგობარი რომ ჩემი მტერია, ეს სენტენცია არ გაუგიათ ქოც-ნაცებს?

რაც შეეხება „თბილისი პრაიდის“ ჩატარებას, გამოსატვის უფლების ძალით ამის გაკეთებას შეეცდებიან, რადგან აშშ-ის საშინაო თუ საგარეო პოლიტიკის ქვაკუთხედი გამოსატვის თავისუფლებაა. ჩვენს ოკუპანტ ჯარისკაცებს (დიახ, ოკუპანტებს, რადგან ქართველი ავღანეთსა თუ სხვა ცხელ წერტილებში ისეთივე ოკუპანტია, როგორც რუსები — საქართველოში) რუსთაველის მთელ პერიმეტრზე ცოხცალ ჯაჭვად ჩამსკრივებენ და რიგით ქართველ მოქალაქეებს ლგბტ-პედარასტებს ახლოსაც არ გააკარებენ და შორიდან მოგვიწევს ჩვენს სულელებში ჩაფურთხების ყურება! ნეტავი ვცდებოდე...

P.S. დიდი რუსეთი როგორმე თავს უშველის, მაგრამ ამ იდიოტების ხელში რა ქნას პატარა საქართველომ? პროვოკაციის ავტორ ბრიტანულ კრეისერ „დეფენდერ“, რომლის პროვოკაციის გამო ნატო-რუსეთს შორის კინაღამ სერიოზული სამხედრო კონფლიქტი დაიწყო, ბათუმში ტაშფანდურით დახვდნენ. ჩემი მტრის მეგობარი რომ ჩემი მტერია, ეს სენტენცია არ გაუგიათ ქოც-ნაცებს?

რაც შეეხება „თბილისი პრაიდის“ ჩატარებას, გამოსატვის უფლების ძალით ამის გაკეთებას შეეცდებიან, რადგან აშშ-ის საშინაო თუ საგარეო პოლიტიკის ქვაკუთხედი გამოსატვის თავისუფლებაა. ჩვენს ოკუპანტ ჯარისკაცებს (დიახ, ოკუპანტებს, რადგან ქართველი ავღანეთსა თუ სხვა ცხელ წერტილებში ისეთივე ოკუპანტია, როგორც რუსები — საქართველოში) რუსთაველის მთელ პერიმეტრზე ცოხცალ ჯაჭვად ჩამსკრივებენ და რიგით ქართველ მოქალაქეებს ლგბტ-პედარასტებს ახლოსაც არ გააკარებენ და შორიდან მოგვიწევს ჩვენს სულელებში ჩაფურთხების ყურება! ნეტავი ვცდებოდე...

ფორსტა

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ხელისუფლების ნაყრუება და პასიური პოზიცია რომ არა, მეტიც, მისი მხრიდან საკანონმდებლო დონეზე ლგბტ თემის მხარდაჭერა, ცხადია, საქსუალური უმცირესობის დიქტატი უმრავლესობაზე ასეთ რეჟიმს არ მიიღებდა. ცხადია ისიც, რომ ხელისუფლება მართლაც ზემოქანის მიხედვით და მათი დავალებების ზრდა შემსრულებელიც. არ იქნება გადაჭარბებული, თუ ვიტყვით, რომ იგი ხელისუფლებას ადვილად ადვილებს დაპირისპირებას ტრადიციული ღირებულებების მომხრეებსა და საქსუალურ უმცირესობას შორის, რაც ადვილი შესაძლებელია, ტრადიციული შედეგებით დასრულდეს.

გეილლუმი არ უნდა დავუშვათ!

ხელისუფლებამ ეს არ უნდა დაუშვას, ვალდებულია, ყველა მის ხელთ არსებული ბერკეტი მაქსიმალურად გამოიყენოს!

ლგბტ თემი და მისი მხარდამჭერები გეილლუმისთვის ემზადებიან. ამის დასტურია ივლისის დასაწყისში დაგეგმილი ლგბტ კვირეული, რომელიც, შესაძლოა, ლგბტ-ის მომხრეებსა და მონინალმდეგეებს შორის დაპირისპირებაში გადაიზარდოს. ჩვენ ვცხოვრობთ ეპოქაში, როცა სექსუალური უმცირესობა ცდილობს, თავისი ცხოვრების დღის წესრიგი თავს მოახვიოს საზოგადოების დანარჩენ ჯანსაღ ნაწილს, როცა მწვანე შუქი აქვს ანთებული არა მხოლოდ გაუქმდარებული სექსუალური ორიენტაციის პროპაგანდას, არამედ ერთი და იმავე სქესის პირთა შორის ქორწინების დაკანონებასაც.

საქართველოში ლგბტ თემის სახელმწიფოებრივი მხარდაჭერის მაგალითია ანტიდისკრიმინაციული კანონი, რომელიც „ქართული ოცნების“ ბედოვლათმა პარლამენტმა „ტაშის გრალით“ მიიღო 2015 წელს. თავს ნუ მოვიტყუებთ — ანტიდისკრიმინაციული კანონიდან, ლგბტ კვირეულის ჩატარებიდან (რომელიც შეფუთულია შეკრებისა და გამოხატვის თავისუფლების ლოზუნგით), ერთი და იმავე სქესის პირთა ქორწინებამდე და მათთვის შვილის აყვანის უფლების დაკანონებამდე მხოლოდ ერთი ნაბიჯია.

სამტკიცებლად საუკეთესო კადრი იქნებოდა. აშკარაა, რომ ხელისუფლება კადრების შერჩევას კონსერვატიული პოლიტიკა, ფაქტობრივად, არ აქვს და, მისი ნიუკი ჭიკაში ატეხილ ქარიშხალს შვებდა, რადგან ის ბენეფიციარი, რომელიც ძალადობის მოტივაციითაა გაილაშქრა პანსიონის წინააღმდეგ, თურმე არა ძალადობის მსხვერპლი, არამედ ასოების მიერ დაქოქილი, ფაქტობრივად კი, უვნებელი (ხელულებული) ყოფილა. ეკლესიის დისკრედიტაციის მიზნით ფსევდოლიბერალები (ლომჯარიასნაირი უტიფრები) ყველაფერს კადრულობენ. რა ვქნათ, კაპიტულაცია გამოვაცხადოთ?

ნეთუ ასე ქნალია, შეჰქმნათ მათი საპირისპირო ქართული ფულით დაფინანსებული არასამთავრობო, როგორც დააბალანსებან მათ მავნებლურ საქმიანობას საქართველოში და ერთგულად დაიხმებან ქართულ თვითშეგნებას და საზოგადოებას? მხოლოდ სუკრილი და მონდოვებაა საქართველოში. ეს იქნება სამოქალაქო საზოგადოების ჩანასახი, რომლის გარეშეც თანამედროვე სახელმწიფოს არსებობა და რეგულაციები უნდა დადგინდეს. თანაც, როგორც ბატონმა ბიძინა ივანიშვილმა აიღო სამოქალაქო საზოგადოების ფორმირების ვალდებულება, მაგრამ, როგორც ყოველთვის, დაპირება დაპირებად დარჩა.

ლოგიკურად ჩნდება კითხვა: ვინ უმჯობრებს ზურგს გაუქმდარებული სექსუალური ორიენტაციის მიმდევრებსა და მხარდამჭერებს და ამაში არის ასრულებს მოქმედი ხელისუფლება და პოლიტიკური ინტელიგენცია? უდავოა, რომ ლგბტ თემის მხარდამჭერებს შორის ე.წ. ასო-ები (არასამთავრობო ორგანიზაციები) ლიდერობენ, რომლებიც, ძირითადად, უცხოეთიდან ფინანსდებიან, მათი პოზიციის გამომგანგებელი კი არის სახალხო დამცველი ნინო ლომჯარიანი (სხვათა შორის, მას არც მისი წინამორბედი მანუჩარევი უნდა უმცირესობების უფლებების ხმაღმემართულ დამცველად გვევლინება. რამდენიმე დღის წინათ ტელეკომპანია ქართულ TV-ზე ცნობილ უფლებადამცველს, ყოფილ პარლამენტარსა და კვალიფიციურ იურისტს, ბატონ დიმიტრი ლორთქიფანიძეს ვუსმენდი. გაოცებული დავრჩი, როცა სახალხო დამცველის შერჩევის კრიტერიუმზე ისაუბრა — დარწმუნებული ვარ, ბატონი დიმიტრი, რომელიც საზოგადოების მხარდამჭერი სარგებლობდა, ამ პოსტზე და-

თუ არ აღემატება, არ ჩამორჩება ასო-ების ანტისახელმწიფოებრივ პოლიტიკას. ქართული ტელემედიცინა არა მხოლოდ ეწევა საზოგადოების ზომბირებას, არამედ ხმაღმემართული ებრძვის ტრადიციულ ღირებულებებს, უწევს აქტიურ პროპაგანდას არატრადიციულ სექსუალურ ურთიერთობებს და ამას აკეთებს ადამიანის უფლებათა დაცვის ყბადაღებული ლოზუნგით. საუბედუროდ, ლომჯარიანს, გიგაურს, გვარამიას, გრიგოლიას, კვეციტაძეს არ აქვთ არც სამშობლოს განცდა და არც ქართული ცნობიერება. ისინი გარყვნილი სააკაშვილის პოლიტორგების პორნოვარსკვლავები არიან.

*** შეიძლება თამამად ითქვას, რომ ამ თვალსაზრისით ავანგარდში დგანან პოლიტიკური პარტიებიც. ამის მყარ არგუმენტად გამოგვადგება 15 პოლიტიკური პარტიის ერთობლივი განცხადება, რომლითაც ისინი უერთდებიან ლგბტ კვირეულის დღის წესრიგს. მიზანი ცალსახაა: ამ „დამსახურებისთვის“ მათ გარანტირებული აქვთ მხარდაჭერა ამერიკის სახელმწიფო დეპარტამენტის, პირადად ამერიკის ელჩის, ასევე ევროკავშირისა და ნატოს მხრიდან მომავალ ადგილობრივ თუ საპარლამენტო არჩევნებში.

დასკვნა მარტივია: მართლაც, ლგბტ თემის დაპირისპირებას ხელისუფლებამ დასაწყისში დაიწყო, მაგრამ, როგორც უმცირესობების უფლებების დამცველი, ის უნდა დააბალანსებან მათ მავნებლურ საქმიანობას საქართველოში და ერთგულად დაიხმებან ქართულ თვითშეგნებას და საზოგადოებას? მხოლოდ სუკრილი და მონდოვებაა საქართველოში. ეს იქნება სამოქალაქო საზოგადოების ჩანასახი, რომლის გარეშეც თანამედროვე სახელმწიფოს არსებობა და რეგულაციები უნდა დადგინდეს. თანაც, როგორც ბატონმა ბიძინა ივანიშვილმა აიღო სამოქალაქო საზოგადოების ფორმირების ვალდებულება, მაგრამ, როგორც ყოველთვის, დაპირება დაპირებად დარჩა.

*** დაბეჯითებით უნდა ითქვას: ხელისუფლების ნაყრუება და პასიური პოზიცია რომ არა, მეტიც, მისი მხრიდან საკანონმდებლო დონეზე ლგბტ თემის მხარდაჭერა, ცხადია, სექსუალური უმცირესობის დიქტატი უმრავლესობაზე ასეთ რეჟიმს არ მიიღებდა. ცხადია ისიც, რომ ხელისუფლება მართლაც ზემოქანის მიხედვით და მათი დავალებების ზრდა შემსრულებელიც. არ იქნება გადაჭარბებული, თუ ვიტყვით, რომ იგი ხელისუფლებას ადვილად ადვილებს დაპირისპირებას ტრადიციული ღირებულებების მომხრეებსა და სექსუალურ უმცირესობას შორის, რაც ადვილი შესაძლებელია, ტრადიციული შედეგებით დასრულდეს. მეტიც, შეიძლება პირდაპირ ითქვას, რომ ხელისუფლება საკანონმდებლო დონეზე იცავს სექსუალური უმცირესობის უფლებებს (ანტიდისკრიმინაციული კანონი, „ბავშვთა კოდექსი“) უმრავლესობის დაკნინების ხარჯზე და, როგორც ზემოთ ვთქვე, ამით ხელს უწყობს დაპირისპირების ესკალაციას!

პოლიტიკური პარტიები, როგორც პარტიები აქვთ ოპოზიციონერობაზე, შეგნებულად დაგვიან სიბილწისა და ბარყვნილების სასახურები. ეს საზოგადოებამ უნდა გაითვალისწინოს და სათანადო ვერტიკალურ გამოუბანოს მათ

ერთადერთი ინსტიტუტი, რომელიც ქვეყანაში მაქსიმალური ავტორიტეტით სარგებლობს და საზოგადოების (მრევლის) მობილიზება შეუძლია, დედაეკლესიაა, თუმცა მისი „საბრძოლო არსენალი“ მხოლოდ სიტყვითა და შეგონებით შემოიფარგლება, რადგან მისთვის ძეშეცდომილიც სულიერი შვილია და ისევე საპატრონო, როგორც ტრადიციული ღირებულებების მიმდევარი. არადა, ბევრი დედაეკლესიისგან ისეთი ღონისძიებების გატარებას ითხოვს, რომლებიც მის შესაძლებლობებს აღემატება. ნიშანდობლივია ისიც, რომ ხშირად ხელისუფლება ანება იმის სრულყოფას, რაც უნდა იქნებოდა მისი უფლებების დამცველი და მხარდამჭერი.

ერთადერთი ინსტიტუტი, რომელიც ქვეყანაში მაქსიმალური ავტორიტეტით სარგებლობს და საზოგადოების (მრევლის) მობილიზება შეუძლია, დედაეკლესიაა, თუმცა მისი „საბრძოლო არსენალი“ მხოლოდ სიტყვითა და შეგონებით შემოიფარგლება, რადგან მისთვის ძეშეცდომილიც სულიერი შვილია და ისევე საპატრონო, როგორც ტრადიციული ღირებულებების მიმდევარი. არადა, ბევრი დედაეკლესიისგან ისეთი ღონისძიებების გატარებას ითხოვს, რომლებიც მის შესაძლებლობებს აღემატება. ნიშანდობლივია ისიც, რომ ხშირად ხელისუფლება ანება იმის სრულყოფას, რაც უნდა იქნებოდა მისი უფლებების დამცველი და მხარდამჭერი.

დაბეჯითებით უნდა ითქვას: ხელისუფლების ნაყრუება და პასიური პოზიცია რომ არა, მეტიც, მისი მხრიდან საკანონმდებლო დონეზე ლგბტ თემის მხარდაჭერა, ცხადია, სექსუალური უმცირესობის დიქტატი უმრავლესობაზე ასეთ რეჟიმს არ მიიღებდა. ცხადია ისიც, რომ ხელისუფლება მართლაც ზემოქანის მიხედვით და მათი დავალებების ზრდა შემსრულებელიც. არ იქნება გადაჭარბებული, თუ ვიტყვით, რომ იგი ხელისუფლებას ადვილად ადვილებს დაპირისპირებას ტრადიციული ღირებულებების მომხრეებსა და სექსუალურ უმცირესობას შორის, რაც ადვილი შესაძლებელია, ტრადიციული შედეგებით დასრულდეს. მეტიც, შეიძლება პირდაპირ ითქვას, რომ ხელისუფლება საკანონმდებლო დონეზე იცავს სექსუალური უმცირესობის უფლებებს (ანტიდისკრიმინაციული კანონი, „ბავშვთა კოდექსი“) უმრავლესობის დაკნინების ხარჯზე და, როგორც ზემოთ ვთქვე, ამით ხელს უწყობს დაპირისპირების ესკალაციას!

ოპარა პარაპედაპილი

P.S. მიხდა, განსაკუთრებით გამოვყო ბატონი ლევან ვასაძე, როგორც ღირსეული პიროვნება, ღრმად მორწმუნე მართლმადიდებელი — მას უსაზღვროდ უყვარს ჩვენი ბრძენი პატრიარქი და დიდი ძალისხმევითა და მონდომებით ებრძვის ლგბტ თემის ანტიმართლმადიდებლურ, ამაზრზენ და შემადრწუნებელ გამონდომებს. მას ჭეშმარიტი მამულიშვილებისა და მორწმუნე მრევლის მხარდაჭერა სჭირდება. ხელისუფლების უნიათობამ და ნაყრუებამ შეიძლება უმძიმესი შედეგი მოვიტანოს.

პეკი რვაენი
აზროვნისა

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

მაღაზრე მისი პირველი უნიკალური ყურძენი კვლავ ჩაღის ფასი ელირება (გაფუჭებული ჩაღის, თორემ ჩაღის ისეთი ფასი ადევს, მევენახეებს არც დაესიზმრებათ), ზამთარში კი კვლავ შემოვიტანთ ყურძენს სომხეთიდან და იმ პროდუქტში, რომელიც ჩვენთან შემოდგომაზე 80 თეთრი ელირება, ზამთარში 8 ლარს გადავიხდით. რაც ყველაზე სამწუხაროა, ამას ხმამაღლა არავინ ბაზრობისტებს და მხოლოდ ქახელი მევენახეების გინებას თუ შეირბებს ხელისუფლება. არადა, სწორედ რომ საბინებელია.

1 ივლისიდან პური გაბეჭვირდება

არაერთხელ დავგინერია, რომ საქართველოში, ვაზისა და ღვინის სამშობლოში, ზამთარში 35 მლნ დოლარის ყურძენი შემოგვაქვს, რადგან ჩვენთან სამაცივრე მეურნეობა განვითარებული არ არის და შენახვას ვერ ვახერხებთ. არადა, ეს 35 მლნ დოლარი შეიძლება ქართველ გლეხს დარჩეს, 100 მილიონ ლარზე მეტი სწორედ მათ ჯიბეში წავიდეს.

ახლა საზამთროს და ნესვის სეზონი მოდის. ცოცხალი გამხელოლი სჯობს და ადრე კახურ საზამთროს რომ გაჭრიდი შინ, ყველგან მისი სუნი იდგა — საოცარი არომატი. სამწუხაროდ, ასეთი რამ დღეს თითქმის წარმოუდგენელია, რადგან საზამთროს რომ გვრჩენენ, ისე სხვაგან, საკმარისზე მეტი შესაბამისობა უნდა იქონიოს, თუმცა უდავოა, რომ ქართული მანარაჟი ეპოქობრივად მაინც უკეთესია. ასეთი პირობებში სოფლის მეურნეობის საინჟინერო ახალ რამეებს უნდა ვაძლავთ, საზამთროსა და ნესვის შემოტანა ჩვენს ქვეყანაში უარსაა დასაშვად შედარებით 2009%-ით არის გაზრდილი, უზარალოდ, კატასტროფაა.

გლეხებს მინა გვერდობა უნდა ჰქონდეთ, ყველას ერთ პროდუქტზე უნდა ჰქონდეს ბათვლა; უნდა უფროდეთ, ხარჯი ერთნაირად გადაინაწილონ, შემდეგ ყველა უნდა დათანხმდეს მოსავლის დაზღვევას და გვერდნებით, ეს სწორად შეუქმნავენ. მცირე ოდენობით მოჰყავთ გლეხებს პროდუქცია და ირანულ თუ თურქულ სახელმწიფო მანქანებს ვერ ერევიან. იმასაც შეგახსენებთ, ბატონო გიორგი, რომ, როცა გასულ კვირას 400-სულიანი ფერმის დირექტორმა საწარმოს ლიკვიდაცია გამოაცხადა, შვიდდათქვით, ვიღაც იხურება, ვიღაც იხსნება, რამდენიმე დღის წინათ გაეხსენი ახალი ფერმაო, მაგრამ ის არ გითქვამთ, რამდენიმე დღის წინათ გახსნილ ფერმაში 20 სული ძროხა რომ ჰყავდათ, დასახურად განწირულნი — 400 სული, თანაც 8 მილიონი ლარის ინვესტიციით. მიზეზი ისევე ირანი და იქიდან შემოტანილი რძის ფხვნილია, რომლითაც გაკეთებულ ყველს თქვენმა სამინისტრომ დაუნერა, რომ პროდუქტი ყველის შემადგენლოვ 3%-ია. და ამას ჩვენ ვჭამთ, ის ალაფიანები, რომელთა მიერ გადახდილი გადასახადებიდან თქვენ თვეში 5 ათას ლარს გიხდინან, დაკლარაციის მიხედვით კი, 630 000 დოლარის დანახოვით თქვენ გაქვთ შენახული.

მოსახლეობის უდიდესი ნაწილის არა მხოლოდ ფინანსური კეთილდღეობაა საფრთხეში, არამედ ჯანმრთელობა

სომ ყველა იხის, ვინ ღვას პურის ფაქილის ბიზნესის უკან, ვინ ატარებს წვილ შემოტანებს, როგორც მისაღებ პარაზებს, მაგრამ ხმას არავინ იღებს. შევარდნაძის, სააკაშვილისა და გარბაშვილის პერიოდში პურის ფაქილის მონოპოლიზაციას თუ არ უწოდებენ, გონივრულ პარაზებს აწუხებდნენ და იმის იქით მონოპოლისტები ვერ წავიდოდნენ. რაც ახლა ხდება, კატასტროფაა.

მიხედვით საბარათებში 50 ათას გავერვა მათი ოფიციალურად შიშობილობა.

არადა, გამოსავლის პოვნა საცხებში რეალურია და, რაც მთავარია, მარტივია. ხილით დავინყო — დავანესოთ შემოტანაზე ისეთი გადასახადი, რომელიც შემოტანას აზრს დაუკარგავს. რამაღორად, ეს ფული სომ არც საბარათებში გიჟდება, არც დასახურად, მოგაბის კონკრეტული მარაგი, რომლის ზემოთაც ვერავინ გაბეჭდავს ფასის მოგაბებას. თუმცა, ასეთ შემთხვევაში, ის მაღალრისკიანი ნაწილია, რომელიც ამ ყველაფრის უკან დგანს, გვერდნებიან ნახევარად და ათი მილიონის ნაცვლად, მხოლოდ 3-4 მილიონს იტოვებენ. ეს კი მათ ხელს არ არ აძლევთ, მით უმეტეს მაშინ, როცა ათასჯერ გაპარსულ ხალხს ათასმეერთედ დაგვიტოვებენ სამართლებს და უკანასკნელი ლუკმის წილი უხსნებია.

საზამთრო და ნესვი საქართველოში, ძირითადად, თურქეთიდან და ირანიდან შემოაქვთ, ნაწილი — აზერბაიჯანიდანაც, მაგრამ მთავარი მაინც პირველი ორი ქვეყანაა. წარმოიღვინეთ, ირანში დაკრეფილი საზამთრო, შემდეგ გზის ხარჯი, შემდეგ განბაჟება, შემდეგ აქ გაყიდვა და... შემოტანილი საზამთრო ადგილობრივზე იაფი ღირს. ერთი შეხედვით, ეს ყველაფერი არარეალურია. როგორ შეიძლება, ასეთი ხარჯის შემდეგ საზამთრო და ნესვი ადგილობრივზე იაფი ღირდეს, მაგრამ საქმე ის არის, რომ იქ მოსავალი ორ კვირაში იკრიფება, როცა საქართველოში თვეები სჭირდება. შესაბამისობაშია მათსა და ბარბის ისეთ ვითარებას, რომ მაგალითად, იმავით ირანში, თურქეთში და აზერბაიჯანში მცენარეული ციხისა და რატიონის არაა? ასევე ხილის შემთხვევაში — იცინა გავნა, მაგრამ საბარათებში ყიდულობს. რატომაც არა?

თქვენი აზრით, თურმე გლეხების უკმაყოფილების მთავარი მიზეზი არის ის, რომ შარვან პანდემიის პირობებში პროდუქტი ძვირი ღირდა, ახლა გაიყვანა და ფერმერებს ეს არ მოსწონთ. ირანულ საზამთროს თვითონ გიჟდებიან? ჩამოტანილი პროდუქტი 20 თეთრად რომ იყიდება საბინებო ფასად, კითხვა არ გიჩნდებათ, რატომ?

სოფლის მეურნეობის სამინისტრო თვალს კიდევ ერთ, ჩვენი აზრით, მთავარ საკითხზე ხუჭავს. 1 ივლისიდან ხელისუფლება პურის ფაქილის სუბსიდირებას წყვეტს. ეს იმას ნიშნავს, რომ 1 ივლისიდან პური გაბეჭვირდება, მაგრამ ძველის თარი სხვაგან არის დამარხული. რუსეთში განხორციელებული რეფორმების მიხედვით, ისე მოხერხდა, რომ რუსული ფაქილი, ყოველგვარი განაზღვრების გარეშე შეიძლება, საქართველოში 40 ლარზე ოდნავ მეტი ღირს. ე.ი., ერთი ტონაზე — 40 ლარი და პურის მანარაჟი უფრო ითხოვს, პურზე ფასი რომ შევიტანოთ, 50 ლარად მოგვიყიდეთ, მაგრამ შემოგვტანები კატასტროფულ

ხელისუფლების პერიოდში საქართველოში ვერ მოხდებოდა მონოპოლია. სომ ყველაში იცის, ვინ ღვას პურის ფაქილის ბიზნესის უკან, ვინ ატარებს წვილ შემოტანებს, როგორც მისაღებ პარაზებს, მაგრამ ხმას არავინ იღებს. შევარდნაძის, სააკაშვილისა და გარბაშვილის პერიოდში პურის ფაქილის მონოპოლიზაციას თუ არ უწოდებენ, გონივრულ პარაზებს აწუხებდნენ და იმის იქით მონოპოლისტები ვერ წავიდოდნენ. რაც ახლა ხდება, კატასტროფაა.

რისი არ აღმოჩნდეს. რაც მთავარია, ეს ძალიან კარგად იცის სოფლის მეურნეობის სამინისტროში, თუმცა რაიმე ზომების მიღებას არავინ დაგვიტოვებია“, — გვითხრა ერთ-ერთი დიდი საცხობის მეპატრონემ.

ისე გამოდის, რომ ყველაფერი ძვირდება და ეს უმძიმეს ტვირთად მოსახლეობის უდიდეს ნაწილს დაანებდა. აბა, 5 ათასი ლარი რომ აქვს კაცს ხელფასი და ნახევარ მლნ დოლარზე მეტი გადადებული, იმისთვის სულერთია, ერთი პური ლარი ელირება თუ ლარ-ნახევარი; შესაძლოა, პურს არც ყიდულობს. პო, არის ასეთი კატეგორია, პურს არ ჭამენ, მოსახლეობის 80%-ზე მეტისთვის კვება გადაარჩენისთვის არის აუცილებელი და გაეროს ის ციფრებიც არსად გამჭრალა, რომელთა

კახელმა ფერმერებმა გასულ კვირას აქცია გამართეს — საზამთროსა და ნესვის შემოტანაზე აკრძალვის დაწესებას ითხოვდნენ, რაზეც კატეგორიული უარი მიიღეს. სოფლის მეურნეობის მინისტრის მოადგილე გიორგი ხანიშვილმა განაცხადა: თავისუფალ ბაზარში ვერ ჩავერევით, გლეხებს ვურჩიეთ კოოპერატივების ჩამოყალიბება და არ დავვიჯერესო. ბატონო გიორგი, ჯერ ერთი, კოოპერატივის ჩამოყალიბება, იცით, რა სჭირდება?

სოფლის მეურნეობის სამინისტრო თვალს კიდევ ერთ, ჩვენი აზრით, მთავარ საკითხზე ხუჭავს. 1 ივლისიდან ხელისუფლება პურის ფაქილის სუბსიდირებას წყვეტს. ეს იმას ნიშნავს, რომ 1 ივლისიდან პური გაბეჭვირდება, მაგრამ ძველის თარი სხვაგან არის დამარხული. რუსეთში განხორციელებული რეფორმების მიხედვით, ისე მოხერხდა, რომ რუსული ფაქილი, ყოველგვარი განაზღვრების გარეშე შეიძლება, საქართველოში 40 ლარზე ოდნავ მეტი ღირს. ე.ი., ერთი ტონაზე — 40 ლარი და პურის მანარაჟი უფრო ითხოვს, პურზე ფასი რომ შევიტანოთ, 50 ლარად მოგვიყიდეთ, მაგრამ შემოგვტანები კატასტროფულ

პროდუქტი ყველის შეადგენლოვ 3%-ია. და ამას ჩვენ ვჭამთ, ის ალაფიანები, რომელთა მიერ გადახდილი გადასახადებიდან თქვენ თვეში 5 ათას ლარს გიხდინან, დაკლარაციის მიხედვით კი, 630 000 დოლარის დანახოვით თქვენ გაქვთ შენახული

ნამდვილად ვერ გეტყვით, რა იქნება ხვალ, მაგრამ მალე მოვა შემოდგომა, ქართული უნიკალური ყურძენი კვლავ ჩაღის ფასი ელირება (გაფუჭებული ჩაღის, თორემ ჩაღის ისეთი ფასი ადევს, მევენახეებს არც დაესიზმრებათ), ზამთარში კი კვლავ შემოვიტანთ ყურძენს სომხეთიდან და იმ პროდუქტში, რომელიც ჩვენთან შემოდგომაზე 80 თეთრი ელირება, ზამთარში 8 ლარს გადავიხდით. რაც ყველაზე სამწუხაროა, ამას ხმამაღლა არავინ გააპროტესტებს და მხოლოდ კახელი მევენახეების გინებას თუ შეიგრავს ხელისუფლება. არადა, სწორედ რომ საგინებელია, რადგან ერთმსაღის სუფთად გაწმენის სარჯზე, მოსახლეობის უდიდესი ნაწილის არა მხოლოდ ფინანსური კეთილდღეობაა საფრთხეში, არამედ ჯანმრთელობა. უფულობის გამო მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი იაფ პროდუქტს ყიდულობს, იაფი კი სწორედ შემოტანილია, იაფი და ზედმეტად მკვნიც. საკუთარი შეილები რომ გიყვართ, ბატონებო, არაფერს რომ არ აკლებთ, სხვის შეილებსაც ზუსტად ისევე სჭირდებათ ჯანსაღი საკვები, როგორც თქვენსა და მათაც სწორედ ისევე აქვთ უფლებები, როგორც თქვენსა, რომელთა შორის უმრავლესი სიცოცხლის უფლებაა!

„ქალაქის ოქროს“ ემისია და ვაქცინაცია მჭიდროდ არის ერთმანეთთან დაკავშირებული. საერთაშორისო სავალუტო ფონდის წევრ ქვეყნებს კრედიტები მიეცემათ იმ შემთხვევაში, თუ მათ აქვთ ვაქცინაციის პროგრამა. და, თუ ქვეყანას აქვს პროგრამა, მაგრამ არ აქვს ვაქცინაციის თანხა, მაშინ კრედიტის გახარჯვის პრიორიტეტი ვაქცინის შესყიდვას.

გერმანელი ეკონომისტის, დავოსის ეკონომიკური ფორუმის უცვლელი პრეზიდენტის, კლაუს შვაბის, მიერ დიდი გარდაქმნის, ანუ დიდი გადატვირთვის გამოცხადებიდან რამდენიმე თვე გავიდა და პირველი პრაქტიკული ნაბიჯები „გადასატვირთად“ უკვე გადაიდგა. მთავარი მიზანია გადასვლა ამჟამინდელი კაპიტალიზმიდან ინკლუზიური კაპიტალიზმზე, რომლის უკანაც ახალი მონათმფლობელური წყობილება იმალება. ადამიანის ცხოვრების ყველა მხარის და თვით ადამიანის გარდაქმნა მოხდება „პანდემიას“ და „კლიმატური კატასტროფის საშიშროებასთან“ ბრძოლის საფარველით.

გაერომ და მისმა სპეციალიზებული დაწესებულებებმა (ჯანმო, იუნესკო) შეასრულეს კაცობრიობის დაშინების ამოცანა და აიძულეს ის, დათანხმებოდა „ჯანმრთელობის დიქტატურას“ და „კლიმატის დიქტატურას“. შემდეგ „დიდი გადატვირთვის“ გეგმის რეალიზაციაში ჩართვეს მსოფლიო ბანკის ჯგუფის ინსტიტუტებს (რეკონსტრუქციისა და განვითარების საერთაშორისო ბანკი, განვითარების საერთაშორისო ასოციაცია, საერთაშორისო ფინანსური კორპორაცია და საერთაშორისო სავალუტო ფონდი).

მსოფლიო ბანკი წლების განმავლობაში სპეციალიზდებოდა ეკონომიკის სხვადასხვა დარგში საინვესტიციო პროექტებისთვის სესხის გაცემაზე. საერთაშორისო სავალუტო ფონდი კრედიტებს აძლევდა და აძლევს სახელმწიფოებს წევრი ქვეყნების ეკონომიკების გასაჯანსაღებლად. გასულ წელს მათ მოღვაწეობაში ცვლილებები მოხდა: ჯერ მსოფლიო ბანკში, შემდეგ საერთაშორისო სავალუტო ფონდში მთავარ პრიორიტეტებად იქცა ორი ამოცანა: 1. ბრძოლა „პანდემიას“ და მის შედეგებთან; 2. პლანეტაზე დათბობის თავიდან აცილება.

სხვა ყველაფერი ამიერიდან დაფინანსდება ნარჩენის პრინციპით. მსოფლიო ბანკისა და საერთაშორისო სავალუტო ფონდის ბევრ დოკუმენტში „პანდემია“ და „კლიმატური დათბობა“ გვერდგვერდია მოხსენიებული, ამასთანავე, გაჩნდა სპეციალური ტერმინი „ორმაგი კრიზისი“ (Double crisis).

ცოტა ხნის წინათ საერთაშორისო სავალუტო ფონდმა დაიწყო თავისი ვალუტის Special Drawing Rights – SDR-ის (სესხების აღების სპეციალური უფლება) ემისიისთვის მზადება. ადრე საერთაშორისო სავალუტო ფონდმა SDR-ის რამდენიმე ემისია განახორციელა, ეს ვალუტა, რომელსაც „ქალაქის ოქროს“ დაბრძანება განთავსდის წევრი ქვეყნების სავაჭრო ბანკებში და სავალუტო ფონდის ეკონომიკის გამოცხადების მთავარ საშუალებად მასობრივ ვაქცინაციას ასახელებს.

მიმდინარე წლის აპრილში ჩატარდა მსოფლიო ბანკისა და საერთაშორისო სავალუტო ფონდის ერთობლივი სესია, რომელზეც გამოითქვა კმაყოფილება, რომ 2021 წლის პირველ კვარტალში მსოფლიო ეკონომიკის აღდგენა მოსალოდნელზე სწრაფად მიმდინარეობს. სესიის მონაწილეთა აზრით, სწრაფი ეკონომიკური გამოჯანმრთელების ფაქტორი იყო ბევრ ქვეყანაში დაწყებული ვაქცინაციის პროცესი. დასაბა ამოცანები მომავალი წლისთვის, კერძოდ, გამოცხადდა, რომ საერთაშორისო სავალუტო ფონდი ახლა დაიწყო ვაქცინაციის პროგრამის განხორციელება და სხვა ზომების მიზანდასახელებს. ადრე ეს ვაქცინაციის პროგრამა, მაგრამ არ აქვს ვაქცინაციის თანხა, მაშინ კრედიტის გახარჯვის პრიორიტეტი ვაქცინის შესყიდვას.

საერთაშორისო სავალუტო ფონდი ადრე ამბობდა, რომ მსოფლიო ეკონომიკის აღსადგენად და სწრაფად გასაჯანმრთელებლად საჭიროა წევრი ქვეყნების მიერ სახელმწიფო საკუთრების პრივატიზაცია, უცხოური კაპიტალის ლიბერალიზაცია, სახელმწიფოების მიერ ეკონომიკების მართვის გაუქმება, სოციალური პროგრამებზე საბიუჯეტო გასაჯანმრთელების შემცირება და სხვა ზომები ვაქცინაციის კონსენსუსის არსებობის შემთხვევაში, თუ მათ აქვთ ვაქცინაციის პროგრამა. და, თუ ქვეყანას აქვს პროგრამა, მაგრამ არ აქვს ვაქცინაციის თანხა, მაშინ კრედიტის გახარჯვის პრიორიტეტი ვაქცინის შესყიდვას.

მსოფლიო ბანკი, საერთაშორისო სავალუტო ფონდი და ვაქცინაცია – ერთი ჯაჭვის რგოლები

«ორმაგი კრიზისის» გლობალისტური იდეოლოგია

გაერომ და მსოფლიო ბანკი, საერთაშორისო სავალუტო ფონდი ერთმანეთთან დაკავშირებული. საერთაშორისო სავალუტო ფონდის წევრ ქვეყნებს კრედიტები მიეცემათ იმ შემთხვევაში, თუ მათ აქვთ ვაქცინაციის პროგრამა. და, თუ ქვეყანას აქვს პროგრამა, მაგრამ არ აქვს ვაქცინაციის თანხა, მაშინ კრედიტის გახარჯვის პრიორიტეტი ვაქცინის შესყიდვას.

წლისთვის, კერძოდ, გამოცხადდა, რომ საერთაშორისო სავალუტო ფონდი ახლა დაიწყო ვაქცინაციის პროგრამის განხორციელება და სხვა ზომების მიზანდასახელებს. ადრე ეს ვაქცინაციის პროგრამა, მაგრამ არ აქვს ვაქცინაციის თანხა, მაშინ კრედიტის გახარჯვის პრიორიტეტი ვაქცინის შესყიდვას.

ის აღების სპეციალური უფლების (SDR) ახალი განაწილების მხარდაჭერისთვის, 650 მლრდ ევრო ისტორიაში ყველაზე დიდი ემისიაა. ეს დაგეგმვები მსოფლიო რეზერვის მომატებაში და შექმნის აცილებელი საბიუჯეტო ხარჯების შესაძლებლობებს პანდემიიდან გამოსასვლელად. SDR-ის ემისია ზაფხულის ბოლომდე მოხდება, თუმცა ყველაფერი იდეალურად არ არის.

SDR-ის განაწილება წევრ ქვეყნებს შორის დაინიშნება კაპიტალის ფონდში მათი წილის პროპორციულად. ე.წ. განაწილება იქნება, დიდი ხანია, ცდილობენ თავიანთი წილის გაზარდას და განაწილებას შიგნით ქვეყნების წილის შემცირებას. არსებული განაწილება განაწილებას შიგნით ქვეყნებს შორის დაინიშნება. არსებული განაწილება განაწილებას შიგნით ქვეყნებს შორის დაინიშნება. არსებული განაწილება განაწილებას შიგნით ქვეყნებს შორის დაინიშნება.

დასრულებიდან 2 დღის შემდეგ, მსოფლიო ბანკმა და საერთაშორისო სავალუტო ფონდმა გადაადგეს კიდევ ერთი ნაბიჯი „ორმაგი კრიზისთან“ ბრძოლის ხელშეწყობად. დაწესდა მდგრადი და ინკლუზიური აღდგენისა და ეკონომიკური ზრდის მაღალი დონის საკონსულტაციო ჯგუფი (მდსჯ).

როგორც მსოფლიო ბანკის ვებგვერდზე აღნიშნული, ამ ჯგუფის მიზანია ეკონომიკის პოლიტიკისა და იმ ინსტიტუციური საკითხების გაგების განვითარება, რომლებიც განსაზღვრავს ორმაგი კრიზისთან ბრძოლისადმი მიდგომას.

მდსჯ-ის ხელმძღვანელობას ერთობლივად განახორციელებენ მსოფლიო ბანკის მმართველი დირექტორი მარი პანდემსტუ, საერთაშორისო სავალუტო ფონდის სტრატეგიის, პოლიტიკისა და ანალიზის დეპარტამენტის დირექტორი ჩილს პაზარკაშ-ოლლუ და ლორდი ნიკალას სტიარნი — ეკონომიკის ლონდონის სკოლიდან.

ორივე ფინანსური ინსტიტუტის ხელმძღვანელმა კომენტარი გააკეთა მდსჯ-ის შექმნაზე. „ლარიზა და მონველად ჯგუფები ყველაზე ძლიერად დააზარალა პანდემიამ და კლიმატურმა ცვლილებებმა. ვიმედოვნებ, რომ ეს მაღალი დონის საკონსულტაციო ჯგუფი ახალ იდეებს შემოგვთავაზებს როგორც ცალკეული ქვეყნებისთვის, ისე სრულყოფილ მსოფლიოსთვის...“ — განაცხადა მსოფლიო ბანკის ჯგუფის პრეზიდენტმა დევიდმა მალასამა. საერთაშორისო სავალუტო ფონდის განმკარგულებელმა დირექტორმა კრისტალინა გეორგიევამ კი აღნიშნა: „მსოფლიო შეეჯახა ორ მასშტაბურ კრიზისს — პანდემიასა და სავალუტო კლიმატურ ვითარებას, რომლებიც მოითხოვს რადიკალურ და შეთანხმებულ ზომებს. მდსჯ საკვანძო როლს შეასრულებს ამ შემთხვევაში.“

უახლოეს მომავალში, სახელდობრ, მდსჯ-ს დაეკისრება მსოფლიო ბანკისა და საერთაშორისო სავალუტო ფონდისთვის წინადადებების მომზადება „ორმაგი კრიზისთან“ საბრძოლველად. ამჟამად ეს ორი ფინანსური ინსტიტუტი 2021 წლის ისეთი მნიშვნელოვანი ღონისძიებების მომზადებით არის დაკავებული, როგორც არის G20-ის სამიტი რომში (ოქტომბერი), გაეროს 26-ე სესია კლიმატის ცვლილებებზე გლაზგოში (ნოემბერი). ორივე სამიტზე მთავარი საკითხი „ორმაგი კრიზისი“ იქნება.

Ru-an.info-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ბიორეპი პანევილიაქაი

„ქალაქის ოქროს“ ახალი ემისიის მოცულობა განსაზღვრულია 650 მლრდ დოლარის ოდენობით, დოლარის კურსის მიმართ SDR-ის კურსის გათ-

15 ივნისი, G7-ის სამიტის

გეოგრაფიული მონივნის საპროექტო გეგმა

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ამიერკავკასიის მეტალურგიული ქარხნის მშენებლობაზე გათვალისწინებული იყო 1,5 მლრდ მანეთის კაპიტალური დაბანდება. ქარხნისთვის საჭირო იყო დაახლოებით 15 000 მუშა, მათგან 1 200 — ინჟინერ-ტექნიკოსთა პერსონალი. ქარხნის კვალიფიციური მუშახელით უზრუნველსაყოფად საბჭოთა კავშირის შავი მეტალურგიის ქარხნებში სწავლობდა 3 000 კაცი და საბჭოთა კავშირის შავი მეტალურგიის ქარხნებში სწავლობდა 3 000 კაცი და საბარტოველოს სხვადასხვა ქარხანაში — 2 000 კაცი.

გაგრძელება. დასაწყისი № 17-22, 2021 წ.

მკითხველს ამ წერილშიც ვთავაზობ უმნიშვნელოვანეს მასალას ქალაქ რუსთავის, აგრეთვე, რუსთავში მდებარე ამიერკავკასიის მეტალურგიული ქარხნის ლეგენდარული ისტორიას, რომელიც არა კვლევის, არა მონათხრობის, არამედ თვითმხილველის თვალთ არის აღწერილი. უახლოესი ისტორიის მკვებრ მოსახვევთა ლაბირინთებში ბევრი რამ დაიკარგა და ზოგი მოვლენაც მრუდე სარკეში აისახა, მაგრამ ანდაზისა არ იყოს, „სიმართლის ნერგი იხარებს, დარგო თუნდ სიხსა ქვაზედა“.

ახლა კი მივყვით ფაქტობრივ მასალას, რომელიც იმ ეპოქის განუყოფელი შრომითი გმირობისა და მამაცობის მაგალითს წარმოადგენს. მეტალურგიული ქარხნის საბოლოო პროექტისათვის **საბლ-ინჟინერ-საამქრო** უშვებდა — სხვადასხვა სახის ფოლადის ნაგლისს. ეს საამქრო უზრუნველყოფილი იყო წარმოების ყველა საჭირო მოწყობილობით (ბლუმინგითა და სხვადასხვა ზომის სპეციალური დაზგებით). მიღების გლინვის საამქროს მიერ გამოიშობებოდა სხვადასხვა მილი განკუთვნილი იყო, ძირითადად, ნავთობის მრეწველობისთვის.

ცაცხლბამქრო მასალ-ბის საამქრო აკმაყოფილებდა ქარხნისა და გარე მომხმარებლების მოთხოვნას ცეცხლგამძლე მასალებზე, მათ შორის, პირველ რიგში, ბაქოს მილსაგლინავი ქარხნის მოთხოვნას.

სარამონტო-დახმარა საამქროები მოიცავდა სხვადასხვა დანიშნულების საამქროს (ფასონ-სხმულ საამქროს, ლითონკონსტრუქციების, სარემონტო-მექანიკურ, სარემონტო-სამშენებლო, ხის დამამუშავებელ, სახარბო და ელექტროსარემონტო საამქროებს). მეტალურგიულ ქარხანას წელიწადში სჭირდებოდა 200 მლნ კვტ/საათზე მეტი ელექტროენერგია წარმოების საჭიროებასა და სხვა მომხმარებლებზე გასანაწილებლად. ქარხნის ელექტრომომარაგების წყარო იყო თბოელექტროსადგური, რომელიც უერთდებოდა რაიონულ ელექტროსადგურს. თბოელექტროსადგური წელიწადში გამოიმუშავებდა 225 მლნ კვტ/საათ ენერგიას. ჭარბი ელექტროენერგია, დაახლოებით 20 მლნ კვტ/საათის ოდენობით, გადაცემოდა რკალს. თბოელექტროსადგურთანვე იყო დაკავშირებული ქარხნისათვის საჭირო ორთქლის მიღება და ორთქლპარის საბერი მოწყობილობის მუშაობა. გათვალისწინებული იყო, აგრეთვე, ქარხნის საწარმოო და სამეურნეო საჭიროებისათვის წყლის უზენი მომარაგება. საწარმოო მიზნებისათვის ქარხნის საამქროებს სჭირდებოდა წამში 5 კუბ. მეტრი წყალი, მომარაგების წყარო იყო მდინარე მტკვარი, რომელზეც აშენდა წყლის გამწმენდი, მძლავრი სატუმბავი სადგური და სხვა ნაგებობანი. ქარხნის სასმელი და სამეურნეო წყლით მოსამარაგებლად გაყვანილი იყო თბილისის ახალი წყალსადენი ბუღაჩის წყაროებიდან. **ამიერკავკასიის მეტალურგიული ქარხნის მშენებლობაზე გათვალისწინებული იყო 1,5 მლრდ მანეთის კაპიტალური დაბანდება. ქარხნისათვის საჭირო იყო დაახლოებით 15 000 მუშა, მათგან 1 200 — ინჟინერ-ტექნიკოსთა პერსონალი. ქარ-**

ხნის კვალიფიციური მუშახელით უზრუნველსაყოფად საბჭოთა კავშირის შავი მეტალურგიის ქარხნებში სწავლობდა 3 000 კაცი და საქართველოს სხვადასხვა ქარხანაში — 2 000 კაცი.

ამიერკავკასიის მეტალურგიული ქარხანა ათეული წლების განმავლობაში უზრუნველყოფილი იყო რკინის მადნით, საბოლოოთა და სხვა საჭირო არამადნეული ნედლეულით. რკინის გამდიდრებული მადნის მომწოდებელი იყო აზერბაიჯანისა (დამქესანის) და საქართველოს საბადოები, გამდიდრებული ქვანახშირისა — ტყიბული და ტყვარჩელი, მამოტისა — შრომა, დოლომიტისა — აბანო, ბენტონიტური თიხისა — ასკანა, ტალკისა — სამხრეთი ოსეთი. დამქესანის საბადოებზე ადამიანი უხსოვარი დროიდან მუშაობდა. მისი შესწავლა მე-19 საუკუნის დამლევეს დაიწყო, მაგრამ დეტალური კვლევა ჩატარდა მხოლოდ 1924 წელს. საბადოს მარაგი მეტალურგიულ ქარხანას უზრუნველყოფდა 60 წლით. მადნის ამოღება, ძირითადად, მინისქვეშა სამუშაოებით წარმოებდა. ამოღებული იყო. საბადოზე მუშაობდა 1 500 კაცი. ტყიბული და ტყვარჩელი ქარხანას ქვანახშირით უზრუნველყოფდა. ოპტიმალური ნაზავები იყო 60% ტყვარჩელისა და 40% ტყიბულის ნახშირი. მშრალი ნაზავიდან მიღებოდა 68%-იანი კოქსი, ხოლო მისგან 90%-იანი მეტალურგიული კოქსი. შრომის (ძირულის) ცეცხლგამძლე თიხის მარაგი, რომლიდანაც შამოტის აგურიც მიიღებოდა, უზრუნველყოფდა ქარხანას 25-30 წლით, აბანოს დოლომიტისა — 30 წლით, ყველა დანარჩენი სახის ნედლეული სრულიად უზრუნველყოფდა ქარხნის მოთხოვნებს.

ამიერკავკასიის მეტალურგიული ქარხნის გარშემო აშენდა ახალი სოციალისტური ქალაქი, რომლის მოსახლეობის 50% შეესაბამებოდა ინდივიდუალური ტიპის საცხოვრებელ სახლებში დამოუკიდებელი მეურნეობით. ქალაქის მშენებლობა ითვალისწინებდა მოსახლეობის სრულ კომუნალურ მომსახურებას მაღალ ტექნიკურ ბაზაზე. ქალაქს ჰქონდა სინათლე, სუფთა ჰაერი, წყალი და გამწვანება. აქ შესამოებული იყო ქალაქის მეურნეობის მაღალი მატერიალურ-ტექნიკური ორგანიზაცია და სოციალისტური დადებითი მხარე. **ახალი სოციალისტური ქალაქი რუსთავი, გენერალური გეგმის თანახმად, თავისი ეკონომიური საფუძვლით იყო სამრეწველო ქალაქი, ორგანიზებით — ჯანსაღი და მოხერხებული, გარეგნულად — ლამაზი, აგებული ძველი**

სტალინური ეპოქის ქართული სახელმწიფო

რუსთავის მეტალურგიული ქარხანა

ახალი სოციალისტური ქალაქი რუსთავი, გენერალური გეგმის თანახმად, თავისი ეკონომიური საფუძვლით იყო საბრუნავო ქალაქი, ორგანიზებით — ჯანსაღი და მოხერხებული, გარეგნულად — ლამაზი, აგებული ძველი ქართული ქალაქური არქიტექტურის საუკეთესო ნიმუშების მიხედვით. ასეთი ქალაქი გაშენდა ადგილზე, სადაც შორეულ წარსულში ფეოდალური ციხე იყო, უახლოეს წარსულში კი — საქონლის საძოვარი და საბოსტნე მინდვრები. ქალაქი გაშენდა მტკვრის ორივე ნაპირზე, რომლებსაც აერთებდა ხუროთმოძღვრულად გაფორმებული ხიდი, ხოლო ქარხანასა და სხვა დასახლებულ ადგილებთან მას აკავშირებდა 5-კილომეტრიანი სწორხაზოვანი მაგისტრალი.

ნავარაუდევია იყო, რომ ქალაქ რუსთავში უნდა ეცხოვრა 50 ათას კაცს. საცხოვრებელი სახლები უმეტესად ორსართულიანი იყო. მთავარ მაგისტრალზე აიგო სამსართულიანი სახლებიც. ეს დაკავშირებული იყო ჰავასა და სეისმურ პირობებთან. სოციალისტური ქალაქის თითოეული საცხოვრებელი კვარტალი უზრუნველყოფილი იყო საჭირო საყოფაცხოვრებო და კულტურული დაწესებულებებით (სასაბავაშო, საბავშვო ბაგები, ბაღები, სამედიცინო პუნქტი, სხვადასხვა სახელისწილი და ა.შ.). ქარხნის ბინები მოწყობილი იყო აბაზანებით, საკუჭრაციული განცალკავებული სენბინების ქართული ხუროთმო-

ძღვრების საუკეთესო ნიმუშების მიხედვით იყო აგებული. ამიერკავკასიის მეტალურგიული კომბინატი იყო კოქსის დიდი მომხმარებელი, ხოლო ნახშირის ბაზაზე წარმოიქმნა საქართველოს კოქს-ქიმიის (ძირითადი ქიმიის) მრეწველობა. ქვეყნის ინდუსტრიული-ზაფხულის სოფლის მეურნეობის გამსხვილებამ გამოიწვია ქიმიური მრეწველობის პროდუქციის საჭიროება. ამიტომ მრეწველობის განვითარება ენერგეტიკული მშენებლობის გამოა უზრუნველყოფდა დიდი ქიმიის შექმნას და, ამგვარად, ჩვენი ქიმიური მრეწველობის პროდუქცია აკმაყოფილებდა არამხოლოდ საკუთარ, არამედ სხვა მომხმარებელთა რესპუბლიკების მოთხოვნებსაც.

ქიმიური მრეწველობა

საბჭოთა წყობილების დამყარებამდე, საქართველოში საჭირო მედლეულის სიუხვის მიუხედავად, ქიმიური მრეწველობა ფრიად ჩამორჩენილი იყო. საბჭოთა ხელისუფლებამ იმთავითვე გააჩაღა დიდი მუშაობა მრეწველობის ამ დარგის ასაღორძინებლად. პირველ ხუთწლიურ შვიქმნაში **თბილისის ქიმიური კომბინატი**

ტი, რომელიც სახალხო მეურნეობის საჭიროებისათვის საკმაოდ მრავალფეროვან პროდუქციას უშვებდა. **მალი დანიშნულ, აბრეშვი, საბარტოველოს ქიმიური მრეწველობის ყველაზე დიდი საწარმოო, ქუთაისის ლითონფონის ქარხნის, მშენებლობა, რომელიც ამ პროფილის ყველაზე მძლავრი ქარხანა იყო საბჭოთა კავშირში. ლითონფონი, რომლის ძირითად ნედლეულს ბარბიტ ნარმოადგენდა, ფართოდ გამოიყენებოდა, რომორც მასალა, რეზინის, პლასტმასის, ტექნიკური ძლიერებისა და სხვა ნარმოებაში, მაგრამ იგი განსაკუთრებით ძვირფასი იყო, რომორც ივნიათი თეთრი საღებავი. ლითონფონის ქარხანა აშუშავდა 1940 წელს. მეორე სტალინურ ხუთწლიურში აშენდა და ამუშავდა ქიმიურ-ფარმაცევტული ქარხანა თბილისში, ნატანების ბიტუმის ქარხანა, რომელიც ამარაგებდა ლენინგრადისა და უკრაინის ლაქსალბებების მრეწველობას. შეიქმნა და დიდ სამართობად იქცა კოოპერაციის ორი არტელი, რომლებმაც ლაქსალბებებისა და მინერალური ზეთების წარმოებაში ძირითადი ადგილი დაიკავა. ადგილობრივი მრეწველობის სახალხო კომისარიატის სისტემაში მოეწყო პერმანგანატის საამქრო, რომელიც იმხანად ერთადერთი იყო საბჭოთა კავშირში. ამას გარდა, **გარეთი მრეწველობის მიმართული მრეწველობის განვითარებაში ქიმიური მრეწველობის განვითარებაში მნიშვნელოვან დარგებად იქცა ლაქსალბებებისა და ფარმაცევტული მრეწველობა, რომელიც უზრუნველყოფდა დიდი ქიმიის შექმნას და, ამგვარად, ჩვენი ქიმიური მრეწველობის პროდუქცია აკმაყოფილებდა არამხოლოდ საკუთარ, არამედ სხვა მომხმარებელთა რესპუბლიკების მოთხოვნებსაც.****

გეორგი მინიანი
სააპოკრიფო გეორგი

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ქვეყნის ინდუსტრიალიზაცია და სოფლის მეურნეობის გამსხვილება გამოიწვია ქიმიური მრეწველობის პროდუქციის საჭიროება, სამთო-მინერალური და მცენარეული ნედლეულის გაზის გაფართოება. ენერგეტიკული მშენებლობის გაზლა უზრუნველყოფდა დიდი ქიმიის შექმნას და, ამგვარად, ჩვენი ქიმიური მრეწველობის პროდუქცია აკმაყოფილებდა არამხოლოდ საკუთარ, არამედ სხვა მოქმე საბჭოთა რესპუბლიკების მოთხოვნებსაც.

შავდა შაბიამის ქარხანა, წლიურად 2 000 ტონა პროდუქციის სიმძლავრისა და მოენყო წლიურად 150 ტონა ნაკეთობის მომცემი პლასტრეზინის სანარმო.

საშენ მასალათა მრეწველობა

საბჭოთა წყობილების დამყარებამდე საქართველოს საშენ მასალათა წარმოება რამდენიმე მცირე სიმძლავრის აგურის, კრამიტის, კირისა და ხეცის სახეობის ქარხნით იყო წარმოდგენილი. ეს სარეწვევები აკმაყოფილებდა იმდენად დელი მშენებლობის მოთხოვნებს. საქართველოში საბჭოთა ხელისუფლების დამყარებისთანავე დაიწყო ნაირსახოვანი და მალახარისხიანი საშენი მასალების საბადოების საფუძვლიანი შესწავლა. ძველად ცნობილი და უმთავრესად ახალგაზრდული საბადოების საფუძველზე ააგეს საშენ მასალათა დამამზადებელი სრულიად მექანიზებული სანარმოები. ფაბრიკა-ქარხნების, კომუნალურ, საბინაო, კულტურულ და საზოგადოებრივ დაწესებულებათა მასობრივი მშენებლობის გაზლა ბუნებრივი აუცილებლობით გულისხმობდა საშენ მასალათა მრეწველობის შექმნასა და განვითარებას, რომლის გარეშე შეუძლებელი იქნებოდა კაპიტალური მშენებლობის ისეთი გრანდიოზული ტემპით წინსვლა, როგორცაც მოითხოვდა სოციალიზმის წარმატებით მშენებლობის ინტერესი.

სტალინური ხუთწლიედი პერიოდში აიგო მრავალი ახალი აგურის ქარხანა, ხოლო ძირფესვიანად რეკონსტრუირებულ იქნა ქველი ქარხნები — თბილისის, შრომის, ნოსირის, გალის, სოხუმის ქუთაისის, ხაშურის, ზუგდიდის, სტალინის, სამტრედიისა და ა. შ. აშენდა კრამიტის ქარხნები ნოსირში, ქუთაისში; მხოლოდ 1940 წელს სხვადასხვა რაიონში აშენდა 9 ახალი ქარხანა 3,6 მლნ ცალი კრამიტის საერთო წლიური სანარმო სიმძლავრით. **ქირის ქარხნები** გაიმართა მონაგებთაში, სურამში, ძეგვში, ცხაკაიაში, იორში... აშენდა ცარცის ქარხნები ცაიში, ვალში; ალუბასტრის ქარხნები — ქუთაისში, ხუდონში; ხეცის სახეობის ქარხნები — მცხეთაში, ქუთაისში, თბილისში, ზუგდიდში, სტალინში, ახალციხეში, კოდორში, კოლდახვარში, ვაგრაში, ახალდაბაში, სამტრედიისა და ა. შ. რეკონსტრუქცია ჩაუტარდა ხის დამამუშავებელ ცენტრალურ ქარხანას ბათუმში, საშენი დეტალების ქარხანას თბილისში. **საკედლე მასალათა მშენებლობის მომარაგების მიზნით, გაიშენა აგურის ქარხნებისა, თბილისში აიგო ბეტონის საკედლე ბლოკების ქარხანა, რომლის წლიური სიმძლავრე 7,5 მლნ ცალი აგურის ეკვივალენტი იყო. თბილისშივე აშენდა ბუნებრივი ქვების დამამუშავებელი ქარხანა. მოენყო საკედლე, მოსაპირკეთებელი და დეკორაციული საშენი მასალის წარმოება ბუნებრივი ქვების საბადოების საფუძველზე ეკლარში, ბოლნისში (ტუფი), კურსებში (გრანიტი) და სხვ. ფართოდ იყო ორგანიზებული, აგრეთვე, სხვა სახის სამშენებლო ქვის, ქვიშისა და ხრეშის მოპოვება. საშენ მასალათა სამრეწველო დარგში საქ-**

ქასანის ცემენტის ქარხანა

ლითოჯონის ქარხანა ქუთაისში

ქვეყნის ინდუსტრიალიზაცია და სოფლის მეურნეობის გამსხვილება გამოიწვია ქიმიური მრეწველობის პროდუქციის საჭიროება, სამთო-მინერალური და მცენარეული ნედლეულის გაზის გაფართოება. ენერგეტიკული მშენებლობის გაზლა უზრუნველყოფდა დიდი ქიმიის შექმნას და, ამგვარად, ჩვენი ქიმიური მრეწველობის პროდუქცია აკმაყოფილებდა არამხოლოდ საკუთარ, არამედ სხვა მოქმე საბჭოთა რესპუბლიკების მოთხოვნებსაც.

ართველოს მშრომელთა უდიდეს მონაპოვარს წარმოადგენდა ცემენტის წარმოება. **1931 წელს აშენდა სტალინის სახელობის ცემენტის მქალაქი მქალაქი ქარხანა ქასანში. ქარხანა უშვებდა მაღალხარისხიან ცემენტს, საბამონაშო ცემენტით ამარაგებდა აზერბაიჯანის ნავთობის მრეწველობას. ასეთივე დიდი მნიშვნელობის იყო მარმარილოს დამამუშავება. მხოლოდ საბჭოთა წყობილების პირობებში შეიქმნა შესაძლებელი საქართველოს მარმარილოს მდიდარი საბადოების ექსპლუატაცია. 1937 წელს აიგო თბილისის მარმარილოს ქარხანა 6 ათას კვ მმ მარმარილოს წარმოების სიმძლავრით. საქართველოს მარმარილო თბილისი და ქიმიური თვისებებით უახლოვდება იტალიისა და საბერძნეთის მარმარილოებს. ჩვენი მომავალი პირველხარისხის მარმარილო თბილისში, მარმარილო ფართოდ გამოიყენებოდა არა მხოლოდ მშენებლობაში, არამედ ხელოვნებაში (ქანდაკება), ელექტრონის მარმარილოებაში. ჩვენი მარმარილოების მოპოვება და მარმარილოების მარმარილოების მომარაგება უზრუნველყოფდა მისი მზადდებოდა საყოფაცხოვრებო საგნების,**

მარმარილო (სტატუარი), რომელიც თავისი ხარისხით უთანაბრდებოდა იტალიის კარნარისს, საბერძნეთის პენტილიკონისა და ფაროსის ამავე ტიპის მსოფლიო მნიშვნელოვან მარმარილოებს, აგრეთვე, გვექონდა ფერადი მარმარილო, რომელიც ხარისხით არ ჩამოუვარდებოდა იტალიურ ცნობილ მარმარილოებს. ცხადია, საქართველოს მარმარილოს ჰქონდა საკავშირო და საექსპორტო მნიშვნელობა. იგი თავისუფლად უწევდა კონკურენციას მსოფლიო ბაზარზე გატანილ ძვირფას მარმარილოს. მარმარილის, მოლითის, შრომის, ზუნივის, საკასრიის, სალიეთის, მელაურის, სვანეთის, სადახლოსა და სხვა ადგილების მარმარილოს საბადოები უდიდეს სამრეწველო მარაგს შეიცავდა.

მაგრამ მისი გამოყენება უპირატესად მაინც მშენებლობის დარგში ხდებოდა. დიდი შენობებისა და მონუმენტების აგებისას მარმარილოს, როგორც დეკორაციული მასალის, უგულვებლყოფა შეუძლებელი იყო და არის. ქართული მარმარილო გამოიყენეს სტალინური ეპოქის ერთ-ერთი უდიდესი ქმნილების — მოსკოვის მეტროპოლიტენის მშენებლობაში. ქართული მარმარილო გამოყენებული იყო მთელ საბჭოთა კავშირში, როგორც საუკეთესო მარმარილო. მრავალი მსხვილი ობიექტის მშენებლობაზე ასევე გამოიყენებოდა მაღალხარისხიანი დეკორაციული მარმარილო. საშენ მასალათა მრეწველობის, როგორც სახალხო მეურნეობის ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი დარგის, შექმნა საქართველოს მშრომელთა თვალსაჩინო მონაპოვარი იყო საბჭოთა ხელისუფლების არსებობის პირობებში. საშენ მასალათა მრეწველობის თითქმის ყველა ზემოხსენებული სანარმო უახლესი ტექნიკით იყო შეიარაღებული და შრომის პრო-

(ცესებიც ძირითადად მექანიზებული იყო. მრავალრიცხოვანი სანარმოების გამართვა და საშენ მასალათა მრეწველობის ახალი დარგების შექმნა, რასაკვირველია, მოითხოვდა დიდი მოცულობის კაპიტალურ დაბანდებებს. **მხოლოდ ცემენტის წარმოებაში 1928-დან 1943 წლამდე დაბანდებულ იქნა 23,9 მლნ მანეთი. საქართველოს სახალხო კომისარიატის საბჭოსთან არსებულ საშენ მასალათა მრეწველობის სამმართველოს მიერ 1939-1944 წლებში ამ დარგში დაბანდეს 21,9 მლნ მანეთი. კაპიტალური დაბანდების პარალელურად იზრდებოდა, აგრეთვე, წარმოების კირითა და ფონდებით, რომლებიც მხოლოდ საშენ მასალათა მრეწველობის სამმართველოს ხაზით აგურ-კრამიტის წარმოების მუშათა საშუალო წლიურმა ხელფასმა 1940 წლის 3 440 მანეთიდან მოიმატა: 1941 წელს — 3 877 მანეთამდე, ე.ი., 27,3%-ით, 1942 წელს — 3 536 მანეთამდე, ე.ი., 2,7%-ით, 1943 წელს — 3,957 მანეთამდე, ე.ი., 15%-ით.**

112,8 ათას ტონას, 1937 წელს — 117,1 ათას ტონას, ხოლო 1940 წელს — 118,6 ათას ტონას. აგურის გამოშვება შეადგენდა 1933 წელს 56,4 მლნ ცალს, 1937 წელს — 90,5 მლნ ცალს, ხოლო 1940 წელს — 96,3 მლნ ცალს. კრამიტის გამოშვებამ 9,2 მლნ ცალიდან (1933 წელს) 14,5 მილიონ ცალამდე (1937 წელს) მოიმატა, ე.ი., 57,6%-ით; რეგულარულად იზრდებოდა შრომის ნაყოფიერება. შრომის ნაყოფიერების ზრდის პარალელურად უზრუნველდებოდა მუშათა მატერიალურ-კულტურული მდგომარეობა, რაც ნაწილობრივ გამოიხატებოდა მუშათა ხელფასის გადიდებით. მხოლოდ საშენ მასალათა მრეწველობის სამმართველოს ხაზით აგურ-კრამიტის წარმოების მუშათა საშუალო წლიურმა ხელფასმა 1940 წლის 3 440 მანეთიდან მოიმატა: 1941 წელს — 3 877 მანეთამდე, ე.ი., 27,3%-ით, 1942 წელს — 3 536 მანეთამდე, ე.ი., 2,7%-ით, 1943 წელს — 3,957 მანეთამდე, ე.ი., 15%-ით. დიდი ამოცანები დადგა საშენ მასალათა მრეწველობის წინაშე სტალინურ მეთოდებზე დაყრდნობით. ამის შესახებ შემდეგ ნომერში გაიმატებოდა.

გეორგი მინიანი

სტალინი

გეორგი VI

საქართველო, განხილული და გაპოვებული

უკადლეა!

„გიგლუსის“ მალაზიათა ქსელში შეგიძლიათ შეიძინოთ საერთაშორისო საზოგადოება „სტალინის“ თანამშრომლის, პატრონ გეორგი მინიანის ნიშნ „სტალინის“ 80-6 ტომი, რომელიც თანამოქალაქი ფაქტობრივი მასალა ქვეყნის მარმარილოს ისტორიაში უდიდესი პოლიტიკოსის, დიპლომატისა და მხედართმთავრის შესახებ.

თავდაცვის მინისტრმა უილიამ კოენმა 2000 წლის დეკემბერში ბრიუსელში ნატოს წევრი ქვეყნების თავდაცვის მინისტრების შეხვედრაზე სიტყვით გამოსვლისას ყველა გააფრთხილა, რომ, თუ ევროკავშირი სამხედრო პოტენციალს ნატოს ფარგლებს გარეთ შექმნიდა, ჩრდილოატლანტიკური ალიანსი „გადმონათავს“ იქცეოდა.

აშშ-ის ლიდერები რეგულარულად ამტკიცებენ, რომ ქვეყანა მოქმედებს „საერთაშორისო წესრიგზე დაფუძნებული წესებით“ და ვაშინგტონი ყოველთვის ცდილობს, ითამაშოს კეთილგანწყობილი გლობალური ლიდერის როლი. სინამდვილეში ყველაფერი ნაკლებად ფერადოვანი და გაცილებით ეგოისტურია.

„ვაშინგტონის პოზიცია მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ — ეს არის ქედმაღლური ეროვნული ნარცისიზმი და დღეს ეს პრობლემა მოგვარებული არ არის“, — წერს ტედ გალ-სე კარპენტერი The American Conservative-ში რამდენიმე დღის წინათ გამოქვეყნებულ სტატიაში.

ამ თვალსაზრისის ყველაზე ლაკონური გამოხატულება იყო ყოფილი სახელმწიფო მდივნის, მაღლენ ოლბრაიტი, კომენტარი, რომელიც მან გააკეთა 1998 წლის თებერვალში ტელეარხ NBC-ისთვის მოცემულ ინტერვიუში:

„ჩვენ ვართ ამერიკა, ჩვენ ვართ შეუცვლელი ერი. ჩვენ მყარად ვდგავართ და ვიმზივრებით მომავალში უფრო შორს, ვიდრე სხვა ქვეყნები“, — თქვა ოლბრაიტმა.

მსგავსი განწყობა ოლბრაიტამდეც არსებობდა. ეს განწყობა არსად ნასულა პოსტიდან მისი წასვლის შემდეგ. ანალოგიური ტონი შეიძლება იპოვოთ პრეზიდენტ ჯორჯ ბუში-უფროსის 1991 წლის მიმართვაში ამერიკელი ხალხისადმი.

„ამერიკაში თაობები სათავეში ედგნენ თავისუფლების სიკეთების შენარჩუნებისა და გავრცელებისთვის ბრძოლას. და დღეს სწრაფად ცვალებად მსოფლიოში ამერიკის ლიდერობის გარეშე შეუძლებელია. ამერიკელებმა იციან, რომ ლიდერობას მოაქვს ტვირთი და მსხვერპლი“, — მიუთითებდა ბუში.

„მაგრამ ჩვენ, აგრეთვე, ვიცით, რატომ არის კაცობრიობის იმედები ჩვენთან დაკავშირებული. ჩვენ ამერიკელები ვართ, ჩვენ გვეკისრება უნიკალური პასუხისმგებლობა — ვაკეთებთ თავისუფლების მიძინე საქმე და, როცა ჩვენ ამას ვაკეთებთ, თავისუფლება მუშაობს“, — აღნიშნავდა ბუში.

2021 წლის თებერვალში უსაფრთხოების მიუხედავად კონფერენციაზე გამოსვლისას ჯო ბაიდემა განაცხადა, რომ ის გამოდის, „როგორც აშშ-ის პრეზიდენტი, და მსოფლიოს უზაზვანის მკაფიო სიგნალს: „ამერიკა დაბრუნდა“.

ამერიკის ახალ ლიდერს უნდა იქონიებდეს, ეთიკა: წინა პრეზიდენტის, დონალდ ტრამპის, პერიოდში აშშ-მა უზღუდავყო, თუ სრულიად არ დაპარბა, გლობალური ლიდერის როლი. დიდი შვიდების ივანის საბითნო შიდა ჯო ბაიდემა თავის გამოსვლაში ხაზგასმით აღნიშნა, რომ „ჩვენ უნიკალური ვართ, როგორც ქვეყანა“.

ქედმაღლობა და ნარცისიზმი არ შემოიფარგლება აშშ-ის ლიდერების რიტორიკით. ისინი ხშირად განსაზღვრავენ ვაშინგტონის პოლიტიკის არსს. ამის ერთ-ერთი მაგალითია, როგორც გადაწყვიტა ბილ კლინტონის ადმინისტრაციამ ატომური პროგრამის პრობლემა ჩრდილოეთ კორეაში 1994 წელს.

თავის მემუარებში კლინტონი მიუთითებს, რომ მტკიც-

ედ ჰქონდა გადაწყვეტილი, ომის რისკის ფასადაც კი, ხელი შეეშალა ჩრდილოეთ კორეისთვის, შეექმნა ბირთვული არსენალი. თავდაცვის მინისტრმა უილიამ პერიმ მოგვიანებით აღიარა, რომ ადმინისტრაცია სერიოზულად განიხილავდა „ქირურგიულ დარტყმებს“ ჩრდილოეთ კორეის ბირთვულ ობიექტებზე“. საბედნიეროდ, ყოფილმა პრეზიდენტმა ჯიმი კარტერმა დაარწმუნა კლინტონი, რომ მისთვის მიეცა შესაძლებლობა, ფხენიანს დალაპარაკებოდა და მშვიდობიანად მოეგვარებინა ეს კრიზისი. იმხანად სასწაულით მოხდა ტრადიციის თავიდან აცილება. მაგრამ არც კლინტონსა და არც მის მრჩეველებს გაკვირვებდა არ უხსენებიათ, რომ სამხრეთ კორეის სურვილებმა შეიძლება სერიოზული გავლენა იქონიოს ვაშინგტონის გადაწყვეტილებაზე, შეეჩერებინა დარტყმა კსდრ-ზე. ეს ეხება იაპონიას და ვაშინგტონის სხვა მოკავშირეებსაც აღმოსავლეთ აზიაში, მიუხედავად იმ შედეგებისა (მათ შორის რეგიონის რადიოაქტიური დაბინძურება), რომლებსაც მიიღებენ ისინი აშშ-ის ავიადარტყმებით ბირთვულ ობიექტებზე.

მნიშვნელოვან საკითხებში მოკავშირეების სურვილები-სადმი ასეთი გულგრილი დამოკიდებულება ტიპური მაგალითია ვაშინგტონის საქციელისა ათწლეულების განმავლობაში. კიდევ ერთი მაგალითი, როგორც მუშაობდნენ უსაფრთხოების სფეროში მოკავშირეების ნებისმიერი ინიციატივისთვის ძირის გამოსათხრელად.

ვაშინგტონის ე.წ. მახრჩობელა პოზიცია სრულად გამოვლინდა ეპიზოდში, რომელიც მოხდა 1990-იანი წლების ბოლოს. საფრანგეთი და სხვა რამდენიმე ევროპული ქვეყანა ცდილობდნენ უსაფრთხოებისა და თავდაცვის პოლიტიკის შექმნას ევროპისთვის. მას უნდა ჰქონოდა მხოლოდ ევროპული სამხედრო პოტენციალი და ემოქმედა ნატოს ჩარჩოებში ევროკავშირის ხელმძღვანელობით. მოკავშირეებმა წამოაყენეს წინადადება, შეექმნათ სწრაფი რეაგირების ძალები ევროპელთა კონტინტით.

ამას აშშ-ის ხელმძღვანელებმა დამედურულივით უპასუხეს. ზოგიერთი უარყოფა ისტერიკასთან ახლოს იყო. თავდაცვის მინისტრმა უილიამ კოენმა 2000 წლის დეკემბერში ბრიუსელში ნატოს წევრი ქვეყნების თავდაცვის მინისტრების შეხვედრაზე სიტყვით გამოსვლისას ყველა გააფრთხილა, რომ, თუ ევროკავშირი სამხედრო პოტენციალს ნატოს ფარგლებს გარეთ შექმნიდა, ჩრდილოატლანტიკური ალიანსი „გადმონათავს“ იქცეოდა.

ჯორჯ ბუში-უმცროსის ადმინისტრაციის ოფიციალური პირებსაც ანალოგიური დამოკიდებულება ჰქონდათ. 2003 წლის ოქტომბერში ნატოში

ლიდერების ქედმაღლობა და ნარცისიზმი — აშშ-ის პოლიტიკის არსი

მას პასუხისმგებლობის ტვირთის გადასაწილება კი სურთ, მაგრამ მხოლოდ ნატოს ჩარჩოებში, სადაც ყველაფერს ვაშინგტონი წყვეტს. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ამერიკელი მისიონარული იქნება უფრო აქტიური ზომები გაატარონ აშშ-ის საზღვრო პოლიტიკის მიზნების მისაღწევად.

აშშ-ის ოფიციალური პირები ზოგჯერ არა მხოლოდ გულგრილად ეყურებიან ამერიკის პარტნიორებს უსაფრთხოების საკითხებში, არამედ მათ მიმართ ზიზზაც გამოხატავენ. ეს ცხადად გამოჩნდა, როცა ევროპელი მოკავშირეები ცდილობდნენ, გამოკვებოდნენ 1990-იან წლებში იუგოს-

ელის რუჟველტ ლონგოკტა, პრეზიდენტ თეოდორ რუჟველტის ქალიშვილმა, ერთხელ განაცხადა: მაშინვე ისეთი ეპოქისტი იყო, დაკარგავდა უნდოდა, სხედარი ყოფილიყო, ქორწილი კი — პატარალიო. აშშ-ის ქედმაღალი ოფიციალური პირები სდილობან, ანალოგიური სტატუსი მიანიჭონ აშშ-სა. მათ უნდათ, რომ ვაშინგტონი ყველაფერში ეჩეოდეს, მაშინვე აშშ-ის პოლიტიკას მოაქვს როგორც ფინანსური ტვირთი, ისე სამხედრო რისკები ამერიკელი ხალხისთვის.

აშშ-ის ელჩმა ნიკოლას ბარ-ნსმა მწვავედ გააკრიტიკა ევროკავშირის გეგმა დამოუკიდებელი სამხედრო პოტენციალის შექმნის შესახებ. ბერნსმა ევროპელთა ძალისხმევას „ტრანსატლანტიკური თანამეგობრობისთვის ყველაზე დიდი ხიფათი უწოდა“.

ჯონ ბოლტონი, რომელიც შემდგომ მაღალი რანგის პოლიტიკური მოღვაწე იყო ბუშის ადმინისტრაციაში, მოგვიანებით კი — დონალდ ტრამპის მრჩეველი უსაფრთხოების საკითხებში, განსაკუთრებით აკრიტიკებდა სწრაფი რეაგირების ძალებს და მას უწოდებდა „ნატოს გულსკენ მიმართულ ხანჯალს“. ბოლტონის გაუღიანით, ტრამპის ადმინისტრაციამ მწვავედ გამოავლინა მტრობა, როცა საფრანგეთის პრეზიდენტმა ემანუელ მაკრონმა აალორძინა ევროკავშირში არმიის შექმნის იდეა.

აშშ-ის ადმინისტრაციები, როგორც რესპუბლიკური, ისე დემოკრატიული, რეგულარულად დაიჩივებდნენ ხოლმე, რომ ევროპის ქვეყნები არასაკმარისად აფინანსებდნენ თავიანთ თავდაცვას და საკუთარ მხრებზე არ იღებენ ტვირთის საკმარის წილს, ისინი ყოველთვის ეწინააღმდეგებოდნენ ამ მოკავშირეების დამოუკიდებელ ინიციატივებს უსაფრთხოების სფეროში. აშშ-ის ოფიციალურ პირ-

ლაიის დაშლის შემდეგ წარმოქმნილ ქოსს. გავრცელებული ინფორმაციით, ჯორჯ ბუში-უფროსის ადმინისტრაციის წარმომადგენელმა ხაზი გადაუსვა ევროპელთა ამბიციებს და დაცინვით თქვა, რომ „ევროპელებს სამი ავტომობილისგან შემდგომი კორტეჟის ორგანიზებაც კი არ შეუძლიათ იმ შემთხვევაშიც კი, თუ ამაზე მათი სიცოცხლე იქნება დამოკიდებული“.

ელის რუჟველტ ლონგოკტა, პრეზიდენტ თეოდორ რუჟველტის ქალიშვილმა, ერთხელ განაცხადა: მაშინვე ისეთი ეგოისტი იყო, დაკარგავდა უნდოდა, ცხედარი ყოფილიყო, ქორწილი კი — პატარალიო. აშშ-ის ქედმაღალი ოფიციალური პირები ცდილობენ, ანალოგიური სტატუსი მიანიჭონ აშშ-სა. მათ უნდათ, რომ ვაშინგტონი ყველაფერში ეჩეოდეს, მაშინვე აშშ-ის პოლიტიკას მოაქვს როგორც ფინანსური ტვირთი, ისე სამხედრო რისკები ამერიკელი ხალხისთვის.

აშშ-ის ადმინისტრაციები, როგორც რესპუბლიკური, ისე დემოკრატიული, რეგულარულად დაიჩივებდნენ ხოლმე, რომ ევროპის ქვეყნები არასაკმარისად აფინანსებდნენ თავიანთ თავდაცვას და საკუთარ მხრებზე არ იღებენ ტვირთის საკმარის წილს, ისინი ყოველთვის ეწინააღმდეგებოდნენ ამ მოკავშირეების დამოუკიდებელ ინიციატივებს უსაფრთხოების სფეროში. აშშ-ის ოფიციალურ პირ-

ლაიის დაშლის შემდეგ წარმოქმნილ ქოსს. გავრცელებული ინფორმაციით, ჯორჯ ბუში-უფროსის ადმინისტრაციის წარმომადგენელმა ხაზი გადაუსვა ევროპელთა ამბიციებს და დაცინვით თქვა, რომ „ევროპელებს სამი ავტომობილისგან შემდგომი კორტეჟის ორგანიზებაც კი არ შეუძლიათ იმ შემთხვევაშიც კი, თუ ამაზე მათი სიცოცხლე იქნება დამოკიდებული“.

ვაშინგტონის ე.წ. მახრჩობელა პოზიცია სრულად გამოვლინდა ეპიზოდში, რომელიც მოხდა 1990-იანი წლების ბოლოს. საფრანგეთი და სხვა რამდენიმე ევროპული ქვეყანა ცდილობდნენ უსაფრთხოებისა და თავდაცვის პოლიტიკის შექმნას ევროპისთვის. მას უნდა ჰქონოდა მხოლოდ ევროპული სამხედრო პოტენციალი და ემოქმედა ნატოს ჩარჩოებში ევროკავშირის ხელმძღვანელობით. მოკავშირეებმა წამოაყენეს წინადადება, შეექმნათ სწრაფი რეაგირების ძალები ევროპელთა კონტინტით. ამას აშშ-ის ხელმძღვანელებმა დამედურულივით უპასუხეს. ზოგიერთი უარყოფა ისტერიკასთან ახლოს იყო. თავდაცვის მინისტრმა უილიამ კოენმა 2000 წლის დეკემბერში ბრიუსელში ნატოს წევრი ქვეყნების თავდაცვის მინისტრების შეხვედრაზე სიტყვით გამოსვლისას ყველა გააფრთხილა, რომ, თუ ევროკავშირი სამხედრო პოტენციალს ნატოს ფარგლებს გარეთ შექმნიდა, ჩრდილოატლანტიკური ალიანსი „გადმონათავს“ იქცეოდა. ჯორჯ ბუში-უმცროსის ადმინისტრაციის ოფიციალური პირებსაც ანალოგიური დამოკიდებულება ჰქონდათ. 2003 წლის ოქტომბერში ნატოში

ამერიკელი ისტორიკოსი ამერიკაში შექმნილ სოციალური განხეთქილების ფენომენს „ელიტის კლავნარობითა“ და საზოგადოების დანარჩენი ნაწილისგან ზედა ფენების თვითიზოლაციით ხსენის. „ვითარება ისეთი ექსტრემალური ხდება, რომ ძირი ეთხრება სოციალურ ნორმებს და იბრუნება ინსტიტუტები“. აშშ-ისთვის საბანგაშო სიბნელია არამიანი პოლიტიკური დაკავშირების გაღრმავება.

ცნობილი ამერიკელი ჟურნალისტი და მწერალი ჯორჯ პაკერი ჟურნალ The Atlantic-ში გამოაქვეყნა სტატია How America Fractured Into Four Parts (როგორ გაიყო ამერიკა ოთხ ნაწილად). „ამერიკის შეერთებული შტატების ხალხს არ აქვს საერთო მიზნები და ფასეულობები და არც საერთო ისტორია და ეროვნული იდეალები“, — წერს პაკერი, რომელიც გამოყოფს ამერიკელების 4 ტიპსა და 4 ამერიკას:

1. „თავისუფალი ამერიკა“ (Free America) — ესენი არიან ამერიკელები, რომლებსაც სჯერათ კონსერვატიული იდეალების;
2. „ჭკვიანი ამერიკა“ (Smart America), ანუ ლიბერალი განათლებულების წრე;
3. „ნამდვილი ამერიკა“ (Real America) — ეს, პაკერის აზრით, არის „მინის მარილი“, რომელიც სკეპტიკურად არის განწყობილი გლობალური მსოფლიო წესრიგის მიმართ;
4. „სამართლიანი ამერიკა“ (Just America) — მილენიუმელთა თაობა, შემფოთებული რასიზმითა და სოციალური უთანასწორობით.

თითოეული ამერიკა „გამოარჩევს გამარჯვებულსა და დამარცხებულს“.

„თავისუფალ ამერიკაში“ გამარჯვებულები არიან შემოქმედნი, დამარცხებულები კი — ისინი, ვისაც სურს, ჩაითრიონ დანარჩენები და იყენენ მთავრობაზე მუდმივად დამოკიდებულები.

„ჭკვიან ამერიკაში“ გამარჯვებულები ხდებიან მერიტოკრატები, დამარცხებულები — ცუდი განათლების მქონენი.

„ნამდვილ ამერიკაში“ გამარჯვებულები არიან შრომისმოყვარე თეთრკანიანი ქრისტიანები, ხოლო დამარცხებულები — გამყიდველი ელიტა, რომელიც ხალხს ასწავლებს ქვეყნის დანგრევის სურვილით.

ასე გაიყო ამერიკა რესპუბლიკელებისა და დემოკრატების მრავალწლიანი კონკურენტის პირობებში. ავტორის აზრით, **ორი პარტია მკაფიოდ გაიყო XX საუკუნის 60-იანი წლების ბოლოს — რესპუბლიკელებმა მხარი დაუჭირეს ინდივიდუალურ მანარამობას, დემოკრატებმა კი — სოციალურ სოლიდარობას.** 1970-იან წლებში ბოლო მოელო ომის შემდგომ ორპარტიულ ამერიკას და მასთან ერთად ორ მუდმივ ნარტივს სტაბილურად წინსვლისა (რესპუბლიკელები) და სამართლიანობის სახელით (დემოკრატები) საფუძვლების ზომიერად შეჯანჯღარების (და არა დანგრევის) შესახებ. „მათ ადგილას, — წერს პაკერი, — აღმოცენდა „4 კონკურენტული ნარტივი“ და ახალი განხეთქილება „იმ უფსკრულის თავზე, რომელმაც ქვეყანა ორად გაყო“.

„თავისუფალი ამერიკა“ (FREE AMERICA), ბოლო ნახევარი წელია, ყველაზე გავლენიანი იყო პოლიტიკური თვალსაზრისით. ის ემხრობა ლიბერალ-ტარტარულ იდეებს. ლიბერალ-ტარტარულ იდეებს. ლიბერალ-ტარტარულ იდეებს. ლიბერალ-ტარტარულ იდეებს.

რონალდ რეიგანის პრეზიდენტობისას, რომელიც „თავისუფალი ამერიკის“ ერთგული იყო, გაანადგურეს პროფკავშირები და დახურეს სოციალური პროგრამები, დადგა Walmart-ის, Citi group-ის, Google-ს, Amazon-ის, JP Morgan-ის, Standard Oil-ის მონოპოლიის ეპოქა. ჩარლზ და დევიდ კოხები, ლიბერტარიანული მილიარდერები, ფულს დებდნენ „თავისუფალი ამერიკის“ პოლიტიკურ კამპანებში და მოქმედებდნენ, როგორც კორპორაციული ხელისუფლების წარმომადგენლები. „ამ ამერიკის კრახის მიზეზები, — მიაჩნია პაკერს, — იყო მის საფუძვლებში მიმართ გამოცდილი კაპიტალიზმი და დაბალი რეპუტაციის ლიდერები“.

და როცა ცოდნის ახალმა ეკონომიკამ შექმნა ამერიკელთა ახალი კლასი, ქალებისა და მამაკაცების, უმადლესი განათლებით, ციფრებისა და სიბოლოების მიმართ გამოცდილობით, საკუთარ თავზე ხმა მალა განაცხადა „ჭკვიან ამერიკაში“, რომ მას სჭირდებოდა მთავრობის მხარდაჭერა, რათა ყველას ჰქონოდა წინსვლის თანაბარი შანსი.

„ჭკვიანმა ამერიკამ“, პოლიტიკური თვალსაზრისით, ასოცირება დაიწყო დემოკრატიულ პარტიასთან, რამაც ხალხისგან მისი მოწყვეტა გამოიწვია. დემოკრატიულ პარტიას 1970-1980 წლებში ქარხნების სტიქიურად დახურვის სტიქიურ უბედურებად აღიარებაზე უარი რომ არ ეთქვა, დედინდუსტრიალიზაციის მსხვერპლი მილიონობით მუშის მხარდამჭერად რომ ქცეულიყო, მას შეეძლო, დარჩენილიყო მუშათა კლასის მრავალეროვან პარტიად, რომელიც არსებობდა 1930-იან წლებში. მაგრამ ეს არ მოხდა, ამიტომ თეთრმა სამხრეთმა დატოვა

განხეთქილი ამერიკა

ამერიკელ ხალხს არ აქვს საერთო მიზნები და ფასეულობები

აშშ-ის საპარტიო დანარჩენი პოლიტიკის გამარჯვება განხეთქილებას ამერიკელ საზოგადოებაში, რადგან დემოკრატების პოლიტიკა მიმართულია საზოგადოების რასობრივი, კლასობრივი, მოკალურ-იდეოლოგიური ნიშნით კატეგორიულად დაყოფისა და ის, რას უკავია ამ ჯგუფებიდან ზოგადად უსამართლოდ დაუპყრებელია

დემოკრატიული პარტია და „ჭკვიანი ამერიკა“.

ჭკვიან ამერიკელებს სჯეროდათ ინსტიტუტების და მხარს უჭერდნენ ამერიკის ლიდერობას სამხედრო აღი-

ანსებასა და საერთაშორისო ორგანიზაციებში, მაგრამ მათ არ მოსწონთ პატრიოტიზმი. „მათთვის ეს, — წერს პაკერი, — ძალღებვის რბოლისა და სიგარეტის უსამართლო კვამლის

პრიმიტიული დროა“.

„ნამდვილი ამერიკა“ — ეს არის პროვინციული სოფელი, რომელიც ყველამ თავისი საქმე იცის და არავის არ აქვს სხვაზე მეტი ფული“. 2008

ტრაგედია, როგორც დაბრუნდა პოლიტიკაში, განხეთქილებას ვერ დაქლავს. თეთრ სახლი რესპუბლიკელების დაბრუნება „ჭკვიანი“ და „სამართლიანი“ ამერიკის დამარცხებას ნიშნავს, მაგრამ ისინი თავიანთ პოზიციებს არ დათმობენ უბედურებად, რაც შეიძლება სრულმასშტაბიან ომში გადაიზარდოს.

ნლის შემოდგომაზე სარა პეილინიმ, რესპუბლიკული პარტიის კანდიდატმა ვიცეპრეზიდენტის პოსტზე, განაცხადა, რომ „ყველაფერი საუკეთესო, რაც კი არის ამერიკაში, ამ პატარა ქალაქებშია, რომლებსაც მე ნამდვილ ამერიკას ვუწოდებ“. პეილინის პოლიტიკური კარიერა ჩაფლავდა, მაგრამ მისი ძირს დაგდებული დრომა დონალდ ტრამპმა აიტაცა.

ყველაზე ანტიისტიტუტური ძალა „სამართლიანი ამერიკა“, რომელიც ცენტრალურად ულია მილენიალების თაობა და BLM-ის აქტივისტები. მათ აერთიანებთ პროტესტი თეთრის უპირატესობის „ყოფლის-მომცველი ჯოჯოხეთის წინააღმდეგ ამერიკის, როგორც ბოროტმოქმედი ძალის, წინააღმდეგ, რომელიც ცეცხლიანად ყველა ბოროტ ძალას აღემატება“.

შემოდინებული 4 ამერიკის საერთო მიზნებისა და ფასეულობების არარსებობის პირობებში **ჯორჯ პაკერი ვერ ხედავს გამოსავალს სოციალური ჩინიდან, რომელიც კვიპანა აღმოჩნდა. მას არ აქვს იმის ახსნაც, როგორ შეიქმნა სოციალ-კულტურული თვალსაზრისით ასეთი უფსკრული იერი. და არც მოსახლეობის დაყოფისა და გაუცხოების დაქმნის რეცეპტი აქვს.**

ამერიკელი ისტორიკოსი პეტრე ტურჩინი ამერიკაში შექმნილი სოციალური განხეთქილების ფენომენს „ელიტის კლავნარობითა“ და საზოგადოების დანარჩენი ნაწილისგან ზედა ფენების თვითიზოლაციით ხსენის. „ვითარება ისეთი ექსტრემალური ხდება, რომ ძირი ეთხრება სოციალურ ნორმებს და იბრუნება ინსტიტუტები“. აშშ-ისთვის საგანგაშო სიბნელია არამიანი პოლიტიკური დადაბლობის გაღრმავება.

ამერიკელი პოლიტოლოგი **დომინიკი სანისი**, ემიგრანტი საბჭოთა კავშირიდან, მიიჩნევს, რომ აშშ-ის საბრუნოდ არჩენებში ჯო ბაიდენის გამარჯვება გააღრმავებს განხეთქილებას ამერიკელ საზოგადოებაში, რადგან დემოკრატების პოლიტიკა მიმართულია საზოგადოების რასობრივი, კლასობრივი, მორალურ-იდეოლოგიური ნიშნით კატეგორიულად დაყოფისკენ და ის, რაც კარგია ამ ჯგუფებიდან ზოგიერთისთვის, სხვებისთვის დაუშვებელია.

ტრამპი, რომელიც დაბრუნდა პოლიტიკაში, განხეთქილებას ვერ დაძლევს. თეთრ სახლში რესპუბლიკელების დაბრუნება „ჭკვიანი“ და „სამართლიანი“ ამერიკის დამარცხებას ნიშნავს, მაგრამ ისინი თავიანთ პოზიციებს არ დათმობენ უბედურებად, რაც შეიძლება სრულმასშტაბიან ომში გადაიზარდოს.

fondsk.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთიელა

მედიკალის სრულიად გონივრული და ხელსაყრელი წინადადება
ევროკავშირში ჩაიძირა ევროპაში ყველაზე პროამერიკელი და ყველაზე
უპასუხისმგებლო ქალების დახმარებით. რა გამოდის — გერმანელები,
ფრანგები, იტალიელები მხარს უჭერენ მოსკოვთან დიალოგს,
პოლონელები და ბალტიისპირელები (ჩრდილოეთ ევროპის ნაწილის
მხარდაჭერა) კი წინააღმდეგნი არიან, მაგრამ რომელია მათგან ევროპა?

გერმანია გამოვიდა ინიციატივით, პირველად მრავალი წლის განმავლობაში ჩატარდეს რუსეთის ფედერაციისა და ევროკავშირის შეხვედრა, რომელზეც რუსეთის წარმომადგენელი იქნება ვლადიმერ პუტინი, ევროკავშირის — მასში შემავალი სახელმწიფოების ლიდერები. სწორედ ეს საკითხი განიხილებოდა 25 ივნისს ბრიუსელში გამართულ ევროკავშირის სამიტზე, რომელზეც, როგორც დასავლური პრესა წერს, გამართა ყველაზე მწვავე დისკუსია ბოლო რამდენიმე წლის განმავლობაში.

ორსაათიანი განხილვა, „დროდადრო ემოციური“, დასრულდა იმით, რომ დასაკენეს: უახლოეს ხანში აუცილებელი არ არის ორგანიზება პუტინთან სამიტისა, რომლის ინიციატორები იყვნენ გერმანიის კანცლერი **ანგელა მერკელი** და საფრანგეთის პრეზიდენტი **ემანუელ მაკრონი**...

„ევროპელმა პუტინმა“, დიდი ხანია, გულმგარვა გაუჩინა ევროინტეგრატორებს, ამიტომ მისი ქმედების განხილვისას ისმოდა ისტერიული შეძახილები: „შენ გადაკვეთე ნითელი ხაზი! ეს ის ევროპა არ არის, რომელშიც მინდა, ვიცხოვრო“, — აღმფოთებდა ვერმალდეა ლუქსემბურგის ჰომოსექსუალი პრემიერმინისტრი. „მე განზრახული მაქვს, ისინი დავაჩოქო, ამჯერად ძალიან ღრმად შეტოპეს“, — განაცხადა ნიდერლანდების პრემიერმინისტრმა. „სირცხვილია! გავრიცხოთ!“ — ამ ფრაზებს უნგრეთის პრემიერმინისტრი **ვიქტორ ორბანი**ს მისამართით ისროდნენ და მოითხოვდნენ ახსნა-განმარტებას რამდენიმე დღის წინათ უნგრეთში არასრულწლოვანთა შორის ლგბტ პროპაგანდის აკრძალვის შესახებ მიღებული კანონის გამო. **ევროკავშირის 17 ქვეყნის (27-დან) ლიდერებმა ხელი მოაწერეს მიმართვას ორბანისადმი და მისი კანონის გაუქმებისკენ მოუწოდეს, მაგრამ ორბანი მედუნად იდგა და არ თმობდა თავის პოზიციას — ჩვენ ოჯახებს ვიცავთ!**

მის დასაცავად კი ხმა არავის ამოუღია, მიუხედავად იმისა, რომ აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებმა მიმართვას ხელი არ მოაწერეს, მხოლოდ გაისმა ხმები, რომ უნგრეთის გარიცხვის გადწყვეტილების მიღება საჩქარო არ არის. ეს გასაგებია არის: არავის სურს, ევროკავშირს კიდევ დაარტყას. ორბანი კი გააუფიქრა. ასე რომ, უნგრეთი რჩება ევროკავშირში, ეს, რაც უნდა ამწარმოებდეს ევროინტეგრატორებს.

„ევროპელი პუტინის“ საკითხის გარკვევის შემდეგ ევროპელი ლიდერები გადავიდნენ დღის წესრიგის შემდეგ საკითხზე — ამჯერად ჩვეულებრივ პუტინთან შეხვედრის განხილვაზე. და აქ მერკელს, რომლის ინიციატივაც იყო რუსეთის პრეზიდენტთან შეხვედრის გამართვა, წინააღმდეგობა გაუწიეს 10 ქვეყანა წინააღმდეგე ნაწილმა, თანაც მთავარი ოპონენტები აღმოსავლეთ ევროპული ქვეყნები იყვნენ — პოლონეთი და ბალტიისპირეთის ქვეყნები.

25 ივნისს, გვიან ღამით, იმედგაცრუებულმა კანცლერმა განაცხადა, რომ ძალიან დანერვილებითი და რთული დისკუსიის შემდეგ ვერ მოხდა შეთანხმება რუსეთისა და ევროკავშირის ხელმძღვანელების სასწრაფო შეხვედრაზე, ანუ უმაღლეს დონეზე. „მე მსურდა, უფრო გაბედული ნა-

ბიჯი“. ზოგიერთმა სააგენტომ მერკელის სიტყვები ასე თარგმნა: „**მე იმედი მქონდა, რომ ამ საკითხზე უფრო მეტ გამბედაობას გამოიჩენდნენ**“, რაც სასაცილოდ ჩანს სამიტის დღის წესრიგის შემდეგ პუტინის ფონზე.

ქალი, ევროპის ფაქტობრივი ლიდერი, გამბედაობასა და სიმამაცეს ელოდა კოლეგამამაცეებისგან, რომლებმაც მანამდე ორი საათი დახარჯეს „ევროპელი პუტინისგან ნამდვილი ევროპული ლიდერული თვისებების დაცვაზე“, და მათგან ელოდებოდა თანხმობას პუტინთან შეხვედრაზე, რომელსაც ყოველდღიურად ეძახიან არა მხოლოდ ლგბტ თემის, არამედ სრულიად ევროპის მტერს? თუმცა აქ არის პარადოქსი: ბევრი, ვინც პუტინთან შეხვედრის წინააღმდეგია, ლგბტ პროპაგანდასაც ეწინააღმდეგება (ისე ღიად არა, როგორც ორბანი, არა საერთო ევროპულ სივრცეში, არამედ შინ), ხოლო ბევრი მათგანი, ვინც ლგბტ პირებს უჭერს მხარს, სულაც არ არის პუტინთან შეხვედრის წინააღმდეგი — ანგელა მერკელი, ემანუელ მაკრონი, იტალიისა და ავსტრიის ხელისუფლების წარმომადგენლები. რა თქმა უნდა, არიან ისეთი ინდივიდუუმებიც, როგორიცაა, მაგალითად, პოლანდის პრემიერი **მარკ რიუტი** — ის ორბანის (მასთან ერთად უნგრეთის) გარიცხვასაც ითხოვს ევროკავშირიდან და პუტინთან შეხვედრის წინააღმდეგაცაა. მასში არის რაღაც თანამიმდევრულობა მაინც, რაც არ ითქმის პოლონელებზე.

სერიოზულად კი ევროკავშირს არ ჰყოფნის არა მხოლოდ ვაუკაცობა ან ერთობა, არამედ არ ჰყოფნის დაბოუკიდებლობა, პასუხისმგებლობა და სტრატეგიული აზროვნება (არავინ შეეცადოს ბრიუსელში იმის თქმას, რომ ეს თვისებები ადრე მამაკაცურ თვისებებად მიიჩნეოდა).

და რას სთავაზობდა ევროპელებს მერკელი? მოდი, ვისარგებლოთ ხელსაყრელი მომენტით (ყენევაში რუსეთ-ამერიკის შეხვედრის შემდეგ) და დავუბრუნდეთ რუსეთთან დიალოგს. არ გავაუქმოთ სანქციები, არ ვთქვათ უარი შეკავებაზე, უბრალოდ, გავაკეთოთ ის, რაც გააკეთა ფაქტობრივმა პარტნიორმა აშშ-მა, მით უმეტეს, რომ ევროკავშირისა და რუსეთის უამრავი საერთო თემა აქვთ — აი, მაკრონიც ამბობს, რომ ევროპის უსაფრთხოება შეუძლებელია რუსეთის გარეშე. ამ შემთხვევაში მერკელი თავის თავზე არ ფიქრობდა — ის, კანცლერის რანგში, მაინც მოასწრებს პუტინთან შეხვედრას, მაგრამ საქმე ეს არ არის. **ფრაუ მერკელი ზრუნავს გერმანიის ინტერესებზე ისე, როგორც ესმის. ახლახან დაცვიეს „ჩრდილოეთის ნაკადი-2“, მოილაპარაკეს მშვიდობისა და მეგობრობის შესახებ ბაიდენტთან, მაგრამ რთული იქნება ბუნ-**

პოლონელები და ბალტიისპირელები ევროკავშირს უღიან

საფრანგეთს, გერმანიასა და იტალიას რუსეთის პრეზიდენტთან შეხვედრა სურთ, აღმოსავლეთი ევროპა წინააღმდეგია

დესტაგის არჩევნები — მემკვიდრეებს რაღაც ხომ უნდა დაუტოვოთ გაკეთებული „აღმოსავლეთის ფრონტზე“? აქ კიდევ ყველაფერი ნანგრევებადაა ქცეული. და რატომ არ უნდა განახლდეს დიალოგი რუსეთთან, ეს ხომ გერმანიის ინტერესებშია, ევროპის ინტერესებშიც, იმიტომ, რომ გერმანული და ევროპული ელიტა უკვე განუყოფელია. მაგრამ მერკელის სრულიად გონივრული და ხელსაყრელი წინადადება ევროკავშირში ჩაიძირა ევროპაში ყველაზე პროამერიკელი და ყველაზე უპასუხისმგებლო ძალების დახმარებით. რა გამოდის — გერმანელები, ფრანგები, იტალიელები მხარს უჭერენ მოსკოვთან დიალოგს, პოლო-

რას სთავაზობდა ევროპელებს მერკელი? მოდი, ვისარგებლოთ ხელსაყრელი მომენტით (ყენევაში რუსეთ-ამერიკის შეხვედრის შემდეგ) და დავუბრუნდეთ რუსეთთან დიალოგს. არ გავაუქმოთ სანქციები, არ ვთქვათ უარი შეკავებაზე, უბრალოდ, გავაკეთოთ ის, რაც გააკეთა ფაქტობრივმა პარტნიორმა აშშ-მა, მით უმეტეს, რომ ევროკავშირისა და რუსეთის უამრავი საერთო თემა აქვთ — აი, მაკრონიც ამბობს, რომ ევროპის უსაფრთხოება შეუძლებელია რუსეთის გარეშე. ამ შემთხვევაში მერკელი თავის თავზე არ ფიქრობდა — ის, კანცლერის რანგში, მაინც მოასწრებს პუტინთან შეხვედრას, მაგრამ საქმე ეს არ არის. ფრაუ მერკელი ზრუნავს გერმანიის ინტერესებზე ისე, როგორც ესმის. ახლახან დაცვიეს „ჩრდილოეთის ნაკადი-2“, მოილაპარაკეს მშვიდობისა და მეგობრობის შესახებ ბაიდენტთან, მაგრამ რთული იქნება ბუნ-

ნელები და ბალტიისპირელები (ჩრდილოეთ ევროპის ნაწილის მხარდაჭერა) კი წინააღმდეგნი არიან, მაგრამ რომელია მათგან ევროპა?

პოლონეთი, რომელიც ევროინტეგრატორებში ისეთივე გულმგარვა ინვესტ, როგორსაც უნგრეთი, — თავიანთი ფასეულობებისა და დამოუკიდებლობის დაცვის გამო? ბალტიისპირელები, რომლებსაც არანაირი დამოუკიდებელი როლი არ აქვთ, ანტირუსული სარდა?

სიმბოლურია, რომ ევროკავშირის სამიტზე პუტინთან შეხვედრის განხილვა მიმდინარეობდა ყირიმში ბრიტანელთა პროვოკაციის ფონზე. ყველას ესმის, რომ დიდი ბრიტანეთი კი გამოვიდა ევროკავშირიდან, მაგრამ ანგლოსაქსების კლიენტებს კვლავ აქვთ ევროკავშირის კურსზე შემოქმედების შესაძლებლობა. აქ საქმე სულაც არ არის რუსეთისა და ევროპის ურთიერთობებში, არც მერკელისა და მაკრონის მიერ შეკრებილ სამიტში. მოსკოვი არ იკვებება ილუზიებით განსაკუთრებულ სარგებლობაში. როგორც **სარბენი ლავროვმა** განაცხადა, „საჭიროა, ჩვენმა კოლეგებმა აგვისხან, რა აქვთ მხედველობაში, რისკენ მიისწრაფვიან“.

საქმე ის არის, რომ ევროკავშირისა და რუსეთის სამიტი მოგვიანებით მაინც გაიმართება, თანაც თვითონ ევროკავშირის ინიციატივით, რაც კიდევ ერთხელ გაუსვამს ხაზს თვით ევროკავშირის სისუსტეს.

ბერლინს იმედი ჰქონდა თავისი სიძლიერის, თავისი გადწყვეტილების გატანის შესაძლებლობის, მით უმეტეს ევროკავშირიდან დიდი ბრიტანეთის გასვლის შემდეგ და, როცა ბერლინი და პარიზი ერთობლივად მოქმედებენ — წინ ვინ აღუდგებათ, მხოლოდ ვიუტი ორბანი?

როგორც ჩანს, ევროკავშირში პროამერიკული და პროანგლოსაქსური ფრაქციები გააფორმებენ და უპირისპირედებიან საფრანგეთ-გერმანიის ალიანსს და შეეცდებიან, ევროკავშირის წართვან დამოუკიდებლობა, მოქმედების თავისუფლება და სტრატეგიული დავაგმავს.

P.S. ევროკავშირის ქვეყნები განაგრძობენ რუსეთთან უმაღლეს დონეზე მოლაპარაკებების ყველა შესაძლო ფორმატსა და პირობაზე მსჯელობას, — განაცხადა გერმანიის კანცლერმა ანგელა მერკელმა. „მიმანია, რომ გონივრული იქნება, მოიძებნოს ფორმატი, რომელშიც ევროკავშირი და ევროპა არაა რუსეთს. გუშინ ჩვენ საკმარისად ვერ წავინიშეთ რუსეთის პრეზიდენტთან შეხვედრის სასწრაფოდ მოსაზრებლად, მაგრამ ყველა ვილაპარაკებთ ფორმატზე. ჩვენ ვიმუშავებთ ამაზე. ამ თემას შემდეგ სამიტზე დავუბრუნდებით“, — დასძინა გერმანიის კანცლერმა.

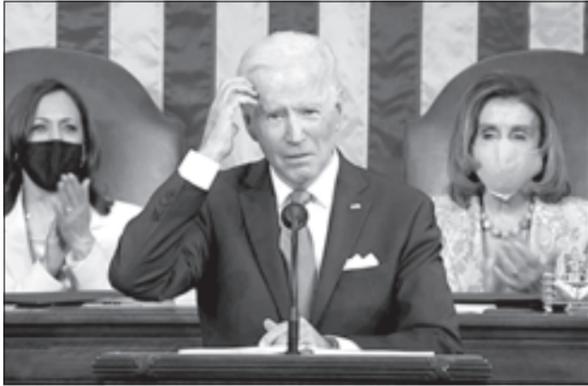
მანამდე გაზეთმა Financial Times-მა დაწერა, რომ მერკელსა და ემანუელ მაკრონს სურთ, ევროკავშირმა განიხილოს სამიტზე ვლადიმერ პუტინის მიწვევის საკითხი. რუსეთის პრეზიდენტის პრეს-პიკერმა დიმიტრი პესკოვმა დაადასტურა ეს ინფორმაცია.

ria.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა **გიორგი ბანაილია** კომ

აღვსილნი არიან ყოველგვარი უსამართლობით, ბოროტებით, ანგარიშითა და სიავით, სავსენი შურიტ, მკვლელობით, შუღლიტ, ვერაბობით, უზნეობითა და მახეზლარობით. ცილისმნამებელნი, ღვთის მოქულენი, შუურაცხემოფელნი, ამპარტავანნი, მკვეხარნი, ბოროტბამზრახველნი, მშობლების ურჩნი.

(მოციქულ პავლეს წერილი რომელთა მიმართ, 1,29-30)

ბილნი ჯო: ბაიდენის ნაკაქუსეების პედოფილიის «სურნელის» სკანდალი

Creepy Joe — ბილნი ჯო — Twitter-ში ასეთი ხეშტეგი სულ უფრო პოპულარული ხდება პრეზიდენტ ბაიდენის უცნაური გაკეკულებების შემდეგ სამხედრო ბაზა ლენგლი-ოუსტისში.

ცოტა ნაიახალგაზრდავა, ცოტა ნაიპედოფილა სამხედროების წინაშე გამოსვლისას, როცა მოულოდნელად მიმართა პატარა გოგონას, რომელიც ამ შეხვედრას ესწრებოდა და ერთ-ერთი მოსამსახურის შვილი იყო.

„როგორ მომწონს სარტყები, რომლებიც შენს თმას ამშვენებს. შე ისე ვიტყვი: იგი გამოიყურება ისე, როგორც 19 წლის ასული, და ზის იქ, როგორც პატარა ლედი, ფეხი ფეხზე რომ აქვს გადადებული“.

ეს მან წარმოთქვა, როცა ტელევიზიული გამორთო და თავის გამოსვლაში ექსპრომტად ჩაერთო.

Creepy ინგლისურიდან ითარგმნება, როგორც „ბილნი“ — სწორედ ასე აღიქვას 78 წლის ბაიდენის ეს ქმედება ამერიკელმა და არ დაყოფენ სოციალურ ქსელებში თავიანთი შეფასების გამოქვეყნება.

დემოკრატების მომხრეებმა არ დაყოფენ და გამოქვეყნ-

ნეს დონალდ ტრამპის ბავშვებთან ერთად გადაღებული ფოტო, რათა ერთგვარად დაცხროთ ბაიდენის წინააღმდეგ გამოქვეყნებული მასალების სიმძაფრე და შესახსენებლად იმისა, თუ ვინ უნდა სძაგდეთ დღევანდელ ამერიკაში.

ტრამპის მომხრეები სამართლიანად აღნიშნავენ, მსგავსი რამ რომ ჩაედინა ექსპრეზიდენტს, ეს ახალი ამბავი, როგორც მთავარი მოვლენა, წარმოდგენილი ექნებოდა მიწიმიმორი კვირის განმავლობაში The New York Times-სა და CNN-ს. არ შეიძლება, არ დაეთანხმო.

ის, რაც გითხარით, ბაიდენის ორატორულ ბრწყინვალეებაში ერთადერთი შემთხვევა არ არის. შარშან ფლორიდაში გამართული ღონისძიების დროს არასრულწლოვანი მოცეკვავე გოგონების ჯგუფს მან ასე მიმართა: „მინდა, დავბრუნდე და ერთხელ ვიხილო ამ ულამაზესი ახალგაზრდა ქალბატონების ცეკვა მას შემდეგ, რაც ისინი ოთხი წლით უფროსები გახდებიან!“ ხოლო 2019 წელს ათი წლის გოგონას განუცხადა: „დარწმუნებული ვარ, რომ შენ ისეთივე ჭკვიანი ხარ, როგორც ლამაზი!“

ნეოლიბერალური უნაბეზრობა

კანადაში, ყოფილი ინტერნატის ტერიტორიაზე 200-ზე მეტი ბავშვის გვამი იპოვეს

ქალაქ კამლუპსის ამ სკოლა-ინტერნატში ინდიელი ბავშვები ცხოვრობდნენ და განათლებას იღებდნენ, — იწყება ტელეარხი CBC News. ეს დაწესებულება 1890-დან 1969 წლამდე კათოლიკური ეკლესიის პატრონაჟით ფუნქციონებდა; მოგვიანებით დაექვემდებარა ფედერალურ მთავრობას და იარსება 1978 წლამდე.

„ჩვენთვის ცნობილია, რომ ეს სიკვდილიანობა დოკუმენტურად გაფორმებული არ არის. გვაგებებს ერთი ნაწილი 3 წლის ბავშვებისა“, — განაცხადა ქალაქ კამლუპსის ინდიელთა თემის თავმჯდომარე როზან კაზიმირმა. მან აღნიშნა, რომ ძებნა გრძელდება და გვაგებებს რაოდენობა შეიძლება გაიზარდოს.

გვაგებებს აღმოაჩინეს სპეციალური რადარის მეშვეობით, მაგრამ ექსპერტთა ჯგუფი არ დაუწყიათ. ბრიტანეთის კოლუმბიის პროვინციის კორონერმა (სპეციალური მოხელე, რომელიც იკვლევს უჩვეულო ან მოულოდნელი სიკვდილის შემთხვევებს) ლიზა ლაპინტმა განაცხადა, რომ გამოძიებლები ინდიელთა თემის წარმომადგენლებთან ერთად აგროვებენ ინფორმაციას დასაუშულთა ვინაობის დასადგენად. „ჩვენ შეგნებული გვაქვს იმ ტრაგედიის სიმძიმე, რომელიც კანადის სკოლა-ინტერ-

ნატების სისტემაში უამრავ ადამიანს მოუტანა. დღეს ჩვენი ფიქრი და თანაგრძობა მგლოვიარეთა მხარესაა“, — თქვა ლაპინტმა.

აღნიშნულ სკოლაში სწავლობდა 500-მდე ბავშვი. 1915-დან 1963 წლამდე აქ გარდაიცვალა 51 ბავშვი. საერთოდ კი, კანადის სკოლა-ინტერნატების სისტემა 1930-დან 1996 წლამდე 150 ათას ბავშვს მოემსახურა. ბოლო სკოლა-ინტერნატი 1936 წელს დახურეს. სიმართლისა და შერიგების ცენტრის მონაცემებით, ოთხ ათასზე მეტი ბავშვი შეენირა ამ სისტემას, მაგრამ ეს მხოლოდ ოფიციალური მონაცემებია, „რეალური ოდენობა, რა თქმა უნდა, მეტია“.

ინდიელთა სკოლა-ინტერნატების მკვლევარ ელენ ტიურაუალ-ლაფონდის აზრით, რომელსაც იმონებებს ტელეარხი, „გვაგებებს აღმოჩენა ადასტურებს იმას, რასაც წლების განმავლობაში აცხადებდნენ აქაური ძირძველი მოსახლე-

ბის წარმომადგენლები: ბევრი ბავშვი, რომლებსაც სკოლებში აგზავნიდნენ, იქიდან აღარ ბრუნდებოდა“. იგი მიიჩნევს, რომ სკოლა-ინტერნატების ამოცანა იყო, მკვიდრი მოსახლეობის შვილები თავიანთი გავლენისა და კონტროლისთვის დაემორჩილებინათ, დაემაღლა მათი კულტურული იდენტობა, გაეწყვიტათ ყოველგვარი კავშირი ოჯახებთან. მისი შეფასებით, ბავშვების სიკვდილების შემთხვევები დოკუმენტურად გაფორმებული არ იყო, რადგან მათი დასაუბრა ფიზიკური და სექსუალური ძალადობით იყო გამოწვეული.

„ეს ტრაგედია ძნელად წარმოსადგენი მასშტაბისაა. სახიერი მაგალითია იმ ძალადობის, რომელიც სკოლა-ინტერნატების კანადური სისტემა ადგილობრივი მოსახლეობის მიმართ იჩენდა: სწორედ იმდროინდელი მხეცობის მაგალითებმა თავი იჩინა ჩვენს დღევანდელ სკოლა-ინტერნატებში“, — განაცხადა ჯონ კორბანმა.

ტელეარხი იწყება, რომ ვანკუერის მოქალაქეებმა გარდაცვლილთა სლოგან ქალაქის ხელოვნების გალერეის საფეხურებზე ბავშვების ფესაცემლისა და სათამაშოების დადებით აღნიშნეს.

ესპანეთში მასწავლებელი მამაკაცები სკოლაში ქალის ტანსაცმელი გამოიყენებენ

ამ გადაწყვეტილების მიღება მათ აიძულა „გენდერული სტერეოტიპების წინააღმდეგ“ ბრძოლის პროცესში, — წერს New York Post-ი.

კერძოდ, მასწავლებლებმა მხარი დაუჭირეს მოსწავლეებს, რომ სისტიმატურად განიცდიან ფიზიკურ ან ფსიქოლოგიურ წნეხს თავიანთი პედერასტული პრინციპების გამო.

მამაკაცებმა მონაწილეობა მიიღეს ფლუმში „ტანსაცმელს გენდერი არ აქვს“, რომელიც შარშან დააარსა მათემატიკის მასწავლებელმა სოსე პინიასმა. მამინი იგი სკოლაში ქალის კაბაში გამოიყენებენ გამოცხადდა თავისი მოსწავლის მიმართ სოლიდარობის გამოცხადების მიზნით. ის მოსწავლე სკოლიდან გარიცხეს „ქალის ტანსაცმელის“ გამო და ასეთი დრესკოდის გამო ფსიქოლოგთან გააგზავნეს.

წლებულს ხოცე პინიას კიდევ ორმა მასწავლებელმა დაუჭირა მხარი. მათაც გაკვეთილები კაბებში გამოიყენებდნენ ჩაატარეს. მათ ბევრი მოსწავლე შეუერთდა, ხოლო ქვეყანაში სტარტი აიღო კურსმა „გენდერული

თანასწორობა“. შიზოფრენია ფართოდ და მყარდება.

ვიქტორია, თორემ ევროპულმა ცივილიზაციამ ისე გავისწრო, რომ უკან მიდევნებაც აზრს კარგავს, დანევაზე არაფერი რომ არ ვთქვათ.

ამაო მცდელობად დარჩება. ლიზა ლაპინტმა განაცხადა, რომ გამოძიებლები ინდიელთა თემის წარმომადგენლებთან ერთად აგროვებენ ინფორმაციას დასაუშულთა ვინაობის დასადგენად.

„ჩვენ შეგნებული გვაქვს იმ ტრაგედიის სიმძიმე, რომელიც კანადის სკოლა-ინტერნატების სისტემაში უამრავ ადამიანს მოუტანა. დღეს ჩვენი ფიქრი და თანაგრძობა მგლოვიარეთა მხარესაა“, — თქვა ლაპინტმა.

აღნიშნულ სკოლაში სწავლობდა 500-მდე ბავშვი. 1915 წლიდან 1963 წლამდე აქ გარდაიცვალა 51 ბავშვი. საერთოდ კი კანადის სკოლა-ინტერნატების სისტემა 1930 წლიდან 1996 წლამდე 150 ათას ბავშვს მოემსახურა. ბოლო სკოლა-ინტერნატი 1936 წელს დახურეს. სიმართლისა და შე-

რიგების ცენტრის მონაცემებით, ოთხ ათასზე მეტი ბავშვი შეენირა ამ სისტემას, მაგრამ ეს მხოლოდ ოფიციალური მონაცემებია, „რეალური რაოდენობა, რა თქმა უნდა, მეტია“.

ინდიელთა სკოლა-ინტერნატების მკვლევარ ელენ ტიურაუალ-ლაფონდის აზრით, რომელსაც იმონ-

მებს ტელეარხი, „გვაგებებს აღმოჩენა ადასტურებს იმას, რასაც წლების განმავლობაში აცხადებდნენ აქაური ძირძველი მოსახლეობის წარმომადგენლები: ბევრი ბავშვი, რომლებსაც სკოლებში აგზავნიდნენ, იქიდან აღარ ბრუნდებოდა“. იგი მიიჩნევს, რომ სკოლა-ინტერნატების ამოცანა იყო, ადგილობრივი მოსახლეობის შვილები

ბი თავიანთი გავლენისა და კონტროლისთვის დაემორჩილებინათ, დაემაღლა მათი კულტურული იდენტობა, გაეწყვიტათ ყოველგვარი კავშირი ოჯახებთან. მისი შეფასებით, ბავშვების სიკვდილის შემთხვევები დოკუმენტურად გაფორმებული არ იყო, რადგან მათი დასაუბრა ფიზიკური და სექსუალური ძალადობით იყო გამოწვეული.

„ეს ტრაგედია ძნელად წარმოსადგენი მასშტაბისაა. სახიერი მაგალითია იმ ძალადობის, რომელსაც სკოლა-ინტერნატების კანადური სისტემა ადგილობრივი მოსახლეობის მიმართ იჩენდა: სწორედ იმდროინდელი მხეცობის მაგალითებმა თავი იჩინა ჩვენს დღევანდელ სკოლა-ინტერნატებში“, — განაცხადა კანადის ბრიტანეთის კოლუმბიის პრემიერმა ჯონ კორბანმა.

ტელეარხი იწყება, რომ ვანკუერის მოქალაქეებმა გარდაცვლილთა სლოგან ქალაქის ხელოვნების გალერეის საფეხურებზე ბავშვების ფესაცემლისა და სათამაშოების დადებით აღნიშნეს.

ახალი სიბრძნე

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

რუბრიკას უკვება დარაჯან ანდრიასი

XIX საუკუნის 60-იან წლები, უბირველეს ყოვლისა, ქართული ხალხის ეროვნული შეგნების გამოვლინების წლებად ითვლება, ქართული საზოგადოებრივი აზროვნების ფართოდ განვითარების პერიოდად. დიდი ილია სწორედ ამ ეპოქაზე ამბობდა, რომ „ზემოხსენებულთ წელთ შემდეგმა დრომ... მოიტანა თან სხვა ნიავი, გასწმინდა ცოტათ თუ ბევრათ (ქვეყნის დამაბნელებელი) ბურუსი, გადაჰყარა ღრუბლები და ჩვენი (ეროვნული) ცნობიერება გამოაფხიზლა. დიას, დღეს ბევრსაც ერთიანად გვწამს ჩვენც ჩვენი ქვეყნის მომავალი“.

მაგრამ ილია მაინც მოკლეს — მამულიშვილი, რომელიც საქართველოში დაბრუნდა იმ სურვილით, რომ ის თითოეული ნაპერწკალი, რომელიც არ შეიძლება ყოველ კაცში არა ჟოღავდეს, ერთად შეეგროვებინა თავისი ქვეყნის გაცილებული გულის გასათბობად.

„ნუთუ მართლა გამოკეთების ძალნი თვითვე არა აქვს იმ საზოგადოებას, რომელიც ჰბადავს, ჰზრდის და წამოაყენებს ხოლმე მტკიცე ხასიათების კაცებს, გმირებს?!“... — სვამს კითხვას და იხსენებს რა უსამართლობის წინააღმდეგ მებრძოლ ისტორიულ გმირთა სახელებს, დაასკვნის: „ამისთანა კაცების აღმზრდელი და სულისჩამდგმელი ძალი დიდი ძალია და ამ ძალის მექონს საზოგადოებას ვერ ეთქმის, რომ ფესვი ცხოვრებისა შეუსუსტებია“.

ჩვენც ამ იმედით ვსულდგმულობთ, რომ ქართველ ერს ფესვი ცხოვრებისა კვლავაც ძლიერი აქვს; რომ ისტორია სანაგვეზე მოისვრის ყველა მედროვე ვიბატრიოტს და ივერია კვლავაც გაბრწყინდება.

...მარტო შენი მტერი დაგიმალავს, შენს სახეზედ რომ ურიგობა ჰხანოს რამე. მოგვარე კი მაშინვე სარკეს მოგიტანს, რომ გაისწორო და ხალხში არ შერცხვე. მეც მოყვარესავით გეძვივ, — სარკე მოგიტანე, ამაზედ როგორ უნდა გამიხსრე?! რა ვუყოთ, თუ ეს სარკე გაზარული გამოდგება და შიგადაშიგ ლაქებიანიცა? რაცა მქონდა, ის მოგართვი, როგორც შემოდლო, ისე დაგეხმარე. თუ მაინცა-და-მაინც წყრომას არ დაიშლი, შენი ნებაა. მე შენის წყრომისა არ მეშინიან... („კაცია-ადამიანი?!“) — ასე მიმართავს ილია ჭაჭაჭავაძე არა მხოლოდ ლუარსაბის სახის შექმნით განაწყენებულ მკითხველს, არამედ იმდროინდელ საზოგადოებას, თუმცა „გაუნყრენ“, ბევრი რამის გამო „გაუნყრენ“ და ტყვიისთვის გაიბეჭდეს ერის მამა, რითაც საქართველოს ისტორიას კიდევ ერთი სამარცხვინო ფურცელი მიუმატეს; ამავე ერისკაცის, ვინ იცის, მერამდენედ ლაღატისა, გაყიდვისა და დასამარებისა. სწორედ ამის გამო აღმოხდა აკაკი წერეთელს: „ფურთხის ღირსი ხარ, შენ, საქართველო“; ვაჟა-ფშაველამ კი დაწერა: „ყვავე-ყორნებს ისეთი მოწყობილობა აქვთ ტყვისისა და თავის ქალისა, რომ ჭაჭაჭავაძე ჯერ დიდხანს იქნება იმათთვის ამოცანად“, ამიტომ ილიას სიკვდილის შემდეგაც მისი აზრდილის გარშემო ყვავე-ყორნები კვლავაც ჩხავიან, არ ჩუმდებიანო.

ვაჟა-ფშაველა ყვავე-ყორნები ილიას აჩრდილის ბარხემო

მე როდით მივიკვირ ილიას აჩრდილის გარშემო ყვავე-ყორნები რომ ჩხავიან, არა ჩუმდებიან. ასე უნდა იყოს სწორედ: მსგავსი მოვლენა ხვედრია დიდებულ ადამიანთა, ხოლო ბრალდება ილიასი, რომელიც მხოლოდ ერთის მხრიდან გაისმის, ნიშანია იმისა, რომ ბრალდებულთ მის მკვლელობაში, ალბათ, ფეხი უდგათ და ამიტომ ყოველ ღონისძიებას, ათასგვარ საშუალებას ხმარობენ, ილია დაშინავენ გამოიყვანონ, მასშასადამე, მოკვლის ღირსად, რათა თავი იმართლოს საზოგადოების წინაშე.

მოპირდაპირეებს მარტოს ის არ უკლავს გულსა, ილია გლეხებს ვითომ სასტიკად ეპყრობოდა, არამედ ვერ მოუწელებიათ ის გარემოება, რომ ილიამ ეროვნული საკითხი მკვიდრ ნიადავზე დააყენა, იგია წარმოდგენილი მთელი საქართველოს ერისა, მისი იდეოლოგი. მონიშნავდა ქვეყნის უხერხულ მდგომარეობაში არიან ჩაცვივნილები, ამიტომ აბარტყუნებენ ხელებს და ფეხებს, უნდათ, პარდიდან გამოძვრენ. როლაც დაპროშობით გამოსარკვევი, სუფთა, გამომარკვიონ: ყვავე-ყორნებს ისეთი მოწყობილობა აქვთ ტყვისისა და თავის ქალისა, რომ ჭაჭაჭავაძე ჯერ დიდხანს იქნება იმათთვის ამოცანად. ამბობენ, ილია ჭაჭაჭავაძემ

თავის პირვანდელ მიმართულებას უღალატაო. მე ეს არა მკვრა, პირიქით უნდა დარწმუნებულნი ვიყვნეთ, ილია საზარემდის მთლიანად დამიანდა დარჩა, როგორც ზოდი იქროსი. ილიას უყვარდა საქართველო იმ თავით ამ თავამდე და მის საკეთილდღეოდ იღვწოდა. ბატონყმობა სწამდა მავნებელ მოვლენად და კიდევაც ალუდგა მას წინ; ბატონყმობა საქართველოს დაპყლებისათვის საჭიროებს, „რამდენიმე სურათი ყაჩაღის ცხოვრებასთან დაკავშირებით, არაფერს იტყობს, არაფერს იტყობს, არაფერს იტყობს...“ „გლახის ნაამბობი“, „კაცია-ადამიანი?!“ გადავარდა ბატონყმობა. ილია ჩვენის ცხოვრების მაჯისცემას ფიზიკურად თვალყურს ადევნებდა, კარგად იცნობდა, როგორც გლეხკაცობას, ისე თავადაზნაურობას.

ბატონყმობის გადავარდნამ იმედი არ გაუშარტოლა, სოფლის გლეხკაცობა კულტურულ ცხოვრების გარეშე დარჩა, დღესაც იგი ჩვენი კულტურისათვის უსარგებლოა, არავითარი წვლილი არ შეაქვს. გამონაკლისს შეადგენს ქალაქის ცხოვრება, რომელიც უნდა იყოს სწავლასაც ეტანებინა, შეილება ზრდიან, თეატრში დაიარებიან, ჟურნალ-გაზეთებს იწერენ, წიგნებს ყიდულობენ და კითხულობენ. ჩვენთვის, დიდალ, ეს კულტურული განვითარება იყო და არის დღესაც საჭირო. თავადაზნაურობა

„ბრალდება ილიასი, რომელიც მხოლოდ ერთის მხრიდან გაისმის, ნიშანია იმისა, რომ ბრალდებულთ მის მკვლელობაში, ალბათ, ფეხი უდგათ და ამიტომ ყოველ ღონისძიებას, ათასგვარ საშუალებას ხმარობენ, ილია დაშინავენ გამოიყვანონ, მასშასადამე, მოკვლის ღირსად, რათა თავი იმართლოს საზოგადოების წინაშე“.

ილიას საფლავი მთაწმინდაზე

«ჩვენ ერთმანეთს დავებაკეთ და უკაბი კი შინ მისატანი დაგვკრიბ, შუა გზაში გახილული» — ასე იყო ოდიობან და ასეა ახლაც

ზოგსა კახსა კახი ჰქვიან, ზოგსა კახსა — კახუნაო; ზოგს დედაკახს — დედაკახი, ზოგს — დედაკახუნაო

ბაკი თუმცა მართალია მამულ-დედულს ჰვლანგავდა, მაგრამ ცოტად თუ ბევრად, ამ ჩვენს კულტურულ დაწესებულებებს უხმარებოდა, როგორც არის სათავადაზნაურო სკოლა, თეატრი და სხვ. თავადაზნაურობა ჩვენს ბურჟუაზიას შეადგენს და, თუ ილია, როგორც კულტურული ადამიანი, თავადაზნაურობისაკენ გადაიხარა, ეს სწორედ ზემოთ აღნიშნული მიზეზების ბრალია. ჰხედავდა აგრეთვე ილია, რომ, როგორც კულტურული ცხოვრების წარმომადგენელი, დღეს საქართველოში თავადაზნაურობა ღრმად დაიჭრა და ეს მოვლენა სწინდა. ყველაზე უფრო მისი სურათი იყო, რომელიც უნდა იყოს, ჩვენს ცხოვრებას სიმდიდრეს შეჰმატებენ, სანუგეშონი არიან. თუ ესლა ერთი კაცი გვყავს მდიდარი და იმით იმედი გვაქვს, რატომ არა და ათასი მდიდრის ყოლა არა სჯობია ორი და სამი კაცის ყოლას? სოფლის გლეხკაცობა ძალიან ჩამორჩენილია ჩვენს კულტურულ ცხოვრებას. დიდი დროა ნაჭირო, ვიდრე ისინი ჩაებმან ამ საერთო ფერხულში, რომელშიც არიან ჩამბულნი: წერილი ქალაქის ბურჟუაზია, სამღვდელეობა და თავადაზნაურობა.

გადარბება გლეხკაცობის გულისათვის ამ ჩვენი ერის კულტურული ნაწილისა მავნებლად უნდა მივიჩნიოთ დღეს დღემდე. რასაკვირველია ან რალა გადარბება უნდა ისედაც გადარბებულსა და

გაძვალტყავებულ თავადაზნაურობას?... ვითვისლა სა-შოში ეს ნოდება?

აგარული საკითხის შეტანა ჩვენი პარტიების პროგრამებში დამარწმუნებელი იყო ჩვენი მთლიანობისა ე. ი. ქართველების ძლიერებისა, ძმასძმაზე ასისინებს და იმ დროს, როცა ერთობა და სოლიდარობა ქართველების სხვადასხვა ნოდებათა შორის იყო დიდად და დიდად საჭირო, მით უმეტეს რადგან საქართველოს ტერიტორიას უქადია კუთვნილებისამებრ განაწილებას კი არა, უცხო ხალხის ხელში გადასვლას, ხელიდან ჩავარდნილი ლუკმა ჩვენს ჯამში კი არა ვარდებოდა, სხვის ჯამში ემატებოდა. რომედ ჭკვამამიყვფულ ადამიანს არ ეწყინება ამგვარი მოვლენა?

ქართველი ხალხი მოძრაობას რომ მომზადებული შეხვედროდა, მინის მობილინაციის საქმეს სამერმოსოდ გადასდებდა და სრულიად სხვა ტაქტიკას დაადგებოდა მოქმედებისას. ჩვენ ერთმანეთს დავებაკეთ კეთ და ურემი კი შინ მისატანი დავკრიბა შუა გზაში გახილული. ასე მოხდა და კიდევაც ასე მოხდება თუ ადამიანს წინადვე არა აქვს პლანი შედგენილი მოქმედებისა, თუ ადრევე არა აქვს გათვალისწინებული ყველა დამარბოვლებული მიზეზები.

ჭაჭაჭავაძეს ამოქმედებდა არა პირადი ინტერესი, პირადი სარგებლობა, არამედ საქვეყნო საქმე, ქვეყნის სიყვარული და მოკვდა მუხთაის ხედვით არა როგორც თავადი, არამედ როგორც რწმენისა და აზრის კაცი... მის მოწინააღმდეგეთ, ვგონებ, თანდათან თავლებიდან ლბერი ეცლებოდა, ჰგრძნობენ დიდ შეცდომა-შეცოდებასა და იმიტომ მიუსვენრად არიან...

დასუსტებული ნაწილი, სისუსტის, მცირერიცხოვან თავის ერისა. რა არის აქ დასადარახისი, რა არის აქ არა ადამიანური?!

ნუთუ არა გვერათ, რომ მოვა დრო, როცა თავადაზნაურობა წრიდან გამოსულნი სახელოვანი მოქალაქენი, მოღვაწენი და მოაზრენი იქნებიან და ამ მხრივ თუ წინ არ გაუსწრებენ, უკან არ ჩამორჩებიან გლეხის შვილებს?!

მაშ გავსწვივოთ ისინი? ილიაც სწორედ მაგას ამბობდა, ნუ ჰსოცთ თავადებს და აზნაურებს, რადგან მძებნარს და თუ დღეს არა შემდეგში მაინც დაუფასებელ მძობას გაგინებთო. სხვას რომ ყველაფერს თავი დავენებოთ, გულადობა-ვაჟაკობაში თავადაზნაურობას ვერავინ შეაჭიდება, ეს ხომ ყველამ ვიცით. ნუთუ იმ ღირსებასაც ზიზღით შევხედოთ?

ილია რომ ბატონყმობის მომხრე ყოფილიყო, კოთარანთ ქერვის? როდი დასწერდა. დიდებული, ბრწყინვალე თავადიშვილის ქალს, ნაზსა და ნარნარს კესოს ვილაც კოთარანთ ქერივის სასძლოდ არ დაჰსახავდა და არ გვეტყოდ: დაუახლოვდით ერთმანეთს თავადნო და გლეხნო რითაც, როგორც კი შიძილებოდესო. ხოლო უებარ წამლად და საშუალებად ამ ერთობისა მოყვრობა დასახა. ილიამ გლეხისა და თავადის სისხლი ერთნაირი თვისებებისადა სცნო და მათ ერთმანეთში შერევას თავის მაღლიანის მარჯვენი ხელიც მოუშარტა, რათა გაემთელებინა „ჩატეხილი ხიდი“. ამ ჩატეხილი ხიდის გამრთლება მისი ოცნება იყო. რად გახდა ეს ჩატეხილი ხიდი ილიას ოცნებად? რის გამო? ნუთუ იმიტომ, რომ ის მტერი იყო თავის ერისა, ილია მოლაღატე იყო ხალხისა? ავი უნდოდა გლეხობისათვის?!

დასუსტებული ნაწილი, სისუსტის, მცირერიცხოვან თავის ერისა. რა არის აქ დასადარახისი, რა არის აქ არა ადამიანური?!

ნუთუ არა გვერათ, რომ მოვა დრო, როცა თავადაზნაურობა წრიდან გამოსულნი სახელოვანი მოქალაქენი, მოღვაწენი და მოაზრენი იქნებიან და ამ მხრივ თუ წინ არ გაუსწრებენ, უკან არ ჩამორჩებიან გლეხის შვილებს?!

მაშ გავსწვივოთ ისინი? ილიაც სწორედ მაგას ამბობდა, ნუ ჰსოცთ თავადებს და აზნაურებს, რადგან მძებნარს და თუ დღეს არა შემდეგში მაინც დაუფასებელ მძობას გაგინებთო. სხვას რომ ყველაფერს თავი დავენებოთ, გულადობა-ვაჟაკობაში თავადაზნაურობას ვერავინ შეაჭიდება, ეს ხომ ყველამ ვიცით. ნუთუ იმ ღირსებასაც ზიზღით შევხედოთ?

ილია რომ ბატონყმობის მომხრე ყოფილიყო, კოთარანთ ქერვის? როდი დასწერდა. დიდებული, ბრწყინვალე თავადიშვილის ქალს, ნაზსა და ნარნარს კესოს ვილაც კოთარანთ ქერივის სასძლოდ არ დაჰსახავდა და არ გვეტყოდ: დაუახლოვდით ერთმანეთს თავადნო და გლეხნო რითაც, როგორც კი შიძილებოდესო. ხოლო უებარ წამლად და საშუალებად ამ ერთობისა მოყვრობა დასახა. ილიამ გლეხისა და თავადის სისხლი ერთნაირი თვისებებისადა სცნო და მათ ერთმანეთში შერევას თავის მაღლიანის მარჯვენი ხელიც მოუშარტა, რათა გაემთელებინა „ჩატეხილი ხიდი“. ამ ჩატეხილი ხიდის გამრთლება მისი ოცნება იყო. რად გახდა ეს ჩატეხილი ხიდი ილიას ოცნებად? რის გამო? ნუთუ იმიტომ, რომ ის მტერი იყო თავის ერისა, ილია მოლაღატე იყო ხალხისა? ავი უნდოდა გლეხობისათვის?!

ალარ ვიცი რა თქვას და რა ქმნას კაცმა, რა თქვას ისეთი, რომ დაბრმავებულით აახლოვდეთ თავადი და დიანახონ მისი ნათელი, შარავანდელი შემოსილი სახე, — გამოიღონ ყურებიდან ბამბა და გაიგონონ, შევიმინონ მისი ხმა ძმობის, ერთობის და სიყვარულისა. შევიგონო წესი ქვეყნის სამსახურისა. ილაპარაკეთ, ბევრი ილაპარაკეთ, ბევრი წერეთ, ბატონებო, ილიაზე, რაც შეიძლება ბევრი! მე ვერ გეტყვით: გარეშდით, ვერ გეტყვით: დროა ბოლო, ბოლო მოელოს მითქმა-მითქმასაო, რადგან მწემოსინა (გონებისა და მესხიერების ქალღმერთი ბერძნულ მითოლოგიაში — დ.ა.) ჩვენის ქვეყნისა არ დაგადუმებსო, დავადგამებსო თავადი დაგად. დაბოლოს ამას ეტყვი: ზოგსა კაცსა კაცი ჰქვიან, ზოგს კაცსა — კაცუნაო; ზოგს დედაკახს — დედაკაცი, ზოგს — დედაკაცუნაო.

წილი ადამიანთა არჩილ მეფის მოწაბრებში

კათოლიკოს-პატრიარქი ლეონიდე ამ ორი მეფის თითქმის ერთნაირ მონაგებობას აღსასრულს მიაწერს „ჩვენი წამებულნი და მრავალტანჯულნი სამშობლოს თითქმის ყოველ დროს ერთსა და იმავე ვაებას, ერთსა და იმავე სიბნელეს“.

ჩვენი

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ქართულმა ეკლესიამ წმინდა არჩილის მოსახსენებელ დღედ 21 ივნისი (ახ. 4 ივლისი) დაადგინა. ამ დღეს მასთან ერთად მოიხსენება წმინდა მონამე მეფე ლუარსაბი. მიუხედავად იმისა, რომ წმინდა ლუარსაბს ათასი წელი აღორბის წმინდა არჩილისაგან და მათი წამების ადგილიც სხვადასხვაა, მათ ერთი წმინდა განზრახვა ამოქმედდებდათ — ეკლესიისა და მამულის გადარჩენა. ამ მეფეთა თავგანწირული მოქმედების შედეგად მრავალი ქრისტიანი გადაარჩა, ხოლო მათმა თავდადებას განსაცდელისაგან დაიფარა ჩვენი ეკლესია. ეს რომ ასე არ მომხდარიყო, სრულიად გაქრებოდა ქართლ-კახეთში ქრისტიანობა.

წილი ადამიანთა არჩილ

პატრიარქ კალისტრატე ცინცაძის მიერ გამოცემული სიის თანახმად, საქართველოს XV საუკუნემდე სულ ორი არჩილი ჰყავდა მეფედ — არჩილ I (410-434 წლები), პაპა ვახტანგ გორგასალისა, და არჩილ II (668-718 წლები). სწორედ ეს უკანასკნელი გახლავთ წმინდა მონამე არჩილ მეფე, რომელიც ქართლის სამეფოს ჩვენი ქვეყნისათვის უმძიმეს პერიოდში განაგებდა. ეს იყო ჟამი უსჯულო დამპყრობლების წინააღმდეგ შეუპოვარი ბრძოლისა და საქართველოს გაერთიანებისათვის დაუცხრომელი ზრუნვისა.

ნებლობას შეუდგა; შემოიერთა კახეთი, მთიანეთი, ეგრისი, აფხაზეთი და სამცხე-ჯავახეთი. არაბების ბატონობა, ფაქტობრივად, თბილისისა და მცხეთის შემოგარენს ვერ სცილდებოდა. მურვან-ყრუსაგან დარბეული ქვეყანა ჯერ კიდევ გონს არ იყო მოსული, როცა არაბთა ლაშქარმა ჭიჭუმ-ასიმის მეთაურობით კვლავ ააოხრა ქართლი და გეზი კახეთისაკენ აიღო. წინააღმდეგობის გაწევას აზრი არ ჰქონდა, არჩილ მეფემ გადაწყვიტა, ჭიჭუმ-ასიმს ხლებოდა მშვიდობის სათხოვნელად. განიხარა ჭიჭუმ-ასიმა მეფის მისვლით, პატივით მოიკითხა, „აქო სიკეთე და სისრულე ჰასაკისა მისისა და მშვენიერება პირისა მისისა“.

რამდენიმე დღე დიდებულად ისტუმრა ჭიჭუმმა ქართველთა მეფე, შემდეგ კი ქრისტიანობის უარყოფა და სარკინოზის სარწმუნოების მიღება მოსთხოვა, სანაცვლოდ „აღუთქმედი ნიჭთა დიდ-დიდთა“. ზეგარდამო სულით აღვსილმა ცხებულმან უფლისამან ბრძანა: „მე რომ შენ დაგიჯერო, უნდა მოკვდე სიკვდილით, რომლის შემდეგაც უნდა ვიტანჯო... ღმერთმან ჩვენმან და მაცხოვრებელ ჩვენმან ჩვენი ხსნისათვის თავი დადო, ამიტომაც მე არ მემიჯნა სიკვდილის. თუ მომიკვავ, მეც ისევე აღვსდები სიკვდილის შემდეგ, როგორც ღმერთი ჩვენი და კვლავ ვადიდებ მას“.

განრიხსებულმა ჭიჭუმმა ღვთისმოსავი მეფე არჩილი საპყრობილეში გამოკეტა. ჭიჭუმ-ასიმის წინაშე წარდგა ერთი გარდაბნული გამაჰმადიანებული სომეხი მთავარი, რომლის ბიძის მკვლელები არჩილის მამას — ადარნასეს სასჯელისაგან გათავისუფლებიან. სომეხს პაპის ჯავრი სჭირდა და გადაეცემა, მური შვილიშვილზე ეძია. მან ასიმს უთხრა: დიდებულთა მთავარო, არჩილი არის სტეფანოზ მეფის ძე, ნათესავი ვახტანგ მეფისა, რომელიც იყო შვილიშვილი მირიან მეფის; ის თან ახლდა მამას, როცა იგი ქართლის სამეფო საგანძურს მალავდა, და ისიც იცის, თუ სად დაფლავდა განძი ბერძენთა მეფე ჰერაკლემო.

ჭიჭუმ-ასიმმა საპყრობილეში დატოვებულ ქართველთა მეფე და უთხრა, პირველად შენი სიკეთისა და მშვენიერებისათვის გაფასებდი, ახლა კი გავიგე, რომ ხარ შვილი დიდთა მეფეთა, ამიტომ განგადიდებ ჩემ წინაშე. შენი სამეფო და საგანძურიც მამათა შენთან მიიყოს, ოღონდ მიჩვენე ბერძენთა მეფის საგანძური, რომელიც სპარსეთიდან წამოიღო და საქართველოში დაფლავდა. სჯულიც შეიცვალე, სარკინოზად მოიქეც და სპასალარადაც დაგინიშნე და ქართლის მეფობასაც მოგცემო. პასუხად წმიდა არჩილმა ჭიჭუმს უთხრა, რომ არ უარყოფდა ქრისტეს სახელს, საგანძურზე კი არაფერი იცოდა, არადაც, როცა ჰერაკლე მეფე

მათ ერთი წმინდა განზრახვა ამოქმედდებდათ — ეკლესიისა და მამულის გადარჩენა

წმ. არჩილი და წმ. ლუარსაბი

ემ გაიარა საქართველოზე, მაშინ პატარა იყო. რაკი ვერაფერი გაიგო არჩილისგან, უსჯულო ჭიჭუმმა გულისწყრომით აღივსო და მისი მოკვლა ბრძანა. წმინდანმა მცირე დრო ითხოვა სალოცავად, მუხლი მოიყარა და ხელაპყრობილმა მადლობა შესწირა შემოქმედს, მოცხოვრებსა და მშვენიერებს. მისი გარდაბნული გამაჰმადიანებული სომეხი მთავარი, რომლის ბიძის მკვლელები არჩილის მამას — ადარნასეს სასჯელისაგან გათავისუფლებიან. სომეხს პაპის ჯავრი სჭირდა და გადაეცემა, მური შვილიშვილზე ეძია. მან ასიმს უთხრა: დიდებულთა მთავარო, არჩილი არის სტეფანოზ მეფის ძე, ნათესავი ვახტანგ მეფისა, რომელიც იყო შვილიშვილი მირიან მეფის; ის თან ახლდა მამას, როცა იგი ქართლის სამეფო საგანძურს მალავდა, და ისიც იცის, თუ სად დაფლავდა განძი ბერძენთა მეფე ჰერაკლემო.

წილი ადამიანთა არჩილ ლუარსაბი

ქართლის მეფე ლუარსაბ II დაიბადა 1592 წელს, იგი ქართლის მეფე გიორგი X-ის უფროსი ვაჟიშვილი იყო. მეფე გიორგის გარდაცვალების შემდეგ 1606 წელს სამეფო ტახტზე თოთხმეტი წლის ლუარსაბი ავიდა. 1609 წელს თურქები ყირიმელ თათრებთან ერთად თავს დაესხნენ ქართლს. მეფე ლუარსაბი ამ დროს ცხირეთის ციხეში იმყოფებოდა მცირეოდენ ამბლასთან ერთად და, ალბათ, ვერაფრით გადაურჩებოდა მტრის უეცარ დარტყმას, რომ არა კველდელი მღვდელი — წმიდა თეოდორე, რომელსაც უსჯულოებმა მეფის სამყოფელისკენ უმოკლესი გზის ჩვენება დაავალეს, მაგრამ მან სრულიად სანაღამო

დგეო მიმართულებით ატარა ისინი. ამასობაში მეფემ შეკრიბა ჯარი და ტაშისკართან სასტიკად დაამარცხა მტერი. ამ დროს მეფე ჩვიდმეტი წლის იყო. ამ ბრძოლაში განსაკუთრებული სიმამაცით ზაზა ციციშვილი და გიორგი სააკაძე გამოირჩეოდნენ. გიორგი სააკაძემ სახლში მიიწვია გამარჯვებით გახარებული მეფე. ნადიმზე ლუარსაბს მეფის გიორგის და მოწონება და, მიუხედავად სამეფო კარის წინააღმდეგობისა, მალე დაქორწინდა მასზე. შემდგომმა მოვლენებმა მტრობა ჩამოაგდო ლუარსაბს და გიორგი სააკაძემ შორის. ეს უკანასკნელი საქართველოდან გაიქცა და შაჰ-აბასს სთხოვა თავშესაფარი. ცბიერებით ცნობილი შაჰი ყოველგვარ ინტრიგას აწყობდა საქართველოს წინააღმდეგ. შაჰმა წმიდა ლუარსაბ მეფეს თეიმურაზის მოკვლა და კახეთის სამეფო შესთავაზა, თეიმურაზს კი ლუარსაბის მოკვლას სთხოვა და ქართლის სამეფოს დაჰპირდა. მიხვდნენ ქართველი მეფენი შაჰის მზაკვრობას. ღვთის შეწევით, ამჯერად გადაარჩა საქართველო მძათე კვლის სამხედრო ნაღებებს. შაჰმა შაჰი ქართველთა ერთობამ, ვითომ სანადიროდ და დროის სატარებლად თავისთან მიიწვია ლუარსაბი და თეიმურაზი. მეფეებმა მოითხოვეს და ბრძოლა გადაწყვიტეს, ნარეკვავის მინდორზე ფიცით აღუთქვეს ერთმანეთს წინაშე „ქრისტეს ღმერთისა და მამისა“ და სიკვდილი ქრისტესთვის. ისინი დარწმუნებულნი იყვნენ ქართველების გამარჯვებაში, მაგრამ ღალატის გამო დამარცხდნენ

და თავი იმერეთს შეაფარეს. შაჰ-აბასმა საშინლად ააოხრა ქართლ-კახეთი და გორში დაბანაკდა. აქედან შეუთვალა გიორგი მეფეს, გაეცა სტუმრები და სანაცვლოდ დიდძალ საგანძურს დაჰპირდა. გიორგი III-მ შორს დაიჭირა ვერაგი შაჰის პირობა, კათალიკოსი მალაქია და პაატა აბაშიძე ახსნა ყაენს, მათი პირით პატივს სთხოვა. როცა შაჰ-აბასმა ნახა, რომ ძალით ვერას გახდებოდა, ცბიერებას მიმართა: დაიბარა ლუარსაბის გამზრდელი შადიამან ბარათაშვილი და სთხოვა, მოემყვანე ლუარსაბი, არაფერს დაეუშავებო, თეიმურაზი კი მოსისხლე მტერია ჩემი, მას ვერ ვაპატიებო. თან ოქროთი მოოჭვილი ხმალი გაატანა ლუარსაბთან მეგობრობისა და თანადგომის ნიშნად. ლუარსაბმა კარგად იცოდა შაჰის „მეგობრობა“, მაგრამ მეფურმა სინდისმა სხვანაირად გადაწყვიტა: „უკუეთუ არა წარვიდე, ამიყრის ქუეყანათა და მოაოხრებს, რა მადლი არს ჩემდა“. შაჰ-აბასმა ლიქნით და პატვიით მიიღო მეფე, მეგობრულად მოექცა, მაგრამ ცოტა ხნის შემდეგ ქართლში ახალი მმართველი დანიშნა და ჯარებიც ჩააყენა. ლუარსაბი ჯერ ყარაიაში წაიყვანა, ვითომცდა სანადიროდ, იქიდან კი — სპარსეთში. ყარაიაში ყოფნისას ლუარსაბმა ყველა განაცვიფრა ახოვანებითა და ვაჟკაცობით. მისი ნანადირევის ხილვამ შური აღავსო შაჰი. ლუარსაბის დამ, თინათინმა, რომელიც ყაენის ცოლი იყო, სთხოვა თავის ლამაზ და ჩინებულ ძმას, უბადრუკად მოეჩვენებინათ თავი შურით აგზებული

აბასისათვის, მაგრამ მეფემ სევდიანად გაიღიმა და თქვა: „უწყო, რამეთუ არლარა განმითვებებს, ამისთვის უმჯობეს არს სიკეთისა ჩუენება, ვიდრე შაჰის ნადიმზე ლუარსაბმა შემოთავაზებული თვეზი არ ჭამა, — დღეს თვეზით გინდა გაეტეხო მარხვა, ხვალ ხორცს შემოთავაზებ, შემდეგ კი ქრისტეს უარყოფასაც მომთხოვო. სიბრანისაგან გაცოფებულმა შაჰმა ქრისტეს უარყოფა და ალაპის აღიარება უბრძანა მეფეს. მთელი ქვეყანა რომ მიზომო, მანაც ვერ აღვასრულე შენს ბრძანებას, რადგან ქრისტეს სახელით ნათელი მიმიღია და მხოლოდ ის მნამსო, — მხნე უპასუხა წმიდა ლუარსაბმა. დატყვევებული გვირგვინისანი შირაზს წაიყვანეს და დიღგმა ჩაადგეს. შეიღო წლის განმავლობაში ყოველდღე შედიოდნენ მასთან ციხეში მოხლები. „ჰოი, მეფეო! შეინყალე სიტყბუკე შენა და ნუ ეურჩები ბრძანებასა შაჰისასა, დაუტყვევებ სარწმუნოება შენი და ინამე მაჰმადი, თორემ მწარე ტანჯვა და სიკვდილი მოგელის!“ — ეუბნებოდნენ ისინი წმიდანს. „როცა გნებავთ ყოვად ჩემდა, ჰყავით და ალასრულეთი ბრძანება ყაენისა“, — პასუხობდა ლუარსაბი. ყაენმა უკანასკნელად შეუთვალა ქართველთა მეფეს: ან უარყავი ქრისტე, ან საშინელი სიკვდილი გელისო. ლუარსაბმა შეიღო წელი კაცისა და მარხვაში გაეტარებინა, დღემლით განაცხადა თანხმობა მონაგებობრივ აღსასრულზე. შაჰი საბოლოოდ დარწმუნდა, რომ ვერაფერი შეარყევდა ლუარსაბის წმენას, განრიხსებულმა საპყრობილეში გაგზავნა ჯალათები და მეფის წამებით მოკვდინება ბრძანა. მტრავლები მივიდნენ ბრძანების აღსასრულელად. მეფე მიხვდა, რომ დამდგარიყო ჟამი მისი განსვლისა ამიერსოფლიდან და ჯალათებს უთხრა: „მაცალეთ, რათა ვილოცო უფლისა მიმართ და მერე აღასრულეთ ბრძნებული მის უსჯულოისა“. წმიდა ლუარსაბმა ღვთისმშობლის ხატის წინაშე დაიჩოქა და ილოცა. ლოცვის დამთავრებისთანავე ჯალათები დიღგმა შევიდნენ და მშვილდის საბლით შეუბრალებლად მოაშთვეს ღვთისმოსავი მეფე. ღვთისმშობლისა და აუფულველ გვამს საკვირველი ნათელი დაადგა. მეორე დღეს წმიდა მონამის სხეული ციხის ეზოში დაფლეს. ეს მოხდა 1622 წელს. კათოლიკოს-პატრიარქი ლეონიდე ამ ორი მეფის თითქმის ერთნაირ მონაგებობრივ აღსასრულს მიაწერს „ჩვენი წამებულნი და მრავალტანჯულნი სამშობლოს თითქმის ყოველ დროს ერთსა და იმავე ვაებას, ერთსა და იმავე სიბნელეს“.

„დარწმუნებული ვარ, დაკვირვებისათვის ჩვენი მასობრივი პრესის სივრცეები ქართულის დამახინჯების ტენდენციას, რომელიც შიმთხვევით პოლიტიკოსებსა და ვაიჟურნალისტებს თავიანთი საკუთრება ჰგონიათ და არა საუკუნეებში გამომტარებული ეროვნული განძი და ღირსება“.

«ნიგოზურას ფოთოლი ამოუვიდა»

შეკითხვები საქართველოს პრეზიდენტის

„სადაგი დღეები გველებით იცვლის პერანგს“. **ფედერიკო ბარსია ლორია**

არსი უცვლელი რჩება. იმ დღეებზე მოგახსენებთ, ჩვენ რომ გვიხდება ცხოვრება.

გასულ პარასკევს, ანუ 2021 წლის 25 ივნისს საქართველოს პრეზიდენტის ანგარიშით წარსდგა ქვეყნის უმაღლესი საკანონმდებლო ორგანოს წინაშე.

პირველად. დეპუტატები წინასწარ მოფიქრებულ-დანერვილ შეკითხვებს უსვამდნენ **ირაკლი ღარიბაშვილს**, ზოგჯერ ძალით გართულებული, ზოგჯერ ქლესა შეკითხვებით მიმართავდნენ ქვეყნის მთავრობის თავმჯდომარეს.

72 იყო მათი სახელი.

უმეტესობა „საკმაოდ დაცვილებული“ დახვეწილ ქართულს.

გვენი „ყარა-ყურტა“ ხალხიაო, ჩტყვიან მთიულეთში ასეთებზე.

ერთადერთი დეპუტატი, რომელიც ფრთხილ შენუხებულად აღმოჩნდა ქართულის ასეთი ნახდენით, **ფრიდონ ინჯია** აღმოჩნდა.

— **ბატონო ფრიდონ, რამ გიბიძგათ, რამ გაიძულათ, საჯაროდ გამოგეტანათ ეს პრობლემა?**

— იმან, რაც ჩვენს გარემოში ხდება ყოველწუთიერად — ვის როგორც მოუხდება, ისე რომ საუბრობს. ჩემთვის გასაგებია: ენა ცოცხალი ფენომენია და მუდმივად მდიდრდება, მაგრამ, მიუხედავად ამისა, უნდა დავიცვათ იგი იმ მანერაში, რომელიც მისი მხარეებისგან, რომლებიც ამახინჯებს ქართულს.

მაგრამ დაცული არ არის. ესეც უეჭველია.

შე ახე მესმის: თუ ჩვენი ენა გვიყვარს, როგორც მშობლიური, ჩვენი ოჯახი, ჩვენი მომავალი, იგი შესაფერისად უნდა დავიცვათ. ის ჩვენ თვითმყოფადობის ნაწილია, ილიას ნაანდერძევი წმინდა ტრიადის შემადგენელი ნაწილი.

საქართველო, ბევრი ძლიერი იმპერიის მსგავსად, პირისაგან მიწისა რომ არ აღიგავა, ენას უნდა ვუმადლოდეთ, ჩვენ წარმუხუნებას.

დარწმუნებული ვარ, დაკვირვებისათვის ჩვენი მასობრივი პრესის სივრცეში ქართულის დამახინჯების ტენდენციას, რომელიც შემთხვევით პოლიტიკოსებსა და ვაიჟურნალისტებს თავიანთი საკუთრება ჰგონიათ და არა საუკუნეებში გამომტარებული ეროვნული განძი და ღირსება.

ლონდონ რაღაც მოგება ნახონ, წუთიერი პოპულარობა მოიპოვონ.

ამ პრობლემის მოგვარება ეკისრება შესაბამის სახელმწიფო სტრუქტურას, სახელმწიფო ენის დეპარტამენტს, რომელიც, ჩემი აზრით, არაფერს აკეთებს.

დარწმუნებული ვარ, რომ მაინცდამაინც მან უნდა დაანერგოს ის ჩარჩოები, რომლებზეც უნდა ჩაჯდეს ქართული

მედიის ენობრივი სინამდვილე, საინფორმაციო საშუალებების ენობრივი პარამეტრები. მაქსიმალურად დაცვას, თორემ იმ ავგიას საფინიბოების გამწმენდმა ჰერალდემ, ვეჭვობ, მთლიანად აღმოფხვრა დღეს ჩვენში გამჭადარი ენობრივი კულტურის სიმამინჯენი.

კარგად რომ დაისჯება მასმედიის თუნდაც ერთი ორგანო, თუნდაც ბილნსიტიყვაობის ეკრანზე გამოტანის გამო, სხვა ვერ გაბედავს. დასჯა, დაჯარიმება, ენის კანონის მიღება დღის წესრიგში დგას, როგორც აქტუალური საკითხი.

ქართული ენა ისე მდიდარი და მრავალფეროვანია, რომ ნესიერების ფარგლებში შეგიძლია საფუძვლიანად გააკრიტიკო ან, თუნდაც, შეაქო მტერიცა და მოყვარეც.

ენის კულტურა გვაკლია!

ამ პრინციპის დარღვევა რესპონდენტის უსუსურობაა.

— **არადა, დეპუტატია.**

— ქართული ენის დეპარტამენტი სახელმწიფო სტრუქტურაა. ალიბეგაშვილი გიორგი ხელმძღვანელია. ორ-სამჯერ დავურეკე, დავინტერესდით, რას აკეთებენ. დახმარება შევთავაზე. კი — მელაპარაკა რაღაც ლონისძიებებზე, მაგრამ ყველაფერი კვლავაც „რაღაცეების“ დონეზეა დარჩენილი.

ერთ მაგალითს დავისახელებთ.

მობილური ოპერატორები შეტყობინებებს ლათინური შრიფტით დანერილს გვიგზავნიან. რატომ ხდება ასე? გვიპასუხებენ, რომ ყველას არ აქვს ქართული შრიფტით აღჭურვილი აპარატები.

ესეც ზელოვნურად შექმნილი პრობლემაა. თუ მივიღებთ კანონს, რომ შეტყობინებები მხოლოდ ქართულად ვრცელდებოდეს, ასევე, კანონს ლიცენზირების შესახებ, რომლის თანახმად პროვაიდერმა ქვეყანაში ვერ უნდა შემოიტანოს მობილური ტელეფონები, რომლებიც ქართულ ენაზე არ იქნება ადაპტირებული. საკითხი უცებ მოგვარდება, მაგრამ ამას პატრონი სჭირდება.

თურქეთში, მაგალითად, ეს საკითხი მოგვარებულია, რუსეთშიც. სერტიფიკაციაში რა იგულისხმება? არ უნდა ჰქონდეს დანესებულ დონეზე მეტი გამოსხივება, ისეთი პროგრამით უნდა იყოს უზრუნველყოფილი, რომელიც ამ კონკრეტულ ქვეყანაში არის დადგენილი და ა.შ.

ჩვენთან სერტიფიკაცია ამ თვალსაზრისით არ არსებობს. შემოიტანე, გენაცვალე, ყველაფერი — რძის ფხვნილი და წყნებული, ტელეფონების აპარატებით დამთავრებული. არავინ არაფერს გეტყვის: არც სერტიფიცირება არ არის, არც მისი კონტროლი არსებობს.

არავინ აკონტროლებს თუნდაც ნაყინის ხარისხს, ინგრედიენტებს, რომლებიც იყენებენ.

ფრიდონ ინჯია

ირაკლი ღარიბაშვილი

«ჩემთვის გასაგებია: ენა ხოსხალი ფენოენია და მუდმივად მდიდრდება, მაგრამ, მიუხედავად ამისა, უნდა დავიცვათ იგი იმ მანერაში, რომელიც მისი მხარეებისგან, რომლებიც ამახინჯებს ქართულს. მაგრამ დაცული არ არის. ესეც უეჭველია»

თი სახეობა მეორისგან უნდა განსხვავდებოდეს. სახელწოდებები განსხვავებული მხოლოდ კარგად სალდება ნაყინი „გურჯაანი“, მაგრამ რა შემაღვარებისაა, ამის გასარკვევად კაცისშვილი თავს არ შეინუხებს.

ერთადერთი, ვინც ამ ბოლო დროს ამოძრავა აქ დამკვიდრებული რუტინა, დედაქალაქის მერი **კახი კალაძე**: კარგი დედამისი შვილი ხარ, გაბედე და დაარღვიე მშენებლობის სტანდარტები! ვერ მიიღებ ლიცენზიას, ვერ დამაკვიცებე პროექტს, თუ სრულად არ არის ყველა მოთხოვნა გავალისწინებული. ზოგ საკითხში, მიმანია, რომ ზედმეტ-იცაა, მაგრამ ზედმეტიდან უკანდახევა შედარებით იოლია.

ეს ზოგადად. ახლა კი, რაც პრემიერმინისტრს შეეხება: მას, როგორც ქვეყნის პირველ პირს, ემსახურება მოხელეთა უზარმაზარი აპარატი. საკმარისია, დაუძახოს ალიბეგაშვილს, მოსთხოვოს მისდამი

რწმუნებული უწყების საქმიანობის ანგარიში — რისი გაკეთება შეძლო, რისი — ვერა, გაცენოს ამ სტრუქტურის გეგმებს, სპეციალისტებთან ერთად განიხილოს და მოძებნოს პრობლემის გადაჭრის ოპტიმალური გზები, რომლებიც შედეგზე იქნება ორიენტირებული.

ასეთია უმარტივესი ორგანიზება შრომის, სისტემატიზებული კონტროლი და საქმეც მკვდარი ნერტილიდან დაიძრება.

თავისთავად იგულისხმება მაღალი კვალიფიკაცია პრემიერის აპარატის, რაშიც დარწმუნებული არ ვარ, რადგან, ეტყობა, მისმა რეფერენტებმა თუ თანამშენებმა, რომლებსაც იმ დღეს შეკითხვების ჩანერა ევალებოდათ, ვერ გაიგეს ჩემი შეკითხვის დედაზრი, საერთოდ ვერ გაერკვნენ, რას ვეკითხებოდი, ამიტომ იყო, რომ მისი პასუხი ასცდა იმ თემას, რომლისთვისაც პრემიერმინისტრის ყურადღების მი-

ქცევა მსურდა: ვეკითხებოდი ქართული ენის სინამდვილის დაცვის შესახებ და პასუხად მივიღე, რომ მუშაობენ საქართველოში ეროვნული უმცირესობებისთვის ქართული ენის აუცილებელი შესწავლის საკითხებზე.

პრავდატულად უნდა მიეუდგეთ გასაკეთებელ საქმეს, თორემ მანჩანალის მდგომარეობაში აღმოვჩნდებით. — **ბატონო ფრიდონ, შეიძლება ზოგიერთმა ჩვენმა მკითხველმა თავიდან ბოლომდე ვერ მოუხმინა დეპუტატების დამსულ შეკითხვებს, გამორჩა თქვენი შეკითხვა. ყოველგვარი გაუგებრობის თავიდან ასაცილებლად ხომ არ გაიმეორებთ ამჯერად, როგორც საგაზეთო ვარიანტს?**

— გაიმეორებ და განვმარტავ კიდევ: როგორ ფიქრობთ, ბატონო პრემიერო, რამდენად არის დაცული ქართული ენა საქართველოში და რა კეთდება იმისთვის, რომ იგი ნამდვილად იყოს საქართველოს სახე-

ლმწიფო ენა. დაახლოებით ასე. რამდენად არის დაცული გინდათ რეკლამებში, გინდათ ტელეგადაცემებში, გინდათ ინფორმაციის სხვა საშუალებებში და ა.შ., რამდენად ხართ კმაყოფილი? ჩემი შეკითხვა იყო მინიშნება, რა უნდა გააკეთოს, რა მანუხებს და მტკივამე, როგორც საქართველოს მოქალაქეს.

— **როგორ მიჩნევთ, მიაქცევენ ყურადღებას თქვენ მიერ წამოჭრილ მტკიცებულ საკითხს? დამატებით ღონისძიებებს ხომ არ განახორციელებთ ამ თემის გასააქტიურებლად?**

— ორშაბათს გაგრძელდება ჩვენი გამოსვლები. ჩვენი ფრაქციის სახელით პლენარულ სხდომაზე გამოვალ და გავემეორებ იმ 15 წუთში, რომელიც ჩვენთვის არის გამოყოფილი, ვილაპარაკებ იმ თემებზე, რომლებსაც დღევანდელ საუბარში შევხებუ. გავუზიარებ ჩემს შეხედულებას, რომლის განხორციელებაც ქვეყანას გამოადგება, დიდ ხარჯებს არ მოითხოვს, არც დიდი ინვესტიციები სჭირდება, მაგრამ აუცილებელია კონტროლი, პასუხისმგებლობის ამაღლება და საქმეც წინ წაიწეოს.

— **პრემიერი დაესწრება ამ სხდომაზე?**

— აუცილებლად.

ბოლოთქმის ნაცვლად:

„ერთი კაცი ყოფილა, შვიდი ჰყოლია მოკლული. პოდა, ადგა, ნავიდა ბერთან: „როგორ ავიყარო ცოდვა?“ ესე ესე, უთხრა ბერმა: „წადა შენა ჯორედინა გზაზე (გზაჯვარედინზე) დადეგ: გამვლელ-გამომვლელი გეტყვიო: „რას აკეთებო?“ ნიგზურა (მუგუზალი) დაჰყვირაო.“

გაიარა ერთმა. იმან უთხრა: „რატო დგახარ?“

„რას აკეთებო?“

„რას ვაკეთებო, შვიდი მყავ მოკლულიო, ეს ცოდვა უნდა ავიყაროო.“

„შე კაცო, შვიდი რა არის? მე შვიდის საქმე ავრევეო და ახლა მივიდვიარ მერევეზე, ისიც უნდა ავიყოო.“

დაფიქრდა ეს კაცი: „ეს შვიდი წყვილიო, მემრე იმათი შვილებიო“. ესროლა და ის მერვეც მოკლა, რომელსაც შესწივოდა.

ნიგზურას ფოთოლი ამოუვიდა“. (ლია კაიშურის „მთიულური ტექსტებიდან“, გვ. 109).

არაგაუ საწაბლიკა

დააკვირდით რეზო გაბრიადის მარიონეტების თეატრის ამ შებერტყილი ყვავის ეშმაკურ გამოხედვას: იქაური აბორიგენია, ბორისი ჰქვია. ამან იმდენი რამე იცის... 300 წელიწადს ცოცხლობს. ვერ ავალაპარაკე. მხოლოდ თავის პატრონს უმხელს ყველა საიდუმლოს — ყურში უჩურჩულებს ხოლმე. და გტოვებთ ბორისთან ერთად. მე ხელი ამიღია... რეზოსთან ხომ არ დავასმენდი?!

ქვეყანა

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

რეზო გაბრიადი — 85

გუშინ რეზო გაბრიადს 85 წელი შეუსრულდებოდა. იუბილის აღსანიშნავად მისი მეგობრები და გაზეტი „საქართველო და მსოფლიოს“ რედაქცია რომ ვემზადებოდით, გადაწყვიტეთ პატარა წიგნი გამოგვეცა და მოკრძალებულ საჩუქრად მიგვერთვინა ბატონ რეზოსთვის. ვერ მოვასწარით... სამწუხაროდ. მაგრამ წიგნი მაინც გამოვიდა. გამოიცა ზუსტად იმ სახით, როგორც ჩაფიქრებული გვქონდა. უცვლელად. სანამ მიგვატოვებდა და ზეცად ამალდებოდა მისი უკვდავი სული. ვაქვეყნებთ ფრაგმენტებს ამ წიგნიდან.

„მელახოლია სენი...“

„კილე შირაზი“: — აბა, სხვანაირად როგორ უნდა წაენერა მხატვარს იმ წიგნის ყდაზე, რომელიც ფანტაზიური შერეკილების თავგადასავალზე მოგვითხრობს, ჩვენებური კულინების — „ვილა“ სუხარებით მეხრამუნე ნასტუდენტარი ფიზიკოსის — ქრისტეფორე მგალობლიშვილისა და „სიბნელიდან სინათლისკენ“ დაძრულ ოკრიბელ ერთაოზ ბრეგვადის, მიზანას შვილის მიერ საგიჟეში აგებულ ცათმფრენზე, მათ გატყუებულ სიყვარულზე და კიდევ ბევრ რაღაცაზე, სადაც მარგალიტა, ნოსრევან კუჭუხიძე და ხუტა ოდიშარია მთავარ როლებს თამაშობენ. ყველა თავ-თავის სასიყვარულო სამკუთხედში ტრიალებს, რომელთა მიზიდულობის ცენტრი მარგალიტაა: — „ქალბატონო მარგალიტა! — ჩურჩულით დაუძახა ციხის უფროსმა. — რომელი ხარ? — მოისმა ოთახიდან. — ოდიშარია. — რომელი ოდიშარია, ხუსკიკაძე?“

პელერი და არყის სახდელი ქვების გასაიდუმლებული რაოდენობის ცხენისძალიანი ძრავა: — „ხანდახან ვილა-ვილა-ვილა დაუნახავთ ვარსკვლავებში აჩაჩა ურემი. ურემზე თითებთ ნაძერნი მოღუნული სანთელი ანათებდა, უსასრულობაში რაღაცას ეძებდა“... ვედები სიტყვებს A-4-ის ფორმატის თაბახის ქაღალდის სივრცეებზე იმ შთაბეჭდილების გადმოსატანად, მანინცდამანინც რეზო გაბრიადის შედეგები რომ ახდენს მკითხველზე. ამაოდ. თუნდაც იმიტომ, რომ თავს ვერ აღწევს ასოცირების მორევს, რომელშიც გითრევს გაბრიადის ფანტაზიით შექმნილი რეალობის იდენტურობა ჩვენი უახლესი ისტორიის მწარე სინამდვილესთან, „ფსიქიატრიულ ახალშენში“ მდგარ აგურის შენობას რომ ჰგავს: — „ამ შენობას ორი კარი ჰქონდა და ერთი წარწერა — „საოყენე“.

თხმომცდახუთი განვლილი წელიწადი შტრიხები რეზო გაბრიადის პორტრეტისთვის 2021 წელი არმაზ სანებლიძე

ციხის მომზადების პერიოდში ოხრანკის თვალყურს გარიდებული ლენინის ჩალის კარავი რაზლივში. „რევოლუციური კარავები-სადმი“ ავტორის დამოკიდებულება ორიოდ წინადადებით არის გადმოცემული — მსუბუქი იუმორით მიწასთან გასწორებული „რევოლუციონერობა“: „კარაუზა დენიაგმა (ნოშ-

რევანის კაცმა) დროზე უცვალა გეზი შეთქმულებას, სხვა მსვლელობა მისცა და ოყნებს დაუკავშირა — ამ საქმეში თავადაზნაურობასთან გათანაბრება მოითხოვა. ამასობაში აღმასას და მანისას კარავი შემოეჭამათ. თავსხმა წვიმაში კი შეთქმულება ჩვენში ინტერესს კარგავს“. კარგად მეყოლეთ!

შეტქმა როიალით

შეთქმულება უინტერესო ხდება, ცხოვრება — მოსაწყენი და უძრაობის ღრუბლების გასაფანტად, გასართობად ხალხი თავის თავთან ჯიგრიან დაპირისპირებას იწყებს ნებისმიერი მიზეზით. თუმცა პროვინციულ ქალაქში საჩხუბრად, ერთმანეთისთვის თავის გასატყუად და ხუტას ცხენისთვის კბილებით ნალის ასაგლეჯად მიზეზი სულაც არ არის აუცილებელი. მაგრამ მიზეზი მაინც არის იქ, სადაც არის თუნდაც ნემეცების ქუჩის „მის მარგალიტა“ — „შესანიშნავი გულმკერდი! ოდნავ მოელამო! ზომიერად პამადაინი!“ კიდევ ერთი პარალელი, უფრო ზუსტად, პარალელი შედარებისთვის, სადაც ერთ მხარეს პირველი საბჭოთა მუსიკალური კინოკომედიის შედეგები, ალექსანდროვის „ვესიოლიე რეზიატა“ იქნება — რეპეტიციის დროს ორკესტრანტებს შორის ატეხილი ჩხუბი, ექსპრესია და ენერგეტიკა, მიკროკადრებიდან ამოფრქვეული ცეცხლოვანი იუმორი, მუსიკალური და გამოსახვითი რიგების ზუსტი შეთანხმება, მოკლედ, სინთეზური ხელოვნების ზემი; და მეორე მხარეს — მხოლოდ სიტყვა, მაგრამ სიტყვა რეზო გაბრიადისა. ხუთ გვერდზე გრძელდება ჩხუბის აღწერა, ტრიფონიას „ეზოში მეზი რომ გასკდება“, იქიდან მოყოლებული, ვიდრე საკვამურიდან იმავე ტრიფონის თავის ამოყოფამდე. არა მგონია, ეს სცენა ჩამოუვარდებოდეს კინოკომედი-

ის ბრწყინვალე კადრებს. მხოლოდ ერთი პასაჟი „შერეკილებიდან“, არა ელდარ მენგელაის ელვარე ფილმიდან, არამედ ამ ფილმის ლიტერატურული „წინაპირობიდან“: „ორი რაზმი ერთმანეთს ეკვეთა! ატყდა ვაი-უშველბელი! შერბენ-გამორბენა! აშლი-მაშლი! მალ-მალ გინება! მათარახების ფსტვენა! ბაგ-ბუგი გოდოგური! გაიდვიდა ქალაქმა! აკიაფდა ჭრატები! ყველამ ნემეცის ქუჩას მიაშურა! იფეთქა საუკუნოებით დაგროვილმა სტიქიურმა ძალამ. არავინ კითხულობდა, ვინ — ვის რატომ ან რისთვის ურტყამდა! მამის, პატარის, დიდის, ქალის გარჩევა მოიშალა! მოცელეს ღობეები! გათელეს ბალები! ბოსტნები! ბორცვ-გორები! თევზი ნაპირს მოშორდა და სილაში ჩაიშარა! ჩიტმა ცა გამოიცივალა! გახურდა ჩხუბი! აღდგა იმერეთი! განიეს გვერდზე საქართველო! გაიღო კარი ლხინისა!“ ხოლო „რაჭველები გუბერნატორის როიალით კედლებს ანგრევდნენ უსიტყვოდ!“ დანარჩენს თქვენ ნაიკითხავთ. ამ დროს „ბულვარდში ბუზიკამ დასცხო ვალსი ჩქარული! ჩვენებური! ვაჟკაცური!“, ხოლო „იაშა ფლეიშმანი პანჩურით დირიჟორობდა ორკესტრს!“ ნავიდა ის დრო, როცა „ქი-მია არ იყო, ვაშლში ჭია ბუდობდა, რძე ქვაბიდან გადადიოდა, გიჟი გიჟობდა და შმაგი შმაგობდა“...

ობერკონდუქტორი ტრიფონია ეპიზოდურ როლზეა მიწვეული. თამუნია ყიფიანი კი მოგონებად დარჩება... ლიმილიანი განწყობილება, მკითხველს თავიდან რომ დაეუფლება, ბოლომდე გაჰყვება — 99-ე გვერდამდე და იმის იქითაც, როცა რეზო გაბრიადის „ნავსაყუდელში — სახვით ხელოვნებაში“ აღმოჩნდება შემოქმედების ტალღების მიერ ნაფოტივით ატაცებული: „საბჭოთა ჩემოდანის ნაზი ძირიდან“ გადმოვარდნილი უნიკალური ნახატების საგამოფენო დარბაზში. მთავარი ნავსაყუდელი ცაშია, მეცხრე ცის ზემოთ, „ზემოთ და მაღლა“, სადაც მკითხველი მოხვდება, როგორც ცათმფრენის უბილეთო მგზავრი. იმოგზაურებს კოსმოსური უსასრულობის შვეთში ვარსკვლავებზე გარდასახული თეთრი ჩხიკების გუნდის საპატიო ექსკორტის თანხლებით, აჩაჩა ურემზე დაბრძანებული, რომელსაც აქვს ორი ბორბალი, რვაფრთიანი პრო-

მარჯვენა კარი განკუთვნილი იყო თავადაზნაურთათვის, მარცხენა — უბრალო ხალხისთვის“. მემარჯვენე და მემარცხენე პოლიტიკურ ძალებზე მიგვანინა, მგონი, ავტორმა, ორპარტიულ, ანტაგონისტურ სიყალბეზე, რომელსაც ხალხისთვის არც არასდროს მოუტანია რამ სარგებელი, რადგან: „...ორივე კარს ერთსა და იმავე ოთახში შევყავდით, ერთსა და იმავე ოყნასთან“. უპოვართა და ამა ქვეყნის ძლიერთა გამაერთიანებელი მუდმივა — ოყნა! „ეს ორი კარი უსამართლოდ ეჩვენებოდა მდაბიოებს“.

ლებათა სიმყარეს — დღესაც და პერსპექტივაშიც. კლასიკის ბუნება ასეთი. ხოლო ის პარალელი ნაცნობ სიტუაციასთან ჩემით გავაველე. სხვა არაფერი. თორემ „შერეკილების“ ქვეტექსტებში იმდენ პარალელს იპოვით, თქვენ რომ გაგიხარდებათ. ორმაგი სიმდიდრეა: ის, რაც არის, პლიუს ის, რაც იგულისხმება. ნაიკითხავთ, მაგალითად, რომ გვალვიან ზაფხულს მოყოლილ შემოდგომაზე ნეონერვო-კლინიკის პაციენტებმა „გნოლიდემ, ლორიამ, ჩილაჩავამ, სიმონგულგომა და ტყეშელაშვილმა ჩალის კარავში შეთქმულება მოაწყვეს, — „ტყვილა ვყავართ აქანეო, მეფემ თუ გოგოგო ნოშრევანს, დედის ცრემლი

ორი რაზმი ერთმანეთს აკავითა

გეორგიული მსოფლიო

გეორგიული მსოფლიო

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

მარინა 5 წლის იყო, როცა მოიტაცეს, გოგონა დაიკარგა და კოლუმბიის ჯუნგლებში ამოყო თავი. მალე ის მაიმუნების სროვამ შეიფარა. სწორედ მათმა დახმარებამ შეუნარჩუნა მარინას სიცოცხლე, მაგრამ ცხოველებთან 5 წლის ცხოვრების განმავლობაში გოგონას ლაპარაკი დაავიწყდა და ოთხზე დაიწყო სიარული.

ალექსანდრე სელკირკი უკაცრიელ კუნძულ მას-ა-ტიერაზე 4 წლის განმავლობაში იმყოფებოდა. ის 1709 წლის 2 თებერვალს გადაარჩინეს. სახელდობრ, სელკირკი იქცა ინგლისელი მწერლის, დენიელ დეფოს, გახმაურებული რომანის პერსონაჟ რობინზონ კრუზოს პროტოტიპად.

76 დღე გასაბერი ტივით ოკეანეში, 30 წელი ჯუნგლებში... ვინ არიან თანამედროვე რობინზონები?

ალექსანდრე სელკირკი

ალექსანდრე სელკირკი შოტლანდიელი მეზღვაური იყო. ერთ-ერთი მოგზაურობისას სელკირკსა და გემის, რომელზეც მეზღვაურად მსახურობდა, კაპიტანს შორის კონფლიქტი მოხდა. შედეგად მამაკაცმა მოითხოვა, ერთ-ერთ უკაცრიელ კუნძულზე დაეტოვებინათ, რადგან დარწმუნებული იყო, რომ გემი მის წასაყვანად დაბრუნდებოდა, მაგრამ იმედი გაუცრუვდა. სელკირკმა კუნძულზე 4 წლისა და 4 თვის განმავლობაში იცხოვრა. სელკირკამდე კუნძულზე უკვე ცხოვრობდნენ ადამიანები — მათ კუნძულზე დატოვეს თხები და სხვა ცხოველები.

ლინ კენი

1942 წელს გერმანულმა წყალქვეშა ნავმა ინგლისური გემი „ბელომონდი“ ჩაძირა. ეკიპაჟის ყველა წევრი დაიღუპა ლინ პენის გარდა, რომელმაც გასაბერი ტივითა და ცოტა პროდუქტით ზღვაში დრეიფი დაიწყო. მეზღვაური 100 დღის განმავლობაში თევზითა და წყლით სულდგმულობდა, ზოგჯერ კი წყალმცენარეებსაც მიირთმევდა, რომლებმაც პენი სურავანდით დაავადებას გადაარჩინა. მამაკაცის გადარჩენას რამდენიმეჯერ შეეცადნენ, მაგრამ თავდაპირველად ის სხვა გემის ბორტზე არ აიყვანეს, იმიტომ, რომ ჩინელი იყო, შემდეგ ამერიკელებმა სპეციალური სამაშველო ბული გადაუგდეს, მაგრამ შტორმის გამო გადარჩენის მისია ვერ შესრულდა. ლინ მენმა ამ ხნის განმავლობაში 9 კგ დაიკლო. შეეძლო დამოუკიდებლად გაადგილება და ლაპარაკი. მამაკაცი მხოლოდ 1943 წელს გადაარჩინეს. მოგვიანებით პენის რეკომენდაციები გადარჩენის სახელმძღვანელოდ იქცა ბრიტანეთის ფლოტში.

ჰიუ გლასი

ფილმ „გადარჩენილის“ გმირის პროტოტიპი, ამერიკელი ჰიუ გლასი რამდენიმე კაცთან ერთად მდინარე მისურის სათავესკენ აუყვავა, სადაც შემთხვევით თავს დაესხა დათვი და სხეული მრავალ ადგილას მიიმედა დაუზიანა. მაგრამ ჰიუ დანებებას არ აპირებდა. თანმხლებმა პირებმა იფიქრეს, რომ ჰიუს გადარჩენის შანსი მცირე იყო, მისი აღჭურვილობა და საკვები წაიღეს და მომავლადევი ამხანაგი მიატოვეს. გონსმოსული ჰიუ მდინარის ნაპირამდე მიტოვდა და ტივით ფორტ-ნოქსამდე მიაღწია.

გადარჩენილები: თანამედროვე რობინზონების დაუჯერებელი ისტორიები

ჯეკალ კინგსლენდი

ბრიტანელი ჟურნალისტი, ჯერალდ კინგსლენდის, ისტორია განსაცვიფრებელია. 1980-იანი წლების დასაწყისში მამაკაცმა გადაწყვიტა, ჩაეტარებინა ექსპერიმენტი. შეძლებდა თუ არა, ერთი წლის განმავლობაში ეცხოვრა ტროპიკულ კუნძულზე ცივილიზებული პირობების გარეშე. კინგსლენდი შეეცადა, მენწყვილე ეპოვნა და გახეთქი განცხადება გამოაქვეყნა, მაგრამ მას მამაკაცის ნაცვლად ახალგაზრდა ქალი გამოეხმაურა — **ლუსი ირვინი**, რომელმაც თანხმობა განაცხადა სოციალურ ექსპერიმენტში მონაწილეობაზე. 1982 წელს წყვილი გაემგზავრა ავსტრალიასა და ახალ გვინეას შორის მდებარე კუნძულ ტაინზე. სხვათა შორის, ახალგაჯნობილი ლუსი და ჯერალდი დაქორწინდნენ, რათა გაეიოლებინათ ვიზების მიღება. მოგვიანებით წყვილმა განაცხადა, რომ ყველაზე მძიმე ურთიერთგაგების უქონლობა იყო.

1983 წელს კუნძულს თავს გვალვა დაატყდა და „ახალდაქორწინებულები“ მტკნარი წყლის გარეშე დარჩნენ. ლუსი და ჯერალდი აბორიგენებმა გადაარჩინეს. დიდ ბრიტანეთში დაბრუნების შემდეგ წყვილი განქორწინდა. მოგვიანებით ორივემ ცალკე დაწერა წიგნი უცნაურ ექსპერიმენტზე. ორივე წიგნი ბესტსელერად იქცა.

მარინა ჩაპანი

მარინა 5 წლის იყო, როცა მოიტაცეს, გოგონა დაიკარგა და კოლუმბიის ჯუნგლებში ამოყო თავი. მალე ის მაიმუნების სროვამ შეიფარა. სწორედ მათმა დახმარებამ შეუნარჩუნა მარინას სიცოცხლე, მაგრამ ცხოველებთან 5 წლის ცხოვრების განმავლობაში გოგონას ლაპარაკი დაავიწყდა და ოთხზე დაიწყო სიარული. კარგა ხნის შემდეგ მარინა ადგილობრივმა მონადირემ იპოვა, რომელმაც ის ბორდელში ჩააბარა. ჩაპანმა მოახერხა გაქცევა და დიდ ბრიტანეთში, ბრედფორდში გადაბარდა.

ჯულიანა კეკე

ჯულიანა ერთადერთი ადამიანი აღმოჩნდა 92 მგზავრიდან, რომელიც ცოცხალი გადარჩა თვითმფრინავის კატასტროფის შემდეგ. თვითმფრინავს მეზობელი დაეცა და პერუს ჯუნგლებში ჩავარდა. ჯულიანა იხსნა სავარძელში, რომელზეც უსაფრთხოების ქამრით იყო მიბმული, თუმცა ლავინის ძვალი მოტყდა. ქალი ტყის მჭრელებმა იპოვეს. მას შემდეგ, რაც სამშობლოში დაბრუნდა, ჯულიანას ისტორია საფუძვლად დაედო ფილმს „სასწაულები კვლავ ხდება“.

პავლე ვაილოვი

1942 წელს ყინულმჭრელ „ალექსანდრე სიბირიაკოვის“ ეკიპაჟი ფაშისტურ კრიესერთან ბრძოლაში ჩაება. ყინულმჭრელის ეკიპაჟისა და მგზავრების უმრავლესობა დაიღუპა, გადარჩენილები კი გერმანელებმა ტყვედ აიყვანეს. **პავლე ვაილოვი** (ცეცხლფარეში იყო. ყველაზე სახიფათო მომენტში ის წყალში აღმოჩნდა, შემდეგ კი შეძლო ცარიელ სამაშველო ნაფზე ასვლა. შუქურის სიგნალის დანახვის შემდეგ ვაილოვმა მისკენ გაცურა და რაღაც დროის შემდეგ კარსის ზღვის (ჩრდ. ყინულოვანი ოკეანე) კუნძულ ბელუხაზე აღმოჩნდა. პავლე ვაილოვმა კუნძულზე 34 დღე გაატარა — შუქურის ზედა მოედანზე. იკვებებოდა ქატოთი და სვამდა ყინულის დნობით მიღებულ წყალს.

იუგოსლავიებმა შესვენებამდე 6 წუთით ადრე გაიტანეს პურთი და მატჩს 80 წუთამდე იგაბდნენ. სწორედ ამ მომენტში დაინიშნა საჯარიმო „სკუადრა აქურას“ სასარგებლოდ. სანამ მსაჯი „კედელში“ მყოფ მოთამაშეების დისტანციის დაცვაზე ინსტრუქტაჟს უტარებდა, იტალიელთა თავდასხმელმა დომენინიმ პურთი მატჩის კარში გაიტანა. ორივე გუნდის მოთამაშეების ბასაპირად, მსაჯმა გოლი ჩათვალა. „შვეიცარიელი მსაჯი შორს იყო ნეიტრალურობისაგან, — წერდნენ ბაზეთები, — პირველ ტაიმში მან იუგოსლავიელებს 100%-იანი პენალტი არ დაუნიშნა, მეორე ტაიმში კი იტალიას გოლი აჩუქა. ეს სკანდალური მსაჯობა იყო“.

ევროპის X საფეხბურთო ჩემპიონატზე რამდენიმე სკანდალი აღინიშნა, თუმცა, ამ მხრივ, არც სხვა ჩემპიონატები ყოფილა გამონაკლისი. ვთავაზობთ ევროპის ჩემპიონატებზე მომხდარ რამდენიმე ხმაურიან ეპიზოდს.

ფრანკომ ესპანეთის ნაკრებს საბჭოთა კავშირთან თამაში აუპრიალა, 1960 წ.

ესპანეთის ნაკრები 1960 წელს ნიჭიერი ფეხბურთელებით იყო დაკომპლექტებული. მათ შორის გახლდათ ლეგენდარული **დი სტეფანო**, მაგრამ ესპანელებმა ტიტულისთვის ვერ იბრძოლეს... პოლიტიკის გამო.

ესპანეთის დიქტატორმა, გენერალმა **ფრანსისკო ფრანკომ** ესპანეთის ნაკრები საბჭოთა კავშირის ნაკრებთან მეტეფიზიკური მატჩის სათამაშოდ მოსკოვში არ გაუშვა (საპასუხო მატჩი მადრიდში უნდა გამართულიყო), რადგან შეუძინდა, ნაგების შემდეგ რეპუტაცია შეეღებოდა, თანაც საპასუხო მატჩის დროს ესპანელთა საპროტესტო გამოსვლებიც მოსალოდნელი იყო. ფრანკომ უკვე მოსკოვში გასაფრენად გამზადებული გუნდი თვითმფრინავიდან ჩამოსვა. აღსანიშნავია, რომ ევროპის პირველ ჩემპიონატში საბჭოთა კავშირმა გაიმარჯვა. საბჭოელთა ნაკრების ლიდერებს 3 ქართველი იცავდა: **გიმი ჩოხელი, სლავა მიტრაველი** და **მიხეილ მისნი**.

ფინალი: იტალია-იუგოსლავია, 1968 წ.

ამ მატჩს შვეიცარიელი გოტფრიდ დინსტი მსაჯობდა. იუგოსლავიელებმა შესვენებამდე 6 წუთით ადრე გაიტანეს პურთი და მატჩს მე-80 წუთამდე იგებდნენ. სწორედ ამ მომენტში დაინიშნა საჯარიმო „სკუადრა აქურას“ სასარგებლოდ. სანამ მსაჯი „კედელში“ მყოფ მოთამაშეებს დისტანციის დაცვაზე ინსტრუქტაჟს უტარებდა, იტალიელთა თავდასხმელმა **დომენინიმ** პურთი მატჩის კარში გაიტანა. ორივე გუნდის მოთამაშეების გასაკვირად, მსაჯმა გოლი ჩათვალა. ანგარიში 1:1 მატჩის ბოლომდე არ შეცვლილა. „შვეიცარიელი მსაჯი შორს იყო ნეიტრალურობისაგან, — წერდნენ ბაზეთები, — გამომწვევი ქმედებები იუგოსლავიელი ფეხბურთელების მიმართ ეჭვს არ ტოვებდა, ვის მხარეს იყო მისტერ დინსტი. პირველ ტაიმში მან იუგოსლავიელებს 100%-იანი პენალტი არ დაუნიშნა, მეორე ტაიმში კი იტალიას გოლი აჩუქა. ეს სკანდალური მსაჯობა იყო“. ფინალური მატჩი ხელახლა გაიმართა 2 დღის შემდეგ და მას-პინძლებმა გაიმარჯვეს 2:0 (სხვათა შორის, იტალიამ ნახევარფინალში 0:0 ითამაშა საბჭოთა კავშირთან და ფინალში მონეტის აგდებით, „არიოლ-რეჟატი“, გავიდა).

ისიც უნდა ითქვას, რომ ეს ის გოტფრიდ დინსტია, რომელმაც 1966 წელს მსოფლიო ჩემპიონატის ფინალში ტოფიკ ბახრამოვთან ერთად არარსებული გოლი ჩათვალა ინგლისელებს, როცა ანგარიში 2:2 იყო (მატჩი ინგლისი-გერმანია 4:2 დასრულდა).

რონალდ კუმანი ბერბანელეების წინააღმდეგ, 1988 წ.

„ბარსელონას“ მწვრთნელმა რონალდ კუმანმა 1988 წლის

ნახევარფინალში გერმანიის წინააღმდეგ გამართული მატჩის შემდეგ გერმანელთა გულშემატკივრების გულისწყრომა დაიმსახურა.

ნიდერლანდები 0:1-ს აგებდა, მაგრამ 55-ე წუთზე კუმანმა პენალტით გაათანაბრა ანგარიში. 88 წუთზე კი **მარკო ვან ბასტენმა** გამარჯვების პურთი გაიტანა. ფინალური სასტვენის შემდეგ კუმანმა მასური გაუცვალა გერმანელ **ოლაფ ტონს**, შემდეგ კი ტელეკამერების ობიექტივში იმ მომენტში მოხვდა, როცა ისეთ მოძრაობას აკეთებდა, თითქოს მეტოქის მასური უკანალში ამოისვა.

ამ საქციელმა ალაშფოთა გერმანელები, კუმანის მამამ ბოდიში მოიხდა შვილის საქციელისთვის, მაგრამ თვითონ რონალდს არასოდეს უთქვამს, რომ ნანობს თავის უცესტს.

დანია იუგოსლავიის წინააღმდეგ, 1992 წ.

ტურნირი დანიამ მოიგო, თანაც დამსახურებულად, მაგრამ შვედეთში გამართულ ჩემპიონატზე დაუმსახურებლად მოხვდა. უეფას შესვეურებმა გაუგონარი მიზეზების გამო ტურნირიდან მოხსნეს იუგოსლავია, სადაც მიმდინარეობდა სამოქალაქო დაპირისპირება, რომელმაც ქვეყანა დაანანევრა. თუმცა სერბი, ხორვატი, ბოსნიელი, სლოვენიელი და მაკედონიელი ფეხბურთელები მზად იყვნენ, იუგოსლავიის დროშით ეთამაშათ, თანაც იმხანად იუგოსლავიას შესანიშნავი ფეხბურთელები ჰყავდა.

ბელგრადის „ცრენა ზეზედა“ ჩემპიონთა თასის მფლობელი იყო.

ტოტის გადაფურთხება, 2004 წ.

„ჩესტო, იცი, სად მდებარეობს შვედეთი? — დიახ, დაახლოებით ერთ გადაფურთხებაზე დანიიდან“. ეს არის ხუმრობა ფრანჩესკო ტოტის ნიგნიდან ფრანჩესკო ტოტიზე, ფეხბურთელსა და საზოგადო მოღვაწეზე. იტალიელმა თავის თავზე ყველა ანეკდოტსა და ხუმრობას (ტოტიზე ხუმრობა კი იტალიაში უამრავია) ერთ ნიგნიში მოუყარა თავი, გამოსცა და გამომუშავებული ფული საქველმოქმედო ფონდს გადასცა. გადაფურთხების ამბავი კი 2004 წელს პორტუგალიაში გამართულ ევროპის ჩემპიონატზე მოხდა. „სკუადრა აქურამ“ ჯერ დანია ვერ დაამარცხა, შემდეგ შვედეთთან ფრე ითამაშა, ბოლოს კი ბულგარელებს ძლივს მოუგო. ფლეიოფში იტალია რომ ვერ გასულიყო, შვედებსა და დანიელებს მატჩი 2:2 ან უფრო შედეგიანი ფრით (3:3, 4:4 და ა.შ.) უნდა დაესრულებინათ ან ნებისმიერ მათგანს მოეგო.

შეხვედრა, რომელიც იტალია-ბულგარეთის პარალელურად მიმდინარეობდა, 2:2 დასრულდა. იტალიელები კი, რომლებიც დარწმუნებულნი იყვნენ, რომ დანიელები და შვედები ერთმანეთს გაურიგდნენ, შინ გაემგზავრნენ.

საქმი არანაშტოვიჩის წინააღმდეგ, 2020 წ.

მიმდინარე ჩემპიონატის

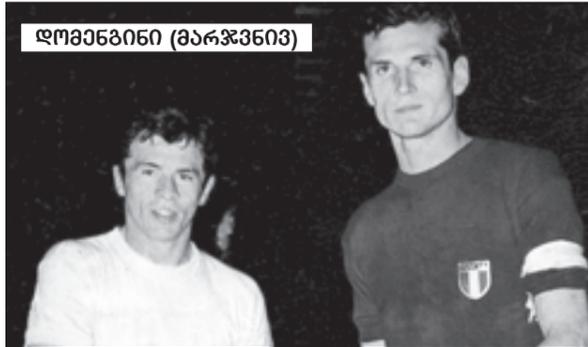
სკანდალური ევროპის საფეხბურთო ჩემპიონატებზე

არანაშტოვიჩი

დანეილება განიარჯვეს

დომენინი (მარჯვნივ)

კუმანის პენალტი

ფრანსისკო ფრანკო

ტოტი

„უარი ლგბტ თემს მიუხედავად“

პირველივე კვირაში დისციპლინური საქმე აღძრეს ავსტრიის ნაკრების წევრ **მარკო არანაშტოვიჩის** წინააღმდეგ მისი საქციელის გამო ავსტრიისა და ჩრდილოეთ მაკედონიის მატჩში. უეფას არ განუცხადებია, რაში ადანაშაულებს ავსტრიის ნაკრების თავდასხმელს, მაგრამ უურნალისტებისა და გულშემატკივრების ყურადღება მიიპყრო მონეტმა, როცა არანაშტოვიჩი გოლის გატანას ზემოდა და თანაგუნდელი **ალაბა** მის გაჩერებას ცდილობდა. როგორც გაირკვა, წარმოშობით სერბი არანაშტოვიჩი შეურაცხყოფელ გამონათქვამებს არ იშურებდა **მტონ ბაიტუ-ლისა** და **უზბან ალიოსკის** მიმართ, რომლებიც ეთნიკური აღბანელები არიან. მაკედონელებმა უეფაში საჩივარი შეიტანეს და არანაშტოვიჩის დასჯა მოითხოვეს.

მოამზადა ნიკა კორინთელა

აშშ ქართველ ახალგაზრდას «ქრიტიკული აზროვნების» განვითარებას ანიებს დასაბუთებით შეესაბამებ

აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტმა 200 ათასი დოლარი გამოყო ქართველი ახალგაზრდებისთვის მედიაგანათლების თემაზე ანიმაციური სერიალების შესაქმნელად. შესაბამისი გრანტის აღწერის მიხედვით, ამ ინიციატივის ჩარჩოებში აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტის მხარე გეგმავს, რეაბილიტაციის მცხოვრებლებს განუვითაროს «კრიტიკული აზროვნების» უნარი.

„საქართველოში აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტის განყოფილება მოუწოდებს არაკომერციულ და არასამთავრობო ან საგანმანათლებლო ორგანიზაციებს, რომლებიც დაკავებული არიან მედიაგანათლების საკითხებით, ვიდრე სხვა მეთოდებთან თანამშრომლობით განაცხადებენ შეიტანონ 18-თვიანი პროგრამის განსახორციელებლად ისეთი ანიმაციური სერიალების გადაღების მიზნით, რომლებიც მიმართული იქნება ახალგაზრდებში მედიაგანათლებისა და კრიტიკული აზროვნების განვითარების კენ“ — ნათქვამია დოკუმენტში. სახელმწიფო დეპარტამენტში დარწმუნებული

არიან, რომ იმ ვითარებაში, რომელიც უმეტესობა „არაუტყუარი სიუჟეტია“, მათ შორის „რუსული დეზინფორმაცია და პროპაგანდა“, განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია ახალგაზრდების დახმარება, რათა მათ გააანალიზონ ახალი ამბები და განსაზღვრონ საიმედო რესურსები.

სახელმწიფო დეპარტამენტში აღნიშნავენ, რომ მას შეიძლება ხელი შეუწყოს გასართობი ანიმაციები, ის, უნიკალურად, მიმართული უნდა იყოს მოსახლეობისთვის, სტუდენტებზე, აგრეთვე, მათ მშობლებზე იმ ზომით, რომლითაც

ეს შესაძლებელია. პროგრამის ჩარჩოებში შექმნილ რგოლებს გააგრძელებენ ციფრული სოციალური პლატფორმებითა და ტრადიციული მედით. კონტენტში იქნება საქართველოში გავრცელებული ნარატივები, მათ შორის რუსეთის თემაზე და თითქოსდა დასავლეთის დამლუპველ ვაჭარებზე ქართველთა ეროვნულ ტრადიციებსა და ადამიანურ ღირსეობაზე.

დოკუმენტის თანახმად, სერიების ეპიზოდებს კვირაში ერთხელ ან ორჯერ აჩვენებენ, რათა აუდიტორიას გაუჩინდეს სიყვარული პროდუქციისადმი. აღნიშნული ინიციატივის

საერთო ბიუჯეტი 200 ათასი დოლარია, — წერია გრანტის აღწერაში.

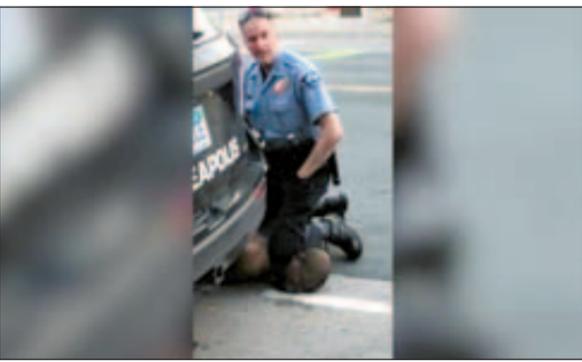
„უფრო ადრე აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტმა 450 ათასი დოლარი გამოყო იმ პროექტების განსახორციელებლად, რომლებიც ხელს უწყობს დემოკრატიული ინსტიტუტების განვითარებას და განათლების დონის ამაღლებას საქართველოს სამოქალაქო საზოგადოებაში.“

სახელმწიფო დეპარტამენტში აღნიშნეს საქართველოს ეკონომიკური ზრდის აუცილებლობა, რომელიც გულისხმობს რეგიონების ეკონომიკისა და ტურისტული სფეროს განვითარებასაც. უწყება გრანტების მომავალ მფლობელებს შესთავაზებს, დაკავდნენ საქართველოს სამოქალაქო საზოგადოების ინფორმაციულობის პრობლემით, ციფრული დიპლომატიისა და მოსახლეობის მედიაგანათლების განვითარებით.

ამასთანავე, აშშ დაინტერესებულია გენდერული თანასწორობისა და ინკლუზიურობის განვითარებით საქართველოში, რაც სხვა საკითხებთან ერთად გულისხმობს ქალთა უფლებების გაფართოებას, აგრეთვე, რელიგიური და ეთნიკური უმცირესობების ინტეგრაციას საზოგადოებაში.

Russian.rt.com-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ბიორიტი ბაჩინილაძე

P.S. სინამდვილეში რას მოხმარდება ეს 650 ათასი დოლარი, კარგად ჩანს ქვეყანაში ასე მომრავლებული ე.წ. არასამთავრობო ორგანიზაციების წარმომადგენელთა ქმედებებიდან, რომლებიც გააფთრებენ ებრძვიან მართლმადიდებელ ეკლესიას, ქართულ ტრადიციებს, ფსევდოლოგებს — ყველაფერს, რაც ქართულია.

«ბოდიში არ მოუხდია». ფლოიდის გვალვობაში ბრალდასდეს ყოფილ პოლიციელს 22,5 წლით აღუკვეთეს თავისუფლება

ამერიკელმა ექსპოლიციელმა დერეკ შოვინიმ ბოლო სიტყვაში მიუსამიძრა შავსახს, მაგრამ მისი სიკვდილის გამო ბოდიში არ მოუხდია.

აშშ-ში განაჩენი გამოუტანეს ექსპოლიციელ დერეკ შოვინის იმ ქმედებების გამო, რომლებმაც შავსახიანი დამნაშავეს, ჯორჯ ფლოიდის, სიკვდილი გამოიწვია მისი დაპატიმრებისას. ამ შემთხვევაში ქვეყანაში მასობრივი არეულობები გამოიწვია. ყოფილმა სამართალდამცველმა თავის სიტყვაში მიუსამიძრა დალუპულის ოჯახს, მაგრამ ბოდიში არ მოუხდია. ბრალდება მისთვის 30-წლიან პატიმრობას ითხოვდა, მაგრამ სასამართლო 22,5

წელზე შეჩერდა. საქმეში მთავარი მტკიცებულება იყო ვიდეოჩანაწერი, რომელშიც ასახულია, მუხლით როგორ აწვება პოლიციელი ასფალტზე დაგდებულ შავსახიან დამნაშავეს ყელზე. ფლოიდი ყვირის, რომ სუნთქვა აღარ შეუძლია, შემდეგ კი კვდება. სიკვდილის შემდგომმა ექსპერტიზამ აჩვენა, რომ დაღუპული ნარკოტიკის ზემოქმედების ქვეშ იმყოფებოდა და მისი სიკვდილი ნარკოტიკის ჭარბმა დოზამ გამოიწვია, მაგრამ სასამართლომ ეს არ გაითვალისწინა.

tsangrd.tv-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთელაძე

ელუარდ სნოუდენი: შედეგი ასანეი იქნება

ამერიკის სპეცსამსახურების ყოფილი თანამშრომელი, ელუარდ სნოუდენი, კომპანია McAfee-ს დამფუძნებლის, ჯონ მაკაფის, თვითმკვლელობას გამოეხმაურა და განაცხადა, რომ შემდეგი შეიძლება იყოს მხილების ვებგვერდს wikileaks-ის დამფუძნებელი ჯულიან ასანეი.

„ვერობამ არ უნდა განახორციელოს არაძალადობრივ დანაშაულში ბრალდებულთა ექსტრადიცია, რადგან სასამართლო და პენიტენციური სისტემები ისეთი უსამართლო და მკაცრი, რომ მსჯავრდებულები შეიძლება სიცოცხლეს გამოეხადონ. ჯულიან ასანეი შეიძლება იყოს შემდეგი. სანამ სისტემაში რეფორმა არ ჩატარდება, მორატორიუმი უნდა გაგრძელდეს“, — დაწერა ასანემა სოციალურ ქსელში.

კომპანია Metfee-ს დამფუძნებელმა ჯონ მაკაფიმ ესპანეთის ციხეში მოკლა თავი, როცა შეიტყო, რომ ესპანეთის სასამართლო დათანხმდა მის

ექსტრადიციას აშშ-ში. მანამდე კი 2-ჯერ განაცხადა, რომ მოკლავს უპირებდნენ.

Vesti.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთელაძე

P.S. ნავალნი ციხეში ზის და ყველა თავს დასტრიალებს. მის გამო კი რუსეთს სანქციები დაუნესეს. მაკაფი ციხეში იჯდა და ახლა ცოცხალი აღარ არის, მაგრამ სანქციებზე ესპანეთის ან აშშ-ის მიმართ არავინ ლაპარაკობს.

თუ გზურთ, გაზეთი „საქართველო და მსოფლიო“ მიიღოთ სახლიდან გაუსვლელად და ისარგებლოთ უფასო საპირიერო მომსახურებით, შვიდიკლიათ დაუკავშირდეთ კომპანიას „ელვა.ჯი“ — ტელ: 2 38 26 73; 2 38 26 74

ნულანდის სინიკური განცხადება: «უკრაინა ჩინეთის მსხვერპლია»

კიევი კიევი ვითარებაში მხოლოდ იმიტომ აღმოჩნდა, რომ ვაშინგტონის მითითებით მოქმედებს

უკრაინა ჩინეთის პოლიტიკურ მსხვერპლად უნდა ვაღიაროთ. „ჩინეთმა კიევის კორონაციის სანინაღმდეგო ვაქცინის მიწოდება გააუქმა მას შემდეგ, რაც გაეროში უკრაინის წარმომადგენელმა მხარი დაუჭირა ანტიჩინურ რეზოლუციას სინძიანის მიმართ“, — განაცხადა აშშ-ის სახელმწიფო მდივნის მოადგილემ პოლიტიკურ საკითხებში — ვიქტორია ნულანდმა 25 ივნისს გამართულ ონლაინკონფერენციაზე.

„უკრაინა ჩინეთის მსხვერპლად იქცა, როცა გაეროს ადამიანის უფლებების საბჭოში მხარი დაუჭირა სინძიანის შესახებ რეზოლუციას. ჩინეთმა უკრაინისთვის 500 ათასი ვაქცინის მიწოდება გააუქმა“, — განაცხადა ვიქტორია ნულანდმა და უკრაინას აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტის მხარე დაუჭირა სინძიანის შესახებ რეზოლუციას. ჩინეთმა უკრაინისთვის 500 ათასი ვაქცინის მიწოდება გააუქმა“.

ნულანდამდე ეს ფორმულირება გამოიყენა ჯონ ბოლტონმა, რომელიც იმხანად პრეზიდენტ დონალდ ტრამპის მრჩეველი იყო უსაფრთხოების საკითხებში. ბოლტონმა კიევი ვიზიტის შემდეგ განაცხადა, — აშშ ყველაფერს გააკეთებს, უკრაინა ჩინეთის თანამშრომლობის აქტიუზაციის ნიშნები ჩნდება.

ნულანდამდე ეს ფორმულირება გამოიყენა ჯონ ბოლტონმა, რომელიც იმხანად პრეზიდენტ დონალდ ტრამპის მრჩეველი იყო უსაფრთხოების საკითხებში. ბოლტონმა კიევი ვიზიტის შემდეგ განაცხადა, — აშშ ყველაფერს გააკეთებს, უკრაინა ჩინეთის თანამშრომლობის აქტიუზაციის ნიშნები ჩნდება.

„ნულანდამდე ეს ფორმულირება გამოიყენა ჯონ ბოლტონმა, რომელიც იმხანად პრეზიდენტ დონალდ ტრამპის მრჩეველი იყო უსაფრთხოების საკითხებში. ბოლტონმა კიევი ვიზიტის შემდეგ განაცხადა, — აშშ ყველაფერს გააკეთებს, უკრაინა ჩინეთის თანამშრომლობის აქტიუზაციის ნიშნები ჩნდება.“

რიკის წინეში მოქცეულმა კიევი დაარღვია გარიგება და ჩინელების მიერ ნაყიდი საწარმოს ნაციონალიზაცია განახორციელა; თანაც ისე, რომ ინვესტორებს ზარალი არ აუნაზღაურა. ამის გამო კიევისა და პეკინის ურთიერთობა მკვეთრად გამწვავდა. მოტყუებულმა ჩინელმა ინვესტორებმა უკრაინას 3,6 მლრდ დოლარის კომპენსაცია მოსთხოვეს „მოტორ სიჩუ“ გარეგნობის ჩაშლისთვის. თავისუფლად შეიძლება ითქვას, რომ ამ შემთხვევაში უკრაინა მსხვერპლად მენიერს „ჩინეთის შეკავების“ აშშ-ის პოლიტიკას.

ცხადია, რომ ასეთი რამ კიდევ არაერთხელ მოხდება და ვიქტორია ნულანდის ნუხილი ჩინეთის მსხვერპლად უკრაინის გადაქცევაზე უკიდურესად ცინიკურია. **კიევი ისეთ ვითარებაში მხოლოდ იმიტომ აღმოჩნდა, რომ ვაშინგტონის მითითებით მოქმედებს.**

eadaily.com-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთელაძე

www.geworld.ge საქართველო ისტორიის რეინს სანტს

სარედაქციო კოლეჯია გაზეთი ხელმძღვანელომს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. ავტორებს ეპირებათ პასუხისმგებლობა ფაქტებისა და მონაცემების სიზუსტეზე. რედაქციის პოზიცია შეიძლება არ ემთხვეოდეს ავტორის მოსაზრებებს. მისამართი: თბილისი, დავით ბაქრაძის ქ. №6 ტელ.: 234-32-95; e-mail: geworld@inbox.ru

ISSN 2233-3894

